

A. gr. a. 67

Aeschylus

Heltensk

B y t a a r s g a v e

for Maret 1844

udgiven af

Samfundet til den danske Litteraturs Fremme.

Æschylos' Orestias ved Brøndsted.

Kjøbenhavn.

Paa Samfundets Forlag

trykt hos J. E. Scharling.

A. gr. a. 67

Aeschylus

Crestias,

Trilogie af Æschylos,

Trilogie af Æschylos,

metriſt overſat

af

Peter Oluf Brøndsted.

Udgivet af N. B. Dorph.

Med sex Omrids efter Flaxman.

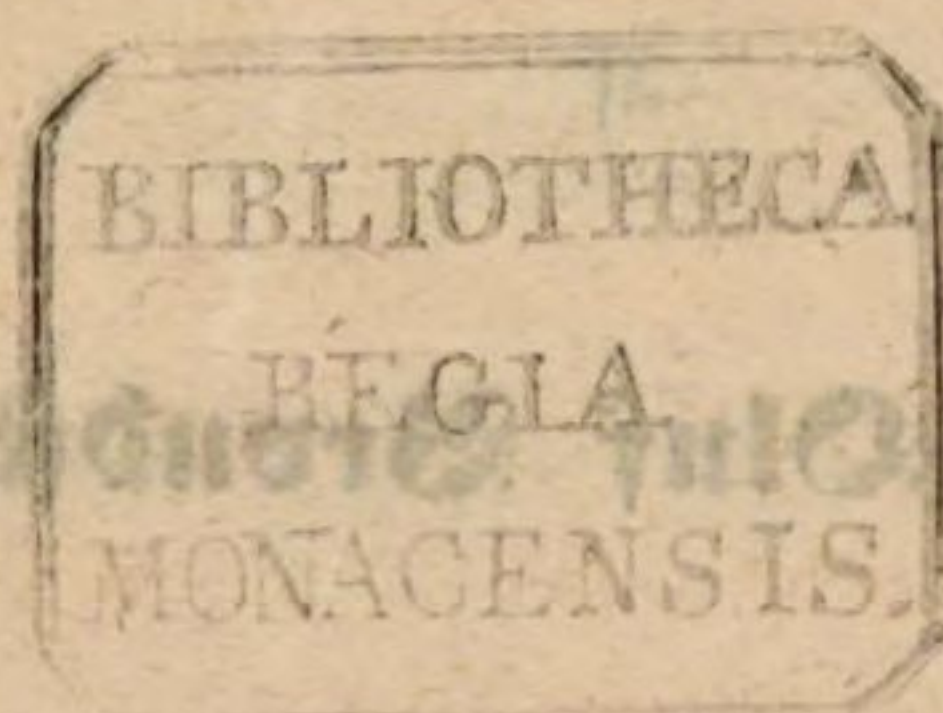
Kjøbenhavn.

Forlagt af Samsfundet til den danske Literaturs Fremme.

Trifft hos J. G. Scharling.

1844.

Forerindring.

Blandt asdøde Statsraad Brøndsted's efterladte Papirer forefandtes ogsaa Oversættelser af Æschylos' Tragoedier, Choëphorerne og Eumeniderne. Oversættelsen af Choëphorerne var der vel ikke lagt den allersidste Haand paa, som et Arbeide, der skulde gaae lige fra Pulten til Pressen; men det er efter Omstændighederne vist, at det tilstedeværende Manuscript allerede var den anden Afsskrift fra Forfatterens Haand, og det er øiensynligt, at denne atter har med Flid været gennemgaaet og overarbeidet, saa at der bestandig heelt igjennem er angivet forskjellige Udtryksmaader at vælge imellem, og mit Arbeide har derfor under Afsskrivningen især bestaaet i at prøve Alt i Sammenhold med Originalen, og efter min Overbeviisning vælge det Bedste. Brøndsted var imidlertid i denne sin Oversættelse af Choëphorerne ikke kommet videre end til Vers 805, da Døden bortrev ham; jeg har derfor prøvet paa at oversætte Resten, for det meste efter Klausens Text=Recension, Gotha 1833. Oversættelsen af Eumeniderne fandtes fuldstændig metrisk oversat og reenskreven fra Brøndsted's Haand, paa 68 Vers nær (Vv. 226—244; 266—296; 375—395), som vare oversatte i Prosa, hvilken jeg har tilladt mig at jambificere, saavidt muligt, med

Brøndsted's egne Udtryk og Bendinger. — Hvad Brøndsted formaaede i denne videnskabelige Retning, vil naturligviis altsaa bedst kunne sees af hans Oversættelse af *Ugammennon*, som han selv besørgede til Pressen.

Brøndsted havde, som bekjendt, paa en behagelig overraskende Maade forceret ethvert Medlem af Samfundet til den danske Litteratur's Fremme sin „hellenisk Nytaarsgave for Aaret 1842“, og denne Gave af den ædle Brøndsted opbevares vistnok med dybtfølt Taknemmelighed af enhver enkelt af os, Samfundets ældre og færre Medlemmer; men nu har dette Samfund, ved at lade *Ugammennon* optrykke, i Forbindelse med de to andre Tragoedier, hvilke samtlige trende udgjøre et fuldstændigt Heelt, som nu vil komme i dobbelt saa mange Medlemmers Hænder, givet et, som mig synes, smukt og værdigt Udtryk for hele Samfundets erkjendtlige Pietet mod en af samme saa fortjent Mand som Brøndsted. — Ligesom *Ugammennon*, saaledes er ogsaa enhver af de to andre Tragoedier bleven prydet med tvende Kobberstik, udførte efter Flaxman af Herr Kobberstikker W. Eckersberg. — De enkelte tilkomne Noter ere tagne af Brøndsted's Forelæsninger.

Dette er altsaa det første skriftlige Arbeide af salig Brøndsted, som herved offentliggjøres, efter hans bratte og ulykkelige Død. Det er med et vemodigt Hjerte jeg skriver dette, thi jeg tabte i ham en Ven og Belynder, som jeg aldrig vil glemme. Hvad Fædrelandet, Videnskaberne, Humaniteten i sin bedste Betydning, tabte ved Brøndsted's Død, det er almindeligen følt og erkjendt, men er ikke her Stedet til videre at omtale, saa meget mindre, som en langt bedre Pen snart vil stille os dette klart og overbevisende for Die.

N. B. Dorph.

Førerindring til Agamemnon.

Dette Forsøg til dansk Oversættelse af Æschylos' Agamemnon følger, Vers for Vers, ofte, saa at sige, Ord til andet, den Text som August Wellauer har antaget i sin Udgave, i to Octavbind (Lipsiæ 1823 & 1824), af de syv Dramer vi have tilbage af hiin store Digter. Jeg har i det Hele fulgt bemeldte Text, fordi den er den bedste jeg kjender, endskjøndt jeg i det Enkelte paa mange Steder, ifølge min Overbeviisning, har maattet afvige fra den, en Omstændighed, som har nødt mig til at astrykke imod Slutningen et Par Blade „Enkelte Anmærkninger“, som jeg hellere havde udeladt — da det var Æschylos' Drama selv, og intet Andet eller Mere, jeg her vilde byde mine Læsere — hvis jeg paa anden Maade havde kunnet godtgjøre, hvorfor jeg, paa ikke saa Steder, maatte lade Æschylos sige Andet end det der staaer i Wellauer's Text. Paa nogle saa Steder, hvor jeg ogsaa har læst anderledes, men uden at omtale dette i bemeldte „Anmærkninger“, vil Enhver, som er Philolog, letteligen finde min Hjemmel enten i Scholiasten, eller i Schüz's og Wellauer's Udgaver af Æschylos; og Andre end Philologer kan denne Sag neppe interessere.

Jeg har overhoved, under nærværende Forsøg, sjelden

tænkt mig mine Læsere iblandt egentlige Lærere; Disse behøve ikke min Hjælp, hvis de kunne sympathisere med Æschylos, og kunne de det ikke, da bliver min Copie dem lige saa unyttig som Originalen selv. Men jeg har tænkt mig saadanne Lærere som med ædel Dannelse og opvakt Sands for det Fortrinlige i flere Retninger af Aandens Rige forbinde en Attraa efter at opfatte noget Mere, end det deres egen Sprogkundskab giver dem Udgang til, af den oldgræske Poesies herligste, men i Originalsproget ikke saa ganske let tilgængelige Frembringelser, hvortil Æschylos' Dramer, somhelst disses Chor-sange, høre. Det forekommer mig endog, at en vis Klasse af vore ædle og dannede Medborgere, hvis Tænkning og Virksomhed opnaae andre Formaal, der ogsaa gavne, belære og vederqvæge Os som virke i disse Studier, have et vist Krav paa at imodtage, stundom, en og anden Blomst fra vor Kundskabs Have, til noget Bederlag for de gode Frugter der ofte rækkes os fra deres. Det er især med Hensyn paa saadanne Læsere — og sandt jeg ikke flere, end dem jeg tæller iblandt mine egne Venner, Disse alene vilde være mig nok — at jeg her forteligen skal berøre nogle Punkter af dette Dramas Maskinerie og af dets Forhold til den store Composition, som Digteren selv og den hellenske Oldtid kaldte Drestias eller Dresteia, hvoraf dette Drama er den første Afdeling.

Det var nemlig eiendommeligt for Æschylos (og man efterlignede ham siden i denne Henseende, som i flere andre), at digte mange af sine heroviske Skuespil efter en høiere, psykologisk og moralsk Causalforbindelse — som baade var begrundet i den menneskelige Natur i Almindelighed, og i Hellenernes Religion og Ansyn af Livet, og af høiere Kræfters Indvirkning paa dette, i Særdeleshed — saaledes, at tre Dramer, skjøndt hvert for sig udført som en særskilt Digtning, med sine Motiver og Charakterer, sin afsluttede Handling og Chor-

indretning, dog alle tre tilsammen udgjorde et større mythisk og religiøst Heelt, der bevægede sig i den samme Cyclus af Traditioner og Begivenheder, saa at ethvert enkelt Drama, skjøndt fuldendt og afrundet i sin egen Form, dog tillige blev et væsentligt Stykke, en stor Akt, af et større Værk, som, baade ved sin ideale Form og ved samtidig Opførelse paa Scenen, omfattede alle tre Stykker.

Om denne, baade i Sujettet og i Behandlingen begrundede, trilogiske Forbindelse imellem mange af Æschylos' heroiske Skuespil ere vi fuldt vel underrettede af de Gamle selv, og vi have endydermere i vor Tid frugtbare Skrifter over denne Gjenstand, af A. Boeckh, F. T. Welcker og Andre. Saaledes f. Ex. havde Æschylos udført den Cyclus af Myther og Traditioner, som bevæge sig om det Kadmeiske Theben og Labdacidernes ulykkelige Fyrstehuus, i tre Dramer (af hvilke fast Intet mere er tilbage) under de tre Titler *Laïos*, *Sphinx* og *Oedipus*, hvilke Oldtiden selv betegnede med den fælleds Bencævne **Oedipodia**; deslige Sagnene om *Achilleus*, Hovedpersonen i det homeriske Epos, i en anden Trilogie: *Myrmidonerne*, *Nereïderne* og *Phrygerne*, under den fælleds Bencævne **Achilleïs**; saaledes ogsaa hine mærkværdige og betydningsfulde Sagn om den mægtige Titanen *Prometheus*, Menneskeslægten's største Velgjører, som just ved sin Medlidenhed og Menneskekjærlighed paadrog sig den Olympiske Gudefamilies Fortørnelse og Straf, hvorfra han dog igjen i Tidens Fylde, efter Skæbnens Raad, befriedes, i den Trilogie, som paa selve Athens Theater betegnede med det fælleds Navn **Promethia**, og som bestod af de tre Dramer: *Gldbringeren*, *den fængslede* og *den løsladte Prometheus*, af hvilke vi endnu besidde det mellemste („den fængslede Prometheus"), hiint herlige Drama, hvis Studium maa vække hos Enhver en bitter Følelse ved Savnet af de tvende Andre.

Dog — den grandiose Idee, den psykiske Enhed, om jeg saa maa sige, der gik igjennem en saadan større heroisk Trias af Æschylos' sceniske Digtninger, bliver os især indlysende ved at betragte den eneste Trilogie af denne Digter som fuldstændig er kommen til os, nemlig hans **Oresteia** eller **Orestias**, af hvilken nærværende Stykke, Agamemnon, er den første Afdeling; Choëphorerne (Sonofferbærerinderne) den anden Afdeling, og Eumeniderne (Hevngudinderne) Slutningsdramet.

Sagnene om Agamemnons skræffelige Drab ved hans grumme, falske og hjerteløse, men mandigstolte og modige Dronning Klytæmnestra, hjulpen af hendes Boler Ægisthos, Agamemnons Frænde, og om den blodige Hevn som Sønnen, den unge Orestes, tog over Begge, gaaer igjennem Hellenernes Poesie, fra Homer og den ældste joniske Sangerskole af, indtil de seneste Tider og Frembringelser af dette Folks Litteratur. Den varme og begejstrede Beltalenhed, hvormed det homeriske Epos dvæler ved Traditionerne om Agamemnons sørgelige Skjebne, og den Roes det yder Orestes, Sønnen og Hevneren (Odysf. III., 234 flg. og 248—312; IV., 90 flg.; XI., 387—463), lade formode, at endog tidligere, for homeriske Sangere havde besjunget den navnkundige og mægtige, men ved egen Brøde sønderslidte Pelopidiske Families, og i Særdeleshed Agamemnons og hans Søn, Orestes', Bedrifter og Skjebner. Efter Homer blev Pelopidernes og Atridernes Mythos en Gjenstand for hyppig, baade episk, lyrisk og dramatisk Udførelse. Allerede den gamle Sikeliske Barde Stesichoros, som levede i det 7de Aarhundrede før vor Tidsregning og var over eet Aarhundrede ældre end Æschylos og Pindar, havde digtet en Oresteia, og alle de tre tragiske Digtere, af hvilke vi endnu have hele Dramer tilbage, bragte, hver paa sin Maade, meer eller mindre afvigende fra de ho-

meriske Traditioner, Agamemnons Familie, især Drest og hans Søstre, paa Scenen.

Æschylos, hvis udødelige Genius aldrig spillede paa Livets Overflade, greb dette Sujet med sin modige Sjæls hele Kraft, med synlig Fortjærlighed for sin Gjenstand, og med sin prøvede, aldrende Manddoms dybeste Alvor. Han var 67 Aar gammel, da han bragte sin Dresteia paa Scenen; det var den sidste Trilogie hvis Opførelse han selv bestyrede; han døde 2 Aar derefter, 456 før vor Tidsregning.

Det ligger udenfor min Hensigt med dette Forord, at udlægge eller, hvad man kalder, analysere dette Drama eller dets tvende Søstre i Trilogien, hvad de enkelte Charakterer, Chorenes Indretning, Andeel i Handlingen o. s. v. angaaer. Jeg vil ingenlunde opløse (analysere) Æschylos' rige Urtefost; jeg vilde tværtimod, hvis jeg formaaede det, omplante den heel og holden i dansk Jordbund — af, vistnok langt mindre frisk, mindre farverig og duftende, dog, saavidt muligt, i dens oprindelige Sammensætning. Men jeg skal her i Særdeleshed pege hen paa et Par Hovedmotiver, hvis Indflydelse gaaer igjennem den hele Digtning, men af hvilke det ene er blevet synderligen misforstaaet. Hvorpaa jeg kortelig skal antyde den Forbindelse af alle tre Dramers Handlinger, ved hvilken Trilogiens Totalidee realiseres og Digterens Hovedformaal opnaaes.

Endskjøndt Agamemnon, seierrig, hædret af Guder og Mennesker, og selv sin Lykke værd ved ædelt Sindelag, kommer tilbage fra det Gliske Tog, og inddrager med beskedent Høihed og gjenhilset af et hengivent Chor, Stadens Ældste og Forstandere, i sine Fædres Borg i Argos, saa er der dog Meget, som fylder Choret's Sind med bange Anelser. Faders og Forfædres svære Blodskyld nedtrykker Atridernes høie Slægt, og for egen Brøde er Agamemnon heller ikke fri. Han har, 10 Aar tilbage, ved Hæertogets Begyndelse, medens Flaaden

laae under Aulis for Storm og Modvind, offret sin ædle, uskyldige Datter Iphigenia, da en Guddom (Artemis) syntes at fordre dette skrækkelige Offer. Denne Handling har fyldt Moderens, Klytæmnestras, Sind med uforsonligt Had, som endmere oppustes, under Agamemnons lange Fraværelse, ved Agisths forførende Tilskyndelser. Disse onde Lidenstaber, som alt vare virksomme længe før Heltens Hjemkomst, fremskynde, fort efter denne, hans Drab, som er den tragiske Hovedbegivenhed i dette Drama. Dettets Forbindelse med Trilogiens følgende Afdeling fremtræder derimod især i Kassandras Forkyndelse. Om denne skønne, høit begavede Person, som Digteren havde for sig i det homeriske Epos, dog uden andre individuelle Farver, end at hun der kaldes den skønneste af Priamos' Døttre, og at Agamemnons Sjæl, i Samtale med Odysseus i Underverdenen, især beklager hendes ynkkelige Drab (Il. XIII., v. 365 og Odysf. XI. 421 flg.), siger Agamemnon selv i dette Drama (v. 948), at hun blev ham skjenket af Hæren som „udkaaren Blomst af mange Skatte“ og hun svarer, ogsaa i Æschylos' Digt, til denne Roes, idet hun baade som poetisk Figur er dette Dramas Perle, og bliver end ydermere, ved apollinsk Begeistring og Forudvidenhed, hvormed hun er begavet, Organ for Digteren til at forkynde sin Tilhører Alt hvad denne bør erfare om Ting, som ikke foregaae paa dette Dramas Scene, baade forbigangne og tilkommende. Hendes Forkyndelse v. 1252 og følg.:

„Dog uden Hævn fra Guder skal vi ikke døe;
thi Gjengjeldsmand skal vorde os en Yngling bold“ o. s. v.

gjenlyder som en Guddomsrøst, der trøster, midt i Ulykken, ved Forjættelse om en Fremtids Frelser.

Følgelig ere Iphigenias Offring og Kassandras Forkyndelse ligesom de tvende Hovedhjul, ved hvilke den

hele tragiske Maskine sættes i Bevægelse, og derfor udhæver Digteren med største Energi begge disse Motiver. Kassandras Spaadom gaaer ei i Opfyldelse førend i Trilogiens andet Drama (Choëphorerne), hvorimod de bittre Frugter af hiin rædsomme Handling, af Datterens Offring ved selve Faderen (hvorom den hele første Chorsang, v. 104—248, bevæger sig), modnes og falde til Jorden i dette Drama.

Intet kan tænkes klarere end Digterens Anskuelse af Agamemnons Færd; Intet kan udtrykkes tydeligere end den dybe Alvor, hvormed Digteren, i Choret's Person, affkyer og dadler den „ugudelige Sind'sforandring“ som, under Indflydelse af Vergjærrighed, af frænket Familiestolthed og Kriegerhovmod, forledte den herlige Helt til at „beslutte fræf den fule Daad“ og forvandlede ham fra fjærlig Fader til sin egen ædle Datters Morder. Man overveie hvad Choret synger i sin første Sangs 4de Strophe og Modstrophe og i den 5te Strophe (V. 211—228) og man vil med mig forbauses over, at det vigtige Motiv, som Æschylos fandt for sig i Sagnene om Artemis' Fortørnelse og Iphigenias Offring, og som han paa klareste Maade benyttede til sit Drama, kunde aldeles misforstaaes, som om Kongen var bleven nødt til at offre sin Datter ved en grusom og uundgaaelig Befaling af Gudinden, i hendes Fortørnelse over, at Barselsørnene havde dræbt og opædt en drægtig Hare. Hvor ufornuftigt! Gudinden var jo ikke fortørnet over at Drne stundom fange Harer, men hun „affkyede det Drnemaaltid“ just fordi hun selv erkjendte det for et, Toget mod Troja gunstigt, Barsel. (Man betænke hvad Kalchas selv forkynnder i Epoden V. 138—143: at Gudinden „skjøndt naadig mod alle de landlige Vilddyr's Brystmælk sugende Unger, byder ham dog at tolke til Held det Ferteign“. Den deliske Gudesfamilie — Læto selv og hendes guddommelige Tvillinger,

Artemis og Apollon — var nemlig Priamos og Troerne gunstig; Sligt vidste enhver Græker paa sine Fingre, og vi vide det ogsaa af Homer (see f. Gr. Ilias XX, 67—72; B. 445 o. flg.); endog i dette Drama selv (Agam. B. 497 og følgd.) beklager Herolden sig over Apollons Misgunst mod Argiverne. Følgelig vilde Artemis, som var enig med sin Moder og Broder om at bistaae Trojanerne, forhindre Achæernes Krigstog ved ethvert Middel som stod hende til Raadighed. Derfor sendte hun Storm og Uveir, „som førte med sig Drøvelse, Sult og Qual og Landingsnød“ (Agam. B. 186 og følgd.) imod den ved Aulis forsamlede Flaade; derfor affordrede hun dennes Overherre Agamemnon, som Betingelse for Uveirets Dphør, det tungeste af alle tænkelige Offer, hans eget Barn —; ikke fordi Gudinden virkeligen attraaede dette Offer — tvertimod lader jo Mythen Artemis selv redde den uskyldige Pige og bortføre hende til sit Tempel paa Tauros, en Tradition, hvortil Meget slutter sig i Hællenernes Oldhistorie (a) —, men fordi hun, ved at fordre den allersmerteligste, for en Fader fast umulige, Opoffrelse, vilde nøde Agamemnon til at afstaae fra sit skjebnesvangre Forehavende, til at opgive Toget —. Den tredie Strophe og Modstrophe (B. 185—210) af den første Chorsang viser os den ængstede Faders indvortes Kamp og Smerte; men da hans Uergjærrighed, hans Krigerstolthed og Herskeshge fik Overhaand over hans Faderhjertes helligste Følelser — da blev Agamemnon Forbryder, Nemesis' Bytte og Gjenstand for Dronningens, Iphi-

---

(a) Man see f. Gr. min Forflaring af Parthenons 21de Metope i mit Værk: Reisen und Untersuchungen in Griechenland (Paris 1830 in 4to) II den Deel pag. 250, og tilhørende „Beilage“ pag. 265 og følgd.

geniaſ Moderſ, Had og rædsomme Hevn, — en Hevn, ſom udgjør dette Stykkes Kataſtrophe. (b)

Imellem denne og Trilogienſ andet Drama ſ, **Choëphorernes** (Sonofferbærerinderneſ) Handling ligger et Tidſrum af ſyv til otte Aar, i hvilke Klytæmneſtra og hendes Boler Agiſthoſ have herſket, frygtede og forhadte, i Argoſ. Imidlertid er den unge Dreſteſ, ſom blev opdragen i det Fjerne, i Phociſ, og under Apollonſ, Delphiſ høie Guddomſ, umiddelbare Baretægt, fremvoret til Unglingſ Alder og Kraft og Mod. Tilſkyndet af ſit eget Hjerte, og end ydermere opfordret dertil af Apollon, kommer Dreſteſ, med ſin jævnaldrende Frænde Pyladeſ, tilbage til Argoſ. Faderenſ Grav, med omgivende Lund, i liden Afſtand fra den Borg, hvor nu hanſ Mordere herſke, er det høitidelige Sted, hvorhen Sønneſ allerførſt har rettet ſine Fjed ved Stykketſ Aabning, og hvor han, kort efter, finder ſin ligefindede Syſter Elektra, hvem Moderenſ Angſtelſer didſendte med Sonoffer til den Dræbteſ fortørnede Sjæl. De ædle Søſtende overlægge tiſammen den ſvære Daad, ſom Apollon ſelv tilſkyndede og ſom Dreſteſ,

---

(b) Man ſeer hvad jeg mener om Reflexioner, ſom dem jeg finder i en Note til Agam. B. 152 af en vis Udgave af Aſchyloſ — ei at tale om Eſterſuakkerne, hvilſ Navn er Regio —: *Æschylus igitur causam, quæ Dianam ad retinendam in Aulide classem Græcorum impulerit, hanc affert, meo quidem judicio futilissimam. Dianam nimirum Agamemnoni iratam fuisse ponit, propterea quod congregatis apud eum principibus Græcorum, cum duas Iupiter aquilas, portenti causa, in leporem gravidum immisisset, hunc ante regis ædes cum foetu devoratum dea illa, utpote gravidis animalibus favens, ægre tulisset &c.* — Aſchyloſ maa trøſte ſig med, at det ikke er gaaet ham værre end hanſ Landsfrænde i den moderne Tid, William Shaſſpeare, ſom ogſaa ſtundom maatte høre ilde af ſine ſuperfkloge Fortolkere —.

der siden vandrer til Slottet med Pylades, Begge forklædte som Dauliske Reisende, udfører i Stykkets sidste Aft. Agamemnon først, Klytæmnestra kort derpaa, falde for Agamemnon's Hævnende Sværd. Men — Modermord er en rædsom Daad. I det sidste frygtelige Møde af den skyldbeladte Moder med Sønnen, som fører Hævnens dragne Sværd i højre Haand, udraaber Hun:

„Din Moders vrede Hunde bide . . . vogt Dig vel!“
 Hvortil Han med Rette svarer:

„Og slap jeg fra min Faders, hvis jeg feig undlod?“ — (c)
 men dog var hendes Trudsel ikkun alt for sand; thi neppe har Sønnen, som Hævner, gjennemboret Moderens syndige Hjerte, førend Sjæleangstens og Banviddets frygtelige Synner, Gorgonske, slangehaarede Gestalter: hans Moders Furier, styrte ind paa ham og true med at overvælde ham. Han maa flye . . . atter flye langt bort fra det ulyksalige fædrene Huus; og hvorhen? uden til hiin høie Guddom, hvis beskyttende Paulun alt var hans Barndoms Fristed, til Phoebos Apollon, som selv tilskyndede Agamemnon's Søn til svære Daad, og ikke vil undfalde ham i denne Nød. — Han iler bort til Delphi, fulgt af Choret's inderligste Ønsker, og et veemodsfuldt Sangord af dette, om den tredobbelte Banfred, som har hjemstøgt Pelopidernes Huus: Brødrene Atreus' og Thyestes' Forbrydelser, Agamemnon's Drab, og nu Sønnens (Hævnerens) Skjebne, ender Stykket med det betydningsfulde Udraab: Banfredens Magt, o! naar skal den ende? naar skal den dulmes og hvile?“ (d)

Dette alvorlige Spørgsmaal besvares fuldkommen i Trilogiens tredje Drama: **Cumeniderne** (Hævgudinderne), hvis Handling udføres, først i Apollonstemplet i Delphi,

(c) Choëphor. V. 911—912.

(d) Choëphor. V. 1072—1073.

fiden i Pallas Athenes Helligdom paa Borgen i Athen; didhen maa han vandre, ledsaget af den leide gode Gud (Hermes πομπαῖος), i hvis Baretægt Apollon overgiver ham; thi Delphis høie Drot, Geniets, Fantasiens, Digtekunstens, Musikkens herlige Guddom kan nok beskytte, trøste, styrke og besjæle sin forfulgte Yndling, som aander friere i det han betræder Gudens Helligdom og seer for sine Dine den hele Sværm af sorte Furier, som fordriste sig til at forfølge ham did ind, hendaane, ved Apollons Magt, i saa dyb en Søvn, at Klytæmnestras Gjenfærd selv, som opstiger af Jorden, neppe mægter at vække dem —; men at udslette Modermordets Skyld, udfrie ham for bestandig fra Hjertets Angst, frikjende ham ved Syndsforladelse, forsonne ham med sig selv og med Skjebnen — det formaaer Apollon ikke, dertil udfordres den høieste Viisdoms egen Magtfuldkommenhed; og Delphis høihjertede Gud er saa langt fra at tilegne sig Mere end hvad ham tilkommer, at han tvertimod selv forkynder Drestes de Qvaler, som endnu forestaae under Furiernes vedvarende Forfølgelser (e); og Knuden knyttes end ydermere, til frygtelig Styrke, ved den Dristighed hvormed Furiernes Chor optræder i Pallas Athenes eget Tempel og dér istemmer (dog i Gudindens Fraværelse) hiin forfærdelige Bindehymne ("Ἵμνον δέσμιον") (f), hiint „Ovad til Sinds

(e) Eumen. B. 74 og følgd. — —

„Dog du maa flye — men vogt Dig at forsage feig!

thi vild, de Dig forfølge gjennem hvert et Land,

hvorhen Du Foden vender paa den ganske Jord,

alt over Sø og salten Hav og hver en Ø —.

Bliv ikke mat imens Du tømmer bittre Kalk!

Nu flux til Pallas' høie Borg Du vandre maa;

Bøi dér dit Knæ, omfat ældgamle Billede,

thi dér din Sag sin rette Domstol finde skal.“ v. s. v

(f) Eumen. B. 297—374.

og Forstands Forvirring", for at gribe „det flygtige Bildt, det Soningsoffer for Modermord" i Banvid og Fortvivlelse —; indtil omsider den høieste Wiisdoms Fylde, iboende Pallas Athene, og aabenbaret ved Areopagens Domstol, som Hun indstifter, nedlægger hvide Stemmesteen i Frikjendelsens Urne, og den syge, den ængstede Flygtling, „det Stammeskud til Modermord, til Faderhevn" (g) hæver sig fra Sygdom til Sundhed, fra Svaghed og Banvid til Styrke og Dygtighed, fra Angerens Pine til Skyldløsheds vederqvægende Følelse, hvorpaa han, atter straalende i ungdommelig Kraft, yder Pallas og hendes elskte Athen sit rørte Hjertes Tak og sit Farnel i en begejstret Tale, og forlader Scenen, for at vende tilbage til sit fædrene Argos —; ja end større Under end Drestes' Retfærdiggjørelse bevirker Wiisdomsgudinden, i det Furierne selv, de haarde Halse, ved hendes Magtfuldkommenhed forvandles, fra Hevnens og Straffens Plageaander, til forsonet Retfærd's velgjørende Gudinder, til Dyds og Reenheds strenge, men hadløse, fra al Grumhed frigjorte Haandhæverinder, til Eumenider, og opslaae deres Pauluner i Læ af Pallas' egen Borg, i Kolonoslundens hellige Skygge.

Livsalignere Udgang havde ingen Digtning. Æschylos' Eumenider, hans Svanesang, er et attisk Evangelion, og det som giver den fuldendte sceniske Trias, Drestiaden, en eiendommelig Vigtighed for Tænkeren, er den Reenhed og Dybde hvormed de ædleste Helleners religiøse Tro og Moralanstkuelse her ere fremstillede, til en Tid, henved Midten af det 5te Aarhundrede før vor Æra, da endnu ei, hverken Euripideisk Sentimentalitet paa Scenen, eller sophistiske Skoler udenfor denne, havde virket fordærvseligen til at svække Athenernes Smag for hine mandigstærke Hymner i Æschylos' Chorsange, der endnu,

---

(g) Agam. B. 1254.

efter tvende Martusinder, gjenlyde for Os, som hellige Orgeltoner fra høiere Sphærer af Aandens Rige. Jeg føler, at min Forkjærlighed for Æschylos' Drestias har sin Rod i disse Egenskaber, fast endnu mere, end i denne Digtning's egentlig poëtiske Fylde. Det er i Særdeleshed den høie Reenhed og Consequenz i Livsanskuelsen, der gaaer igjennem denne Trias, som baade først tilskyndte mig til nærværende Forsøg, og som end mere siden, under dette's Fremgang, har vakt et Ønske hos mig om Tid og Opmuntring til at oversføre ogsaa Choëphorerne og Eumeniderne i vort skønne Sprog. Dog kan Meget blive til Hinder herfor; men et personligt Ønske medfører jo heller ikke nogen Forpligtelse.

Om min Oversættelse har jeg Lidet eller Intet at sige. Taler den ikke for sig selv, da vilde det ifkun lidet nytte, at jeg paatog mig at tale dens Sag. At jeg stedse har bestræbt mig for, endog i de vanskeligste lyriske Versarter, at opfatte først Digterens Tanke og dernæst tillige hans Rhythmus, forstaaer sig selv; men hvorvidt dette lykkedes mig, derom ønsker jeg saameget mere at erfare Kyndiges Dom, som jeg slet ikke anseer dette Indledningsord for et passende Sted til at yttre mig, paa nogenlunde udførlig Maade, om de Forestillinger jeg anseer for de rette i denne Sag. Ifkun i Forbigaaende vil jeg her bemærke, at jeg stadigen mener, med Wilhelm v. Humboldt, K. D. Müller og Andre (endskjøndt den Røsfiske Skole synes at være derimod), at Rhythmen — denne Hovedsag i Hellenernes Verskonst i det Hele, men især i den choragiske Lyrik — ingenlunde forvanskes eller opgives derved, at man i vore Sprog af Germanisk og Gothisk-Skandinavisk Familie, stundom nødes til f. Ex. at bruge en Creticus (— ∪ —) hvor Æschylos havde en Molossus (— — —); eller en Trochæus (— ∪) hvor den græske Text har en reen Spondeus (— —); eller derved, at vi ofte maa nøies med saadanne Choriambes (— ∪ ∪ —) i hvilke Mel-

lemleddene ingenlunde ere saa bestemt forte, som de sædvanlig ere det hos *Æschylos*. Jeg tvivler endog paa, at nogen dansk Digter vilde tage i Betænkning at bruge f. Ex. Ordene „Kjærligheds Magt“ som en Choriambe, eller at noget fornuftigt Menneske vilde forekaste ham Brugen deraf, endskjøndt de forte Mellemled i disse Ord unægteligen ere musikalsk tungere, end f. Ex. i „Fædreland“ „Skovens Læ“ o. s. v. Men jeg troer ikke at Rhythmen er afhængig af deslige Enkeltheder, naar Oversætteren for Resten er sit Sprog mægtig; og Hvo som aldrig vilde beslutte sig til f. Ex. at benytte en trochæisk Bevægelse i Stedet for en græsk Texts spondeiske, ham vilde vort Sprogs fattigdom paa rene, oprindelige (usammensatte) Spondeer aldeles hindre i at gjengive nogen Tanke, som hos den græske Digter var udtalt i en Række af Spondeer. Iøvrigt tør jeg forsikre, at jeg ikke er af det Slags Oversættelse, som gjerne vilde skyde egen Skyld over paa det Stakkels Sprog; thi jeg har i det Hele fundet mit eget Modersmaal vel saa logisk i sit Væsen, og fuldt saa villigt i sin Form, som noget af de beslægtede nordisk-germanske Sprog jeg kjender; og faldt mig endog stundom de Gøthiske Ord ind:

— — Das wäre vielleicht mir gelungen,

hätte die Sprache sich nicht unüberwindlich gezeigt —

saa gjaldt denne Reminiscent's hos mig dog aldrig Sprogets almindelige Modtagelighed, men ifkun særegne, partielle Forhold. Der forekomme nemlig ofte, især i Hellenernes lyriske Poesie, saadanne fine, duft- og farverige Blomster, der fremkaldte saa at sige organisk af Sprogets dybeste Rod, og som derfor aldeles ikke lade sig omplante i noget andet Sprog af forskjellig Organisme. Hvo vilde f. Ex. paatage sig, i noget nyere europæisk Sprog fuldkommen at gjengive hine Udtryk om en deilig Qvinde (*Agamemnon* B. 720—723):

Παρὰντα δ' ἔλθῃν ἐς Ἰλίου πόλιν
 λέγοιμ' ἂν, φρόνημα μὲν ῥηνέμου γαλάνας,
 ἀκασκαῖον δ' ἄγαλμα πλούτου,
 μαλθακὸν ὀμμάτων βέλος,
 δηξίθυμον ἔρωτος ἄνθρωπος.

jeg siger fuldkommen at giengive, thi at det nogen-
 lunde Tilsvarende lader sig finde (hvilket jeg jo ogsaa paa
 sit Sted har forsøgt), gjør ingenlunde Sagen klar; og jeg
 tilstaaer, at, ved flere Steder i dette Drama, hvor det græske
 Sprog's forunderlige Genius, gestaltet hartad som en Harpo-
 crates med Tausshed bydende Pegesfinger paa Læben, aaben-
 barede sig og spærrede mig Veien, fristedes jeg til at bortkaste
 Pennen og udraabe med F. L. Stolberg, (ved et Sted i 6te
 Sang af Ilias): „Lieber Leser, lerne Griechisch, und wirf
 meine Übersetzung ins Feuer“!

Jeg har tilegnet Samfundet til den danske Lite-
 ratur's Fremme nærværende Forsøg, ikke blot fordi dette
 Samfund har bevist mig Tillid og Velvillie, men ogsaa fordi
 jeg, ved en personlig Bestræbelse, vilde opfordre en Forening,
 som nu er talrig og fremblomstrende og som tæller saa mange
 talent- og indsigtfulde Mænd blandt sine Medlemmer, til at
 overveie, om det ikke, maaskee, vilde være godt og overeens-
 stemmende med Samfundets Navn og Formaal, at bevirke
 lignende maaskee langt skjønnere, Bestræbelser til Omplantning
 af den græske Genius' herligste Frembringelser i vor gode
 danske Jordbund. Denne, det er, i nærværende Forbindelse,
 Sproget, vilde i det mindste Intet derved lide, og Nationen,
 troer jeg, ikke heller; thi det er just den rette Civilisations
 uvurderlige Egenskab, at have baade Tid og Rum og Evne til
 kjærlig Opfatning af ethvert ædelt aandeligt Princip; og Hvo
 som vil fortrænge det antike Element, somhelst Hellenernes
 Anskuelse, af den moderne Civilisation — han gjør i Sandhed
 denne ifkun daarlig Tjeneste. En kyndig og skarpsindig For-

fatter har nyligen yttret, at han skrev sin latinske Grammatik „med et Sind, der lader det nærværende Liv sin fulde Ret og dog vender Blikket til Fortiden som den, hvis rige Arv vi skulle bevare“. Jeg hylder ganske den Overbeviisning som disse Ord antyde.

Om et Par kobberstufne Omrids, udførte, efter den herlige Flarman, af Hr. Johan Daniel Petersen, haaber jeg, at de ville befindes at være, hvad jeg anseer dem for, en passende Ziir for denne lille Bog.

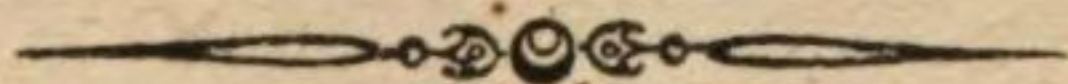
Kjøbenhavn, i December 1841.

Brøndsted.

Legende.

Opført i Athen første Gang i den 80de Olympiades andet Aar (da Philokles var Archon), det er, Aar 458 før vor Tidsregning.

Personerne.

Vægteren.

Choret, som bestaaer af 15 Personer, meest Oldinge, Agamemnon især hængsne, og Medlemmer af det Raad, som Kongen, ved sin Afreise til Toget mod Troja, havde indsat. Chorets Station er en aaben Plads udenfor Kongeborgen, imellem denne og den lavere liggende Stad. Havet i det Fjerne.

Klytæmnestra.

Herolden.

Agamemnon.

Kassandra.

Ægisthos.

Handlingen foregaaer i Argos, paa Kongeborgen, og udenfor denne.

Prolog:

Første Scene.

Bægteren

alene paa Taget af Atridernes Borg.

Jeg alle Guder beder om min Trængselstids,
min lange Narvagts Ende! — af, jeg ligger her,
som Hund aarvaagen, paa Atrideborgens Tag
og stirrer taus paa Nattens Stjernevrimmel, op
til dem der føre Vinter-Sommer-Skifte frem
og herske, høit paa Firmamentet, vældelig.

Jeg seer de Stjerner synke ned og stige op,
og end jeg vogter her paa Baunens Flammetegn,
det Ildblus, som fra Troja Budskab bringe skal
og Bidne om dens Fald; saalunde strengt befoel
Hiin mandigstolte Qvindes urodrevne Sind.

Men naar jeg hviler paa min Natterandrerfeng,
som Duggen væder, milde Dromme gæster ei,
(thi Frygten ved mit Leie staaer i Søvnens Sted
og hindrer mine Dienlaag at luffes trygt)
naar saa mig falder ind at synge, nynne lidt,
og jeg forsøger dette Raad mod Døsighed,
da lyde Suck' og Klager over dette Huus,
der ingenlunde nu, som før, bestyres ret —

O! maatte denne Plages Dphor times mig
og Natteblussets glade Budskab straaale frem!

(Pause. Han seer Baunen lyse i det Stjerne.)

Hil være dig, Du Nattens Fakkell! Dagens Lys
bebuder Du, og mange festligglade Chor
til Argos Høitidsfærd for denne Lykkes Skyld —
o Fryd, o Fryd!

Agamemnons Hustru iilsom jeg forkynder det,
at selv fra Leiets hun sig hæver strax paa Stand
og lader freidigt Fryderaab i Borgen vidt
til Fakkens Velkomst lyde, dersom Ilion
hensank i Gruus, som dette Blus bebuder vist.
Jeg selv vil føre Høitidschorets Festsands an;
thi mine Fyrsters Lykke nu jeg fremme kan,
Da Fakkelvagtens Terving gav mig bedste Rast.

O! at dog snart min atterkomne Konges Haand,
den dyrebare, maatte hvile i min Haand —!
Alt andet jeg fortier —; centnertunge Bægt
er lagt mig paa min Tunge —; men fik Borgen Røst,
den vilde have Røst at sige —; villig jeg
til kyndig Mand kun taler, til Ukyndig taus.

(nedstiger.)

Anden Scene.

Chor.

Nu et Tiaar svandt, siden vældigen drog
imod Priamos' Stad
Agamemnon, vor Drot, samt Menelaos;
dennem skjenkede Zeus baade Thronens Glands
og Scepterets Pryd — herlige Brødre!
og med dem flux foer tusinde Snekker
Fra vore Ryster,
som udsendte stridbare Hærmagt.

Men de Kongebrodre snøs af Begjer
 efter Kamp, ligerviis som Griffernes Par,
 udi heftig Sorg over Ungernes Tab,
 hvirvler om Røden,
 og paa Vingernes Arer svævende høit
 snyser af Harne
 over Tabet af dyrebar Ungel;
 men en Guddom fornam, hist høit over Sky,
 — Hvo var det? Apollon, Pan eller Zeus? —
 disse Jamrendes Skrig;
 sendte paa Stand udi Voldsmandens Fjed den
 forfølgende Furies Svøbe.

Saalunde Atriderne sendte med Jil
 mod Alexandros almægtige Zeus,
 Gjestrettens Hænder, den deilige Biv at
 hente; thi blodige Kamp, Mændenes Kraft
 ødelæggende Møier, naar Knæ mod Jord
 monne stemmes, og Spyd splintres i Stormløb,
 skulde svarlig Danaer times,
 Troer desligeste. Være det nu som
 være det maa! Alt Skjebnen fuldbyrder vist.
 Ikke ved Klager, ikke ved Dffring,
 ej ved Taarer Breden besværgede Den,
 som Alterets Lue lod slukkes.

Vi her, med af Nar betyngede Krop,
 lodes tilbage, der Hine drog ud til
 drabeligt Hærtog;
 thi vor Kraft er som Barnets, sig læner til Stav;
 og deslige den spædere Ungdoms Marv
 ulmer i Brystet
 uden Dygtigheds Mod; den er Oldings liig;
 men affældig Alder med visnet Løv

B. 60—62 „Atriderne“, Agamemnon og Menelaos. — „Alexandros“,
 o: Paris. — „den deilige Biv“ o: Helene.

bruger Stav som en tredje Fod paa sin Bei,
 lister sig frem ei bedre end Barnet,
 vanker om midt paa Dag som en tom Drøm.

(Under denne Sang, der kan betragtes som en Indledning til den følgende Chorsang, kommer Dronningen **Klytæmnestra** hist og her til Skue i det Fjerne, og da Choret seer hende sysslende med at ordne de festlige Gaver hun lader frembære til Altrene, paa hvilke Offerluen alt brænder, saa henvender det følgende Ord til hende, dog endnu i en vis Afstand og uden at høres af Dronningen):

Herstterinde, o sig,
 Klytæmnestra, vor Dronning, af Tyndaros' Æt,
 hvad er her vel paa Færde? hvad Budskab er bragt?
 hvilket pludseligt Ry,
 som nu Dig bevæger til Høitidsfærd?
 thi alle de Guder, som skjærme vor Stad,
 udi Himmel, paa Jord,
 og de som Borgerbedrift have kjær,
 hver Guddoms Alter bestjenes;
 mangelund nu sig hæve mod Himlen
 Dffrenes Luer,
 dem Oliens Saft kjærligen nærer
 med sine rene, sin mildt tilskyndende Kraft,
 som fra Kongsgaardens Forraad blev fremsendt.

Herom forkynd os hvad sige Du kanst,
 og Du os tør betroe!
 af, Rægedom gyd i vore Hjerter,
 som stundom ængstes af nagende Sorg,
 dog igjen oplives, naar Dffrets Ild
 tilstraaler et Haab, som kan dulme
 hiin nagende, pinende Kummer.

(Da Dronningen vedbliver at syse, i en vis Afstand og uden at agte paa Choret, med Anordninger af Dffringer og andre Høitidsceremonier, saa istemmer Choret følgende regelmæssige Chorsang):

Strophe.

End jeg formaaer at besynge det Hærtog, som vore Fyrster
 varfældrevne beslutted; thi Mod til at synge
 end giver Gud mig —
 den Kamp taaler min Alder — (1)
 om hiin de Achæers
 tvethronede, evige Magt, som
 drog over Hav med
 Hellas' Ungdom, med hevnende Armkraft —
 varslende Drn mod Troja dem sendte.

Thi for Flaadens Beherskere Fuglenes
 Herskere viste sig (sort var den ene,
 men hvid den anden)
 nær ved Borgen fra Spydsvingersiden;
 tydelig saaes de paa Fjeldaas
 graadigen ædende ufødte Afkom af drægtige Hare,
 som greben blev paa sidste Løb.

Sørgesang, Sørgesang lyd! dog Held vorde feirrigt!

Modstrophe.

Hærens herlige Barseltolk, som begge Atrider
 saae af Gemyt forskjellige, skjønnet, at dem gjaldt
 Drnenes Rovjagt;
 den han tolkede saa:

„I Tidens Løb skal
 „dette Hærtog storme Priamos' Borg;
 „Taarnenes Skatte,
 „Guds og Liggendefæ overvættes
 „hevnende Moera skal voldelig røve.

(1) See, her og fremdeles hvor Talhenviisning forekommer „Enkelte
 Anmærkninger,” indrykkede mod Slutningen.

B. 109 „tvethronede” om Agamemnon og Menelaos.

B. 116 „fra Spydsvingersiden”, det er, fra høire Side, fra hvilken
 Krigeren udsendte Spyd eller Landse.

B. 130 „Moera” o: Skjebnen.

„Blot ei gudsendt Ulykke rammer vor
 „Hær, hiint Ilions mægtige Bidsel,
 „i selve Leiren;
 „thi mod Huset er Artemis nidkjær,
 „og saa mod hendes Faders
 „vingede Hunde, som dræbte den skjælvende, drægtige Flygtling;
 „Det Drnemaaltid affkyer hun“.
 Sørgefang, Sørgefang lyd! dog Held vorde seirrigt!

Epode.

„Den Høie, skjøndt hun naadig er
 „mod brandgule Lovers spæde Aftom,
 „samt mod alle de landlige Bilddyrs
 „Brystmælk sugende Unger, dog hun
 „byder mig tolke til Held det Ferteegn;
 „gunstigt var, men dog ængstende, Drnenes Barsel.

„Den milde Pæan ydmyg jeg anraaber,
 „at dog ei stridige, voldsomme Storme mod Danaerflaaden
 „hun monne besfikke,
 „heftig forlangende andet Offer, et lovløst, et gjestløst,
 „Kilde til Frænders Tvedragt, til Hustrus Had, som vil ulme,
 „altid nagende, hjemme,
 „frygtelig Huusholderinde, som pønser paa Hevn for sit
 Barns Drab.“

Saalunde Kalchas, end tilføiende glimrende Held, som
 skjebneforkyndt ved Hærtogets Barselfugle paa Borgen.

Hermed i Samklang:

Sørgefang, Sørgefang lyd! dog Held vorde seirrigt!

Første Strophe.

Zeus! — hvo han end monne være, hvis
 Ham behager dette Navn,
 jeg dermed paakalder ham —

ei at fatte jeg formaaer,
 skjøndt jeg overveier Alt,
 uden ved Bistand fra Zeus, om jeg Sindets Betyrning
 tør, som grundløs, kaste bort.

Første Modstrophe.

Bistnok ei Hvo fordum mægtig var*),
 overmodig, stolt og grum,
 kunde, nu forsvunden, mig
 sige Noget; ligerviis
 Sønnen**) fandt sin Banemand;
 men hvo Zeus paakalder med Hyldest og Andagt,
 han skal høste Fromheds Løn***)

Anden Strophe.

Zeus til Viisdom leder os,
 Han i Smerte lader groe
 Lærdom og Fornuftens Raad;
 ja endog i søvnbetvungne Bryst
 Misdaads Anger drypper; selv Gjenstridig
 gjestes af Besindighed —;
 saa bestikket Guder, som med Vælde
 sidde høit ved Verdens Ror.

Anden Modstrophe.

Hist nu Flaadens ædle Drot,
 ældste Konge af de To,
 dadled ingen Varseltolk,

---

*) nemlig Uranos.   **) Kronos.

***) Et opvakt Folk maatte, under fremskridende Cultur, ledes til a
 hylde en moralsk Verdensstyrelse; denne personificerede Helle-
 nerne ved deres Zeus, som følgelig, ogsaa efter den almindelige
 Forestilling om de ældre Gudedynastier, havde fortrængt eller be-
 tvunget de gamle vilde, grumme Kosmiske Guder (Uranos, Kro-
 nos o. s. v.), som Intet andet vare, end voldsomme Naturkræfter
 personliggjorte. Dette forklarer end ydermere Choret selv i den
 følgende anden Strophe.

fandt sig i sin Skjebnes bittre Lod,
 der i Nød stedtes Achæerne,
 piint' af Modvinds svare Magt,
 som de laae ved Chalkis' Berelstrømme
 under Nulis' Klippefjst.

Tredie Strophe.

Men da fra Strymon Stormen fremfoer,
 som førte med sig Drøvelse, Sult og Dval
 og Landingsnød;
 som Loug og Seil, Ror og Skib fordærved,
 og udspandt dobbelt Tidens Længde
 ved Kjede; hentæred Hærens Ungdoms Marv;
 da mod Orkanens Magt
 bittere Midd'l forkyndtes
 af Seeren Hærens Fyrster,
 tydende paa Artemis' Harm —
 heftigen Atreus' Sønner da
 stødte med Kongestav mod Jord,
 hemmed ei Taarernes Strøm.

Tredie Modstrophe.

Saalunde da den ældre Konge udbrød:

„Det rædsomt er, Guden ei at lyde,
 „men rædsomt og,
 „eget Barn, Husets Pryd, at myrde,
 „med Strøm af Jomfrublod besmitte
 „foran Altret, af! egne Faderhænder — —.

„Fra alle Sider Dval!
 „Skulde jeg Flaaden svigte?
 „Samtogets Forbund miste — —?
 „vistnok det stormstillende Blod,
 „Jomfruens Son-Dffer paa Stand,
 „hidfigen man fordrer med Ret,
 „Kilde til Held det blev os.“

Fjerde Strophe.

Saa greb han da Nødens svare Bidsel
 og aanded vanhellig Sindsforandring,
 ugudelig, til Fordærvelse;
 den fule Daad nu han fræk beslutted;
 thi Menneskens Børn det onde Anslag
 og Sindsforvirrings Ruus dumdriftiggjøre —
 Saa voved han selv at offre sin Dotter
 til Hjælp i blodig Kamp for Qvindehevn, til
 Løsning af Skibenes Baand.

Fjerde Modstrophe.

Ei hendes Bøn, hendes Skrig til Faderen,
 ej selve hiin høie Jomfrus Liv meer
 for Noget agted et kampsygt Raad.
 Da Bøn var holdt, Fad'ren Dfferklerle
 befoel hende, som hun stod tilsløret,
 liig Dfferged at hæve høit i Veiret,
 og slynge uforsagt paa Altret op,
 men hendes yndige Munds Raab om Redning,
 Ulykkes-Skrig for Slægten,

Femte Strophe.

at hindre ved stærkt Baands maalløse Evang.

Hun safranfarvede Slør lod synke,
 og traf enhver hendes Dffrer
 med Blikkets veemodsfulde Pile;
 som Billed skøn vilde hun tiltale dem,
 thi ofte, af! hun tilforn
 i Faderens Høisal havde sjunget;
 Med yndige Stemme den rene Mø lovsang da
 saa gjerne sin Faders Lyksalighed,
 Hans Gjestfrihed, Magt og Ære.

Femte Modstrophe.

Hvad nu skal skee — veed jeg ei, siger ei;
 dog Kalchas' Kunst vorder aldrig tomt Ord.

Vistnok de Vidende Retsfærd
 tildeler stundom Fremtids Kundskab,
 dog, før den kom, ængstlig Fritten jeg forsmaaer⁽²⁾,
 utidig Angst var det jo;
 den nok skal klar bryde frem med Daglys.
 O maatte os dog igjen Fremtids Held vorde, som
 det ønskes af en trofast Vagt, der
 ømt vaager for Apis' Halvø⁽³⁾.

(Imedens denne Berølsang udførtes, har Dronningen nærmet sig
 Choret, som først tiltaler hende).

Tredie Scene.

Choret og Klytæmnestra.

Choret.

Min Hyldest bringer jeg, Klytæmnestra, din Magt,
 thi Kongens Ægtefælle sømmer det sig vel
 at hædre høit, mens Kongestolen ledig staaer.
 Om Tilforladeligt Du hørte, eller ei,
 og kun i glade Budskabs Haab Du offerer nu,
 erfoer jeg gjerne, dog tilfreds, hvis Du er taus.

Klytæmnestra.

Til glade Budskab, som et Ordspøg lyder, nu
 opstige Morgenrøden skjon fra Moder Nat!
 en Glæde, større end dit Haab, skal vorde din:
 Argiverhæren nu har stormet Priams Borg.

Choret.

Du siger — — ? mig dit Ord undslap — — utroligt fast!

Klytæmnestra.

At Troja er i Hærens Vold; forstaaer Du nu?

Chor.

En Fryd, som lokker Taarer frem, betager mig.

B. 248 „Apis' Halvø" o: Peloponnes.

Klytæmnestra.

Dit Die vidner om velvilligt Sindelag.

Chor.

Men har Du sikkert Vidnesbyrd? troværdigt Tegn?

Klytæmnestra.

Vistnok, et sikkert, hvis mig Guden ei bedrog.

Chor.

Du troer dog ei paa tomme Drommes Gøglespil.

Klytæmnestra.

Til døsig Sands og Blendværk slaaer jeg ei min Lid.

Chor.

Bedaared ei maaskee et flygtigt Ry dit Sind?

Klytæmnestra.

Du mistroer min Forstand, som ungt, umyndigt Barns.

Chor.

Dg naar blev Staden da vel stormet? veed Du det?

Klytæmnestra.

I sidst henvundne Nat, som fødte denne Dag.

Chor.

Men hvo kan dog saa hurtigt Budskab have bragt?

Klytæmnestra.

Hephæstos selv fra Ida Flammen sendte ud,
og Fakkell derpaa Fakkell hid i Vexelblus
fremsendte: Ida først til Hermes' høie Klint
paa Lemnos; efter denne D et tredie Fyr
det Zeus indviede Athos' Ruppe stige lod;
Flux overfoer nu Havets Ryg i Flammeglands
den muntre Fakkels Magt, som skyndte frem med Jil
sit gyldne Fyrreblus, der straaled liig en Sol
og bragte Flammebudskab til Makistos Bagt,
som ikke seen, ei ubesindigen af Søvn
betvungen, røgtes strax paa Stand sin Jilbudsdont.
Nu fjernt hen Baunens Lys, Euripos' Strømme nær,
fremiler, bringer Barsel til Mesapions Bagt,

som flux lod Modblus lue frem til Rundskabstegn
 og tændte høie Baal af tørre Hedetjørn.
 Den frissfornyede Fakkellørkned ingenlund;
 den oversteg Asopos' Slette, naaede, klar
 som fulde Maane, til Rithærons høie Fjeld,
 og vakte atter Ildbudstikken op til Fart;
 thi ei forsømte Bagten her sit Vandreblus,
 men tændte Baal langt større end de forrige.
 Nu overffred Gorgopissøen Flammens Skin,
 belyste Bjerget Egiplanctons høie Top,
 paastyndte flux, at Ild ei savned⁽⁴⁾ der mit Bud.
 Uhyre Baal de strax antændte; høit mod Sky
 den store Flammetunge slaaer, Saroniske Bugts
 sigtbare Høistrand kjæf at overstige med
 sit Lueskin; uhindret foer den frem og kom
 til Arachnæiff Bjergaas, Stadens Nabovagt;
 og dersfra naaer tilsidst Atrideborgens Tag
 det Blus, som har sit Udspring hist fra Idas Baun.

Saalunde nu er udført Fakkelløbets Lov:

Man modtog, gav igjen, i tro Afsløsningsrad,
 men de, som løbe først og sidst i Rækken, vandt.
 Et saadant Tegn og Budskab jeg forkynder Dig,
 det mig har sendt fra Troja selve min Gemal.

Chor.

Jeg siden yder Guderne min Takkebøn,
 men nu, o Dronning, inderlig forlænges mig
 at lytte taus til dine Ord — o tal igjen.

Alhtæmnestra.

Achæer Troja have da den Dag i Dag,
 og stridigt Raab, jeg tænker, gjalder rædsomt der,
 thi gyd paa Olien Veddiken i samme Kar,
 Du da vil see dem begge fiendtlig skilles ad.
 Saalunde hist de Seirendes og Slagnes Raab
 maa skurre stridigt, Udtryk af forskiellig Lod:

thi Disse nu, hensjunktne over Dyrger Liig
 af slagne Mænd, af Fædre, Brødre, Slægtninger,
 Børn over Gamle, jamre — af, af ufrit Bryst —
 begræde dyrebare Frænders, Venners Død;
 men Hine jager Sult og blodig Nats Besvær
 fra Kampen hen til Maaltid af hvad Staden har
 i slæng; mens Andre, uden alt Tildelingstegn,
 og som Enhver Tilfældets lette Terning trak,
 sig i de fangne Troers Huse slaae til Ro,
 fra aaben Himmels Nattedug og Kulb og Kiim
 omsider frelst, gøre sig tilgode, ret
 i Mag som Guder, sove trygt den ganske Nat.

Hvis nu de Trojas høie Guder, Stads og Lands,
 og deres Helligdomme hædre, hævede fromt,
 da følger ei, maaskee, paa Seiren Hevn og Død;
 blot Hæren ei i Utid fristes af Begjer
 at røre, rovbedaaet, hvad den ikke bør — —!
 de maae jo snart, hvis Hjemkomsts Held skal times dem,
 igjen forsøge Dobbelfartens andet Løb;
 og hvis nu Flaaden afgaaer Guderne forhadet,
 o, da kan let fra Slagnes Grave hæve sig
 Banfred, om end ei nye Uheld støde til.

Af mig, en Kvinde, maatte Du nu høre Sligt —
 Men gid det Gode utvetydigt seire maa!
 jeg fremfor megen Lykke skatter dette Held.

Chor.

Belvilligt, Dronning, talte Du, med mandig Sands;
 og da jeg sikke Bidnesbyrd af dig erfoer,
 jeg nu vil bringe Guderne mit Hjertes Tak,
 thi herlig Løn er worden os for Nøie svar.

Fjerde Scene.

Chor.

(Indledningsbøn: προσευχή):

Zeus, Alstyrer, og Du, venlige Nat,
 som os skienked herligste Hæder,
 Du som om Iliens Taarne har spændt
 stærkeste Garn, saa at Ingen, ei Stor
 ei Liden, formaaer at udvikle sig af
 dette Trældoms Net,
 denne althenrivende Banfred.
 Jeg tilbeder Dig, Zeus, Du er Gjestrets Bærn,
 dette har Du fuldbragt, Du som lang Tid
 sigted med Buen paa Alexandros,
 at ei før Tid, ei ud over Stjerner
 Du din Pii! monne sende forgjeves.

Første Strophe.

Om Hevn fra Zeus de nu kan vidne —
 og Hvo kan ei dens Spor forfølge?
 ja han beslutted, han har udført; siger
 en Daare: „Guddommen ei vogter paa
 „forvorpen Mand, Helligdoms
 „Forstyrer“ — Bee over ham!
 thi Guden just har sat
 til Skue Hines Slægt,
 som aanded Boldsomhed og Hovmod,
 hvis Huus var fyldt med ranet Rigdoms
 unyttige Pragt —; nei skyldløs Lod
 vorde mig, og saadan, at
 sindige Sands kan nøies;
 thi overvættes Rigdom
 værner ei mod Ruin, naar
 Nogen haanede frækt hiin
 hellige Retfærd's Alter.

Første Modstrophe.

Han rives hen af syndig Attraa,
 ham raader denne Banfreds Dotter;
 al Lægedom forgjæves er; hans Misdaad
 fordølges ei; selv den sit fæle Skin
 udbreder, som falsknet Ertz,
 ved hyppig Brug kastet frem,
 hensortner, fjendes snart,
 forkastes. Raade Dreng
 letfærdig flygtig Fugl forfølger,
 og hjem han bringer Ulykkes Væld;
 hans Bønner hør' ingen frelsende Gud —
 Hver som Skjændigt bedriver
 Guddommens Hevn vil ramme;
 Paris just var en saadan:
 han Atridernes Kongsgaard
 gjested, haanede Gjestvennens
 Bord ved Han af hans Hustru.

Anden Strophe.

Og Hun udi Hjemmet tilbagelod
 Skjoldsvingeres Larm og Sotogsrustningens Bulder;
 Som Medgift tog hun Undergang til Troja med,
 og ud af Portene let hun foer,
 uvov'ligt vovende —; af, da udbød,
 sukkende dybt, Kongens Borgpropheter:
 „o Bee, o Bee, Slot o Slot og Fyrstepar!
 „o Egteseng og Husbonds Kjærlighed!“ —
 Forhaanet Han⁽⁵⁾ staaer der maaløs,
 han skjelder ei,
 men aldrig glemmer sit bittre Tab;
 den Flygtedes Savn er som

Gjensærd, der ruger over Borgen;
 Billedstøtternes Inde
 er en Plage for ham; thi
 hvor det kjærlige Blik er tabt,
 Elstovsguden forsvinder.

Anden Modstrophe.

I Drømme ham smigrer et Gøglespil
 af Syner, som føre med sig grundløse Glæder;
 thi grundløs er den Fryd Indbildning tryller frem,
 i Haandevending omstiftelig,
 naar Synet kom og svandt i samme Nu,
 henflagrende let paa Søvnens Vinger.

Ham selv nu ved egen Arne paa hans Borg
 en saadan Dval piner, ængster idelig,
 men og over Dem, som droge
 i Leding med
 fra Hellas' Land, har Hjertesorg
 sig leiret i Hvermands Huus;
 der er Meget som gaaer til Hjerte:
 thi hvem Hvermand har udsendt,
 veed han, af! men i Mands Sted
 vender Afse og Baaben kun
 atter til Hvermands Hjemstavn —.

Tredie Strophe.

Hist Liig mod Guld Ares selv vexler ud,
 Han som i Kamp Seirens Bægtstaaal har,
 og sender Slægtninger hjem
 fra Ilion udbrændte
 Rest af den Mand, hvis Afse
 taarevædet gjemmes i
 vel tillukte Urnes Skjød.
 Den Faldnes Slægt begræder ham

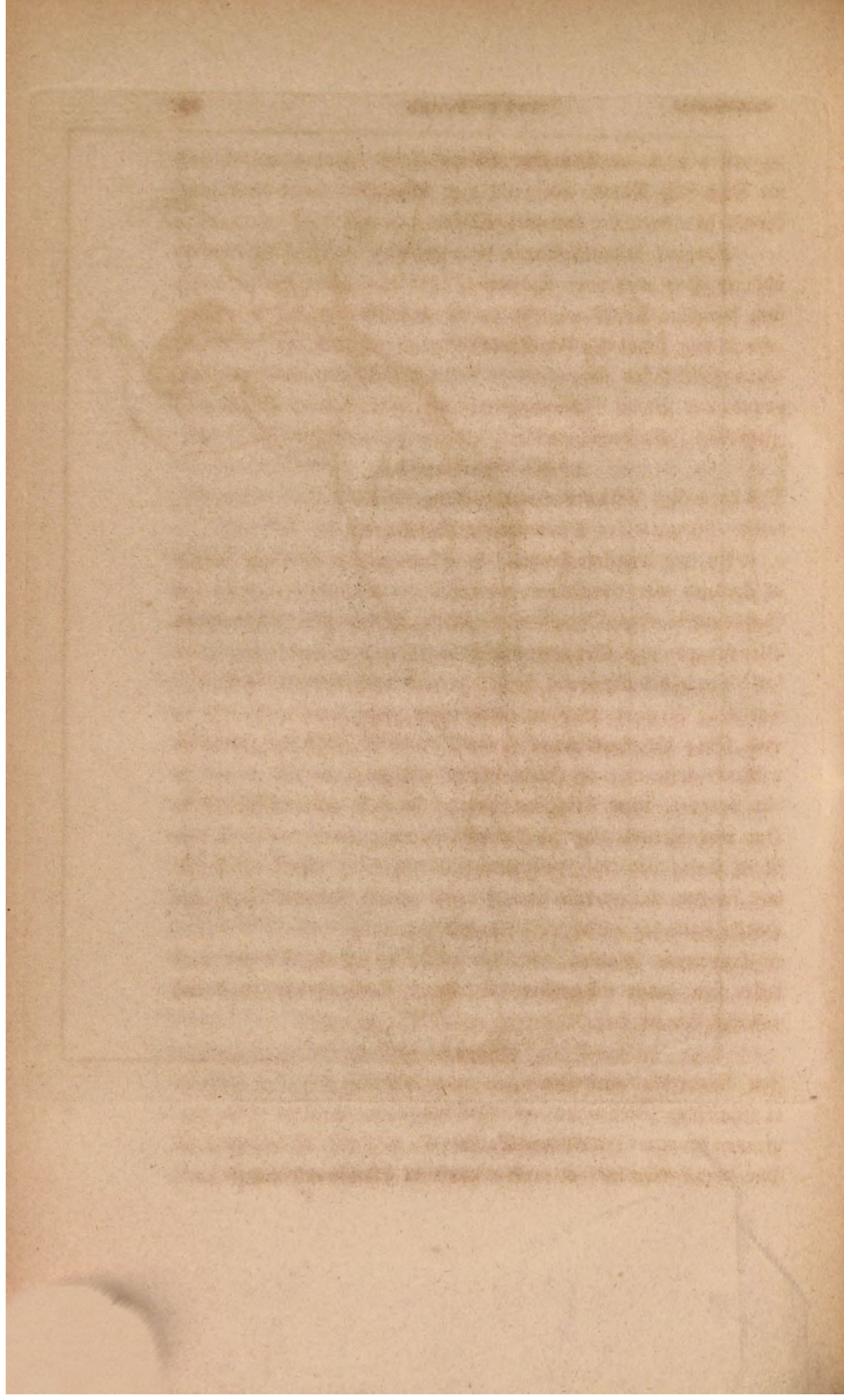

*I Drömme ham smigter et Gjøglespil
af Syner.*

Haarlem 1840.

og priser høit, nu Den som Helt,
nu Hiin som Mand, der faldt med Ære,
skjøndt han stred for fremmed Qvinde —

Saadant hemmeligt man mumler,
udsaaer Had mod vore Fyrster,
som forvoldte Toget —.

„Hvad dog fandt sig for Troja

„hine Helte? kun Grave —

„rundt om Ilions Muurborg

„sjendtlig Jord dem bedækker —.“

Tredie Modstrophe.

Det onde Ry, Folkenes Hevn er tung,
bitter Gjengjeld for Skyld som Had paadrog;

o, stedse mig ængster Frygt,

at Fremtid mørk forestaaer;

Guddomsøie vogter paa

Blodsudgydninges Dphavsmænd;

sorte Furie vil Enhver,

som uden Retfærd Medbor fik,

med sildig Skjebnes tunge Haand

i Mørke faste ud; og Hvem Lys

blev berøvet, hans Kraft er brudt.

Hvo med Folkets Had fik Navnry,

fik en farlig Lod, thi Zeus ham

med sit Lyn skal ramme.

Hadfri Lykke jeg ønsker,

ei Erobrerens Glands, ei

heller som Fange i Trældom

ynkeligt Liv at friste.

Epode.

Fra Vandreblysfenes Ild

et Glædesry Staden nu

gjennemstrømmer; men om Sandt —

Hvo veed? maaskee det er kun gudsendt Blendværksbly;

Hvo er saa daarlig, Sind- og Sandsforblindet, at,
 fordi ham hiint Fakkelsblus
 opflammed, hvis Rygtet snarlig skifted om,
 derfor han forsaged feig?
 Hvor Dvinde bød, tidt man saae
 et heldigt Udfald udraabes for det kom —.
 Let bevæget Dvinderi sig udbreder iilsfærdigen;
 Men let henfalmer, visner den Bedrift,
 hvis Jubel ikkun gjenlød fra Dvindemund.

Femte Scene.

Chor og Klytæmnestra.

Klytæmnestra.

Snart skulle vi erfare, om hiint Vandreblys,
 om Fyrtaarnvagternes og Baunens Sendebud
 os monne Sandt forkynde, eller, Drømme liigt,
 hiint gladoprundne Lys bedaaret har vort Sind.

Jeg hist Herolden seer fra Stranden nærme sig,
 af Oliegreen omfkygget; med ham iler frem
 en tørstig Støvsty, Dyndets Broder, Vidnesbyrd,
 at han er ikke maaløs, ikke blot med Blus
 af Bjergskov eller Røg af Jld os bringer Bud;
 med Ord han enten meer vor Fryd skal trylle frem — —
 Modsatte Tanke gyser jeg tilbage for —;
 paa glade Budskab Glæde følge mangelund!

Chor.

Hvo andet Dnske herom nærer for vor Stad,
 han høste selv sin flette Tankes bittre Frugt!

Sjette Scene.

De Forrige og Herolden.

Herolden.

O fædrelandste Jord, o Argos' elskte Land!
 saa kom jeg da, skjøndt ti Ar svandt, til dig igjen,

og fik, blandt mange Haab som brast, dog eet opfyldt:
thi aldrig meer jeg haabed i Argivist Jord
en venlig Grav i Fred at finde naar jeg dør.

Hil være dig mit Land! Hil dig, Du Solens Lys!
og Zeus, Du Landets høie Bærn, og Pythos Drot,
som ei mod os nedsender meer din Bues Píl —;
tidt nok Du ved Skamander fjendtlig kom mod os,
nu være Du os atter Frelser, Hjelp i Kamp,
Apollon Herre! — alle Kampguddomme jeg
anraaber ogsaa, Hermes, Dig, min Hæders Væld,
min egen Skytsherold, Herolders Vrefrygt!
Og I, Heroer, som os sendte, naadigen
modtager atter den fra Dræbning skaante Hær.

Du vore Fyrsters Borg! I, kjære Baaninger!
høiværdige Altre! Guder i det Frie, o!
modtager nu, om nogen Sinde før, med Gunst,
med værdig Hæder Kongen efter lange Tid;
thi Agamemnon, Kongen, kommer — bringer med
til Eder og til Alle Lys i Nattens Mulm.
Gjenhilser ham med Godhed — vel det sømmer sig —
ham, som har væltet Troja om med Hevneren
Zeus' Dobbelhakke, som forvandlede det til Drk;
selv Gunders Altre, al indviet Pragt forsvandt,
og hele Landets Sæd er slet tilintetgjort.
Paa Trojas Nakke har Atridekongen lagt
et saadant Nag, og kommer som lyksalig Helt
tilbage, værd at hædres fremfor nogen Mand
blandt vor Tids Menneſker. Ei Paris, ei hans Stad
kan bryſte sig af værre Daad end dennes Straf;
thi ſkyldig i Forførelſe og ſkjændigt Ran,
Han baade har ſit Bytte tabt og ſtyrtet brat

B. 495 „Pythos Drot“, Apollon.

B. 497 „Skamander“, Flod ved Troia.

sin Stammes gamle Kongehuus i Undergang;
ja dobbelt bøder Priams Slægt for svare Skyld.

Chor.

Herold fra Hæren, Held og Lykke vorde Dig!

Herold.

Mig Held er vorden; Døden selv nu blev mig let.

Chor.

Forlængsel efter Fædreland har plaget Dig?

Herold.

Saa stærkt, at Glædens Taarer fylder Diet nu.

Chor.

Bor egen kjære Sygdom havde smittet Jer —

Herold.

Hvordan skal jeg forstaae dit Ord? forklar mig det!

Chor.

Som Den, hvis Hjemis Gjenfjærlighed hans Sind har rørt.

Herold.

Du mener, Hjem og Hær var' lige længselfuld' —.

Chor.

O, jeg af sorgomspændte Hjerter sukked tidt.

Herold.

Men hvorfra kom den dybe Sorg i Folkets Sind?

Chor.

At tie blev forlængst min Plages Lægedom — —.

Herold.

Men hvem da frygte? — dine Herrer vare fjern.

Chor.

Som nys Du sagde, vilde jeg nu gjerne døe.

Herold.

Ja fuldbragt er det, dog i gru'lig lange Tid;

Enhver erfaret har, at Dette heldigt var,

ugunstigt atter Hiint; Hvo, uden Guderne,

blev stedse sorgløs gjennem hele Livets Løb?

Thi skulde jeg Seiladsens Plager regne op:

sparsomme Landgang, flette Leier — — hvilken Tid
 paa Dagen var der uden Suk og uden Savn?
 Dog hvad paa Landet ventede os, end værre var:
 Tæt op til Fjendens Mure var vor Nattevagt;
 Os Himlens Regn og Markens Dug desligeste
 igjennemblødte, blev en idelig Fordærv
 for vore Klæder, gjorde Haaret stivt og vildt;
 og hvis jeg Vintren nu, den fugledræbende,
 beskrev, som Idabjergets Sne den sendte ned —
 hvad heller Heden, naar blifstille Havet sank
 paa sydligt Leie hen og indsov bølgeløst — —
 Dog hvorfor sørge? Møien svinder ogsaa hen,
 den svinder hen for os, som for de Døde selv,
 der neppe vilde ønske atter at staae op —
 og hvorfor skulde den der lever, dem som faldt
 opregne hver, og jamre over Skjebnens Slag?
 Nei, nu jeg er tilfunds at sige Sorg Farvel;
 thi os, som af Achæas Hær tilovers blev',
 tilfaldt en Lod, den intet Tab kan veie op;
 fuldt vel vi kunne vidne om os selv idag;
 i det vi hensløj over Hav og over Land:
 „Vi Troja toge, Vi Argiverhærens Mænd,
 „og nu for Hellas' Guder disse Baaben i
 „de Høies Templer have ophængt, Fortids Pragt.“

Hvo dette hørte, maa lykønske Argos' Stad
 og Hærens Fyrster; Lov og Priis bør ydes Zeus,
 hvis Naade dette har fuldbragt. Nu veedst Du Alt.

Chor.

Din Tale mig har overtydet; Tvivl forsvandt;
 Du veed, at gamle Folk vil have god Besked.
 Dit Budskab maa Klytæmnestra og dette Huus
 høist vigtigt være; ogsaa mig det bringer Fryd.

Klytæmnestra (til Herolden)

Forlængst jeg glædehenrykt hæved Fryderaab,

der Natteblussets første Tilbud kom til os
 og meldte Hærens Stormløb, Trojas Undergang;
 da sagde man maaskee med Spot: „Til Bauneblus
 „Du slaaer din Lid, og troer forvist, at Troja faldt?
 „Vel saa, en Qvindes Hjerte svulmer let af Haab.“
 Saalunde man som ubesindig dabled mig,
 dog offrede jeg freidigt; paa mit Qvindebud
 gjenløde hist og her i Staden Fryderaab;
 og paa de gudindviiede Steder Vrefrygt
 opsendte Offerluens milde Virakduft.
 Men nu, hvi skulde Du mig Meer forkynde? snart
 af Kongen selv jeg nøie Alt erfare skal.

Jeg iler da min ædle, min ophøiede
 Gemal, den atterkomne, at modtage selv,
 thi hvilket Lys oprandt for Qvinden mere skjönt,
 end, naar fra Veding Gud hjemfører hendes Mand,
 ham da at aabne Porten? — min Gemal forkynd:
 at han, saa dyrebar sin Stad, maa ile hid;
 at han i eget Huus sin Hustru finde skal
 trofast som da han bortdrog, Husets Bogterste,
 kun ham hengiven, fjendst imod hans Qvindsmænd,
 i alle Stykker liig sig selv, som aldrig brød,
 i lange, lange Tidsløb, noget helligt Segl —.
 Jeg veed af ingen Fryd, af ingen Nygtets Plet
 ved anden Mand, meer end jeg veed af Ulivskaar.

Herold.

En saadan Roes, naar reen den kom fra Sandheds Væld,
 det sommer ædel Qvinde selv at give sig.

(Klytæmnestra forlader Scenen).

Syvende Scene.

Chor og Herold.

Chor.

Nu har hun dog vel sømmelig, med klare Ord
udlagt sin Mening, saa Du veed hvad du skal troe —

Endnu, Herold, om Menelaos ønsker jeg
at høre, hvad Du selv erfoerst: om ogsaa frelst
og hjem med Eder kommen er den ædle Drot?

Herold.

Ei kan jeg glade Budskab melde falskelig,
som om det kunde bringe Venner varig Fryd.

Chor.

Men maaskee dog Du Godt med Sandhed sige kan?
vistnok, fra denne sondret, skjules Intet let.

Herold.

Han af Achæerhæren brat forsvunden er,
han selv med samt hans Skib; jeg siger Dig kun Sandt.

Chor.

For Alles Dine, der han drog fra Trojas Kyst?
hvad heller bortrev ogsaa ham en fælleds Storm?

Herold.

Du just som gjæve Bueskytte Maalet traf,
langvarig Nød med korte Ord Du skildret har.

Chor.

Dg om han lever eller døde, har man ei
erfaret end af anden Seiler noget Ny?

Herold.

Nei, Ingen veed til sikker Kundskab mindste Spor,
undtagen Helios, som nærer Jordens Kraft —

Chor.

Hvorlunde siger Du at Flaaden leed af Storm,
som vrede Guder reiste, dog igjen betvang?

Herold.

Det bør mig ei at skæmme saa lyksalig Dag

med Vanhelds Budskab; Gudsfrøgt være fjern derfra!
 men naar Herold med Sorgens Afsyn bringer hjem
 forfærdelige Meldning fra den slagne Hær,
 saa Folkets Saar ikkun er eet i fælleds Nød,
 og mange gjæve Mænd fra mange Huse brat
 bortrevet af hiin Dobbelsvøbe, Ares' Fryd,
 af begge Spyds, det blodige Pars*), Forsmædelse —
 Hvis Nogen kom med saadan Vanfred svært beladt,
 for ham den passed, denne Furiernes Sang;
 men naar han kom som gunstig Skiebnes Sendebud
 hjem til sin Stad, der glæder sig i fælleds Held — —
 hvorlunde skal i Fryd jeg blande Sorgens Ord
 om hiint Uveir, som ramte os, en Straf fra Gud?
 thi Band og Ild, tilforn saa fjendske, sammensvor
 sig os imod, og stod hinanden trofast bi
 at lægge øde vor ulykkelige Hær!

Om Natten svulmed Havet op med rædsomt Brag,
 thi Skibene slog mod hverandre thracist Storm,
 saa at de, sammentørnende med Voldsomhed
 ved Hvirvelvindens Magt, i Skyfalds Slud,
 i Uveirs Malstrøm undergik og slet forsvandt;
 Og der nu Solens klare Lys igjen oprandt,
 vi seer Ægæerhavet rundt om vrimlende
 med vore Brødres Liig, med vore Skibes Brag;
 men os, paa eenligt Skib, hvis Skrog endnu var heelt,
 udlistet, eller frelst ved sin Forbøns Magt,
 en Gud — vist ingen Dødelig — som Roret greb,
 og Lykken selv, som Redningsmand, besteg vort Skib,
 at hverken det i Branding skulde lide Nød,
 ei heller strande paa en falsk og stenig Grund.
 Derpaa undvegne Dødens Svælg i Bølgerne,

---

*) Enhver fuldbevæbnet Kriger (ὁπλίτης) har altid to Landser i Slaget.

men ikke med Fortrøstning, skjøndt det nu var Dag,
vi svæved end i Frygt og Angst for nyt Uheld,
da vor Besætning led af Mæthed, Nød og Sorg.

Dg nu, hvis Nogen aander end af Flaadens Mænd,
da mene de, vistnok, om os, at vi omkom;
deslige vi om dem maae troe det samme; af!
maatte dog Held os atter worde! da kan Du
forvente Menelaos først af Alle hjem;
thi hvis ham nogen Solens Straale skuer end
ilive og i Kraft ved Zeus' Bestikkelse,
som ei beslutted brat at rydde ud hans Slægt,
da er der Haab, at han kan naae sit Hjem igjen.
Vær vis paa, at ved disse Ord Du Sandt erfoerst.

(Herolden gaaer).

Ottende Scene.

Chor.

Første Strophe.

Hvo benævned dog saa sandt,
i al Maade findrigen

— mon ei en usynlig Magt, wiisdomsfuld,
ahner forud Skjebnens Raad,
leder ret vor Tunges Ord? —

Hende, den spydformælede Brud,
Udrydder*)! thi forvist hun,
Skib= og Mand= og Stad=udryddende
fra det herlige Slot,
fra sit mørbeklædte Mag**)
svæved hen med Zephyrs Luftstrøm;
men paa Stand Skjoldbærertrop af Jægere foer
at finde vildsomme Spor af

*) *Ἐλένη*, af *ἔλω* (*αἰγέω*): udrydder, tilintetgjør.

**) Gammelt dansk Ord for det fremmede *G e m a f*.

Hine, som landede paa Simois'
løvrige Bredder — dér dem
gjested med blodige Feding.

Første Modstrophe.

Hist mod Troja Sørgeflægt*)
vel benævnet! skyndte frem
Guddoms heftige Brede, som i Tids
Fylde hevned Gjestebords,
hevned dets Beskytters, Zeus'
skjændige Haan paa hine Frække,
som saa lydeligen jubled
til den Brudehymne, det lystede
just Brudgommens Slægt at
slinge —. Snart forgjatted Hymnen
Priams gamle Kongestad, som,
udi Angst sukkende dybt, nu kalder Paris
skjændig Boler, Banfredsbrudgom,
jamrer høit over bittre Lod,
af! thi Borgernes Blod
spildtes, udøstes i Strømme.

Anden Strophe.

Saa opflækked en Mand, til
Husets Fordærv, sig en Loves
moderberøvede Unge:
først den, i spædere Alder
tam, var mod Børnene venlig,
ogsaa de Eldre til Morstab;
ofte den gynget blev paa Arm
ret som en nyfødt liden Glut,
lod sig flappe med Haanden tidt,
logred, naar Sult tilskyndte.

*) Ordspil paa *νηδος*, som baade betyder Frændeforhold ved Giftermaal, Svogerskab, og Sorg, Græmmelse, Modgang.

B. 680 „Hine,” Helene og Menelaos. — „Simois,” Flod i Troas.

Anden Modstrophe.

Men opvoren den røbed
 sin Slægts indgrøede Banart:
 Til Tak for Føde og Dmhu
 grusomt anfaldende Hjorden
 gjorde den selv sig et Maaltid;
 Gaarden med Blod blev besudlet,
 til bitter Harm for Husets Folk,
 til stor og væmmelig Fortred;
 som af Vanfred til Dfferpræst
 var den manet paa Gaarden.

Tredie Strophe.

Deslige, jeg mener, kom til Ilion
 Hun, hvis Sind var mildt som det stille klare Havblik,
 Hun, Rigdoms Straaleglands og Smykke,
 Alles Dines yndige Pii,
 elskovvækkende Trylleblomster —
 Snart hun dog skiftede Farve,
 Bryllupsfryd til Dval forvandlede;
 farlig Nabo, farlig Frænde
 styrted ind blandt Priamider,
 fremsendt af Gjestrettens Gud
 som en Furie-Dvalsbrud.

Tredie Modstrophe.

Et gammelt Ord er det blandt os Menneſker: (10)
 "Er Mands Lykke stor og fortjent, da faaer den Afkom,
 "den vorder frugtbar, døer ei barnløs;
 "men af det blotte Lykketræf
 "høfter Slægten kun Jammer og Uheld —"
 Dog fra de Andre forſkjellig
 Mening hylder jeg: at Udaad
 om en Tid flere vil aale,
 hver og een lignende Stammen;

men den Retfærdiges Huus
blomstrer i herlige Børn.

Fjerde Strophe.

Sædvanlig den gamle Skyld
avler frem anden Skyld
i Ugudeliges onde Sind,
før eller senere, naar Anledning kom:
nyopspundne Mørkhedsdaad (¹¹),
ubekæmpelig Dæmon, trodsig, vanhellig Dumdriftighed,
skyndende frem Mørkhedens Magt mod Huset,
lignende sine Forældre.

Fjerde Modstrophe.

Men Retfærds Gudindes Lys
skinner i Armods Braa,
hædrer det uskyldigt rene Liv;
fra guldballdyrede Hynder, skyldbefudlet Pragt (¹²)
hun vender bort sit Blik,
og vandrer hen til Uskyldigheds Hjem, agter den Rigdom ei,
som, skjøndt mægtig, er skjændselfstemplet —
Alt Hun fører til Maalet.

Niende Scene.

Chor. Agamemnon. Kassandra.

Chor

(til Kongen, som, med Kassandra paa sin Triumfvogn, fører langsomt
fra Havnen op til Slottet og nærmer sig Chorets Station).

Vær velkommen, min Drot! Du som Troja indtogst,
Du Atridiske Helt!

Hvad skal jeg sige for ret Dig at hylde?
hverken for høit, ei heller for lavt din
Hæder at sætte?

Lidt Menneffens Børn paatage sig Skin
uden Birkelighed, for at stufte:

Med den Bedrøvede hver Mand er

rede til Suk, skjøndt Kummerens Nag dem
naaer ingenlunde til Hjertet selv;
lode de atter som delende Fryd,
o, da tvang de kun trævneste Ansigt til Smil —.

Dog Hvo sig tilgavns paa sin Hjord forstaaer,
ei han bedaares af Skømterens Blik, som
synes velvilligt at lyse, men er dog
iffun vandig Rærligheds Logren.

Ogsaa mig, der Du forhen Hæren opbødft
blot for Helenas Skyld, — ei jeg det dølger —
svarligen misledet Du syntes da,
som Drot, der sit Sinds Ror styrede slet,
da du tilskyndede
Mænd, som nødig ginge til Døden,
som dog uden Skømt nu af velvilligt Sind
paastjønne den Daad, som er fuldbragt.

Med Tiden du nu, naar Du forsker, vil see
blandt dine Mænd hvo rettelig, hvo med
Brangvind har Staden bestyret.

Agamemnon

(fra sin Indtogsvogn).

Det bør mig hilse Argos og dets Guder først,
som mig forundte lykkeligt Tilbage tog,
Og som forhjalp mig til, hist over Priams Stad
retfærdig Hevn at tage; thi ei Guderne
lytted til Talertunge om hvad Ret er, men
nedlagde trostlig Dommens Steen til Trojas Fald
i blodige Urne —; men den anden Urne tom
tilnærmend sig, forladt af Haanden, Haabet kun.
Endnu forkynder Røgen hist, at Staden sank,
Banfredens Storme fuse; selv hendsøende
opsender Asken Rigdoms fede Hvirveldamp —;
derfor det bør os Gud at yde Hjertets Tak,
thi fuldelig vi have udført Hevnens List,

og for en Qvindes Skyld vort Argos' Udyr nu
 har slet lagt øde Trojas gamle Kongestad;
 thi Hestens Føl, skjoldvæbnet Mandstabs vilde Trop,
 foer op til Stormløb ved Pleiaders Nedgangstid,
 da grumme Løve flux sprang over Borgens Muur
 og lædsked sig til Dverflod i Kongeblood.

Til høie Guder retted jeg mit første Ord;
 hvorlunde Du nu findet er, jeg vel forstod,
 jeg Ret Dig giver, er af samme Tanke selv;
 kun sjældent er blandt Menneſker det Sindelag,
 som uden Avind seer en Bøns Lyksalighed;
 en fjendtlig Gift, som trænger ind til Marv og Been,
 Dens Dval fordobler, som i Hjertet nærer Rid;
 af egne Vanheld, egen Nød besværes han,
 og nu, naar Andres Held han seer, da sukker han.
 Jeg af Erfaring tale kan: fuldt vel jeg saae,
 at kun et Trostabs Skin, et Skyggebilled var
 de Mænd, som skrømted størst Hengivenhed for mig.
 Odysseus ene, skjøndt han nødig seiled med,
 har ufortrøden baaret svære Nag med mig —
 om han er død, om end han lever, veed jeg ei.

Alt andet hvad vor Stad angaaer og Guderne,
 det lader os i fælleds Folkforsamlings Kreds
 beraadslaae; hvad som da befindes godt og sundt,
 at dette kan bestaae, skal være fælleds Meed;
 men hvor Forbedring, Lægedom fornøden er,
 der ville vi forsigtig bruge Kniv og Jld,
 betimelig afvende værre Sygdoms Magt.

Nu vandrer jeg til Borgen, til mit Fædrehuus,
 at bringe først mit Hjertes Tak til Guderne,

B. 799 de i den trojanske Hest indsluttede Grækere.

B. 800 „Pleiaderne,” Syvstjernen, gaaer ned i November.

som sendte mig i Røding fjern, og atter hjem.

Os *Nife* fulgte, stedse Hun os stande bi!

(Idet Kongen vil drage videre, mødes han af Dronningen, *Rlytæmnestra*, med Følge).

Tiende Scene.

De Forrige. *Rlytæmnestra* med sine Terner.

Rlytæmnestra.

Medborgere! I Argos' Stads udkaarne Mænd!

Jeg blues ei ved, *Hegtehustrus* Længsler frit

for Eder at tilstaae; i Tidens Længde jo

Undseelsen forsvinder: ei af Andre det

jeg lærte, nei, mit eget kummerfulde Liv

jeg skildre vil, imedens Han for Troja laae.

Først det, at Kvinden længe, fjernet fra sin Mand,

hensidder eensom i sit Huus, er bittert Savn;

og at hun stedse onde Rygter høre maa —

den Ene kommer, flux den Anden værre Ondt

end hiin forkynnder, ængster Huset med sit Raab —!

Hvis denne Helt saa mange Bunder slagne var',

som Rygtet hjemme mangelund beretted os,

da var han saaret Hul ved Hul som Fiskernet;

og var han død saa tidt som Rygtet sagde det,

da kunde han, som anden Trefrops-Geryon

her over Jorden (ei hiin Døde mener jeg)

af trende Skikkelses Beskædning rose sig,

thi han var død, forvist, een Gang i hver Gestalt!

For disse onde, skræffelige Rygters Skyld

har Strikken ofte fra min Hals de Andre løst

og nødt mig til at leve, skjøndt jeg stred imod.

Derfor ei heller staaer, som det sig burde, her

B. 828 „*Nife*“, Seirsgudinden.

B. 844 „*Geryon*“, en Kæmpe med tre Kroppe.

din Søn og min, Drestes, vore Hjerter's Pant;
 dog ikke Du forundres over dette Savn,
 thi ham opdrager end din brave Gjesteven
 Strophios af Phokis, som mig ofte mindet om
 den dobbelte Fare: at Du selv var fjern, i Krig,
 og at her hjemme folkeoprørt Boldsomhed
 let kunde styrte Raadets Magt; som vanligt er,
 at Menneſker den Faldne mere træde ned.

See, det er Grunden, uden Falskhed, uden Svig.

Dog, mine bittre Taarers rige Kildevæld
 er slet udtømt, har ingen, ingen Taare meer.
 O, mine seent tillukte Dine smerte mig,
 i det jeg over Fakkelvagten's Budskab græd,
 som alt for længe udeblev; af svære Drøm
 jeg vakktes tidt ved Myggens lette Bingeslag,
 der mig omsurrede, just som Dig i Nød jeg saae,
 i Trængsler fleer end Søvnens Tid kan føre med.

Dog nu Alt dette har jeg lidt; med freidigt Sind
 jeg denne Helt gjenhilsen kan som Hjordens Vagt,
 som Skibets Redningsanker, som vort høie Togs
 grundfaste Pille, Faderens eenbaarne Søn,
 som Land, uventet seet fra haabløs Seilers Mast,
 som Foraarsdag, oprunden efter Vinterstorm,
 som Kildevæld for tørstig Vandrer i en Drk —
 O hvilken Fryd, at undgaae Skjebnens værste Slag!
 Ja, han er værdig saadan Velkomsts Jubelraab!
 fjern være Avind! Nok af Ondt vi leed tilforn.

Og nu, min elſſte Husbond, Du min høie Drot,
 nedstig af Vognen; dog paa Jorden ei din Fod
 nedlade Du, min Konge, Trojas Banemand!

I Terner hid, hvi nøler I, som fik det Hverv,
 med bløde Tæpper at bedække Togets Bei?
 En Purpurbane worde flux herfra udstrakt,
 at Retfærd's Gud kan føre ham uventet hjem —

Alt Dyrigt Omforg — ei af Søvn betvinges den —
ved Gunders Hjelp skal fremme, som tilforn bestemt.

Agamemnon.

Du Ledas Dotter, Du, mit Huses Bogterffe,
ja, længe var jeg fjern — for saa vidt passende
Du har udstrakt din Velkomsttale; Andre dog
det sommer at tildele mig en saadan Roes;
deslige bør Du ikke mig paa Dwindviis
med Smiger kildre, ei, som østerlandst Despot,
mig hylde med i Støvet sjunkne Slavers Raab;
ei heller Du, ved Teppers Pragt, bestrøe min Bei
med Avind; vel man Guderne bør yde Sligt,
men at en Dodelig konstvirket, ædelt Stof
nedtræder, tykkes mig ei godt, ei fareløst;
Man mig skal hædre som en Mand, ei som en Gud.
Foruden kostelige Teppers Pragt fuldt vel
mit Ry gjenlyder. Maadehold i alle Ting
er Gudens bedste Gave —; lykkelig er Den,
som Livets Aften nærmer sig med roligt Sind;
hvis dette jeg opnaaer, da er jeg vel tilfreds.

Klytæmnestra.

Men derfor vil Du dog ei gjøre mig imod —.

Agamemnon.

Imod mit eget bedste Skjøn jeg handler ei.

Klytæmnestra.

Har Du af Frygt maaskee til Guder Løfte gjort?

Agamemnon.

Saa fast som Rogen har jeg udtalt dette Ord.

Klytæmnestra.

Hvad vilde Priam, seierrig, vel have gjort?

Agamemnon.

Han Purpurteppet havde vist med Mod betraadt.

Klytæmnestra.

Saa bryd Dig ei om Menneffenes tomme Dab'l.

Agamemnon.

Dog Folkerygtet er en stor, en vældig Magt.

Klytæmnestra.

Hvo aldrig blev misundt, blev aldrig mægtig Mand.

Agamemnon.

Det Tvinden sommer ei at være trættefjær — —

Klytæmnestra.

Lyksalig Mand bør unde stundom Andre Seir.

Agamemnon.

Dg mener Du nu denne Seir vor Trætte værd?

Klytæmnestra.

D lyd mig, afstaae Magten mig blot denne Gang.

Agamemnon.

Nu vel, naar Saadant glæder Dig, saa løse man
som snarest mine Fødders Slaver, Skoene,

at ikke, hvis med dem jeg traadte Purpurlag'n,

misundeligt en Guddoms Blik mig træffe maa;

thi jeg maa blues ved at øde Husets Pragt,

med Fod at træde ned baldyret, kostbart Stof;

Dog Nok herom. — (pegende paa Kassandra.)

Hiin Fremmede Du godhedsfuld

optage i vort Huus! thi Hvo som hersker mildt,

paa ham seer Gud med naadigt Blik fra Himlen ned.

Godvillig føier Ingen sig i Trældoms Nag;

men hun, udkaaren Blomst af mange Skatte, mig

af Hæren skjenket blev, og fulgte med mig hid.

Da nu dit Ord i denne Sag jeg lyde maa,

saa vandrer jeg ad Purpurbanen til mit Slot.

(Agamemnon nedstiger af Vognen.)

Klytæmnestra.

O, Havet — hvo udtømme kan dets Afgrunds Dyb? —

bereder Nok af Purpursneffens skønne Saft,

af kostelige Stof til Teppers Farveglands.

Dit Huus, min Drot, ved Gunders Gævmildhed formaaer

at have Saadant; Armod kjender ei dit Slot.
 Hvor megen Purpur havde jeg ei givet hen
 at træde ned, mod saadant Svar fra Spaadomshuus,
 til Løn for denne Dyrebare's Atterkomst!
 thi er blot Roden sund, fremskyder Løvet snart (6)
 til frodigt Skyggeværn mod Hundestjernens Brand —
 og i det Du til egen Arne vandrer ind,
 Du Sommervarme i vor Vinter bringer med;
 men naar til Viin den sure Drue modner Zeus,
 da vederqvæger Huset liflig Rølighed,
 hvor ædle Husbond Alt fuldbyrder til dets Tarr.
 O Zeus, Fuldbyrder Zeus, fuldbyrder mit Hjertes Bøn,
 og hvad Du vilst fuldbyrde — lad det skee med Held.

(Agamemnon og Klytæmnestra med Følge gaar ind i Slottet.)

Ellevte Scene.

Chor og Kassandra.

Chor.

Første Strophe.

Hvorfor svæver idelig,
 af, hiint Syn, der ængster mig,
 for mit Hjerte, som begrunder Barslet —
 end, uopfordret, ulønnet, gjenlyder Draklet —;
 Før jeg det forjage kan,
 som en fæl og dunkel Drøm,
 gjefter freidige Mod ei
 min Tankes elste Sæde. Tid det er,
 ja længe, siden Ankertoug (7)
 inddrog hist fra sandig Kyst,
 stævned flux mod Ilion
 mægtig Flaades Krigerhær.

Første Modstrophe.

Selv jeg seer med egen Sands,
 vistnok, Atterkomsten nu;

dog Du nynner Iyralsøse Bise,
 Furiens Sang, af dig selv, i mit inderste Hjerte,
 Du min Sjæl, som ikke har
 Haabets skjønne, milde Mod.
 Ei mit Hjerte bedaares:
 af svære Ahnelse om Gjengjeldsret
 omhvirløs ængsteligt mit Sind.
 O, jeg beder, at Noget
 af min Tanke svinde maa
 hen, som Boblen, uopfyldt —!

Anden Strophe.

Er dog tidt Maalet
 for kraftigste Sundhed
 ifkun bittere Sorg! o, thi Sygdom * * (8)
 som nærmeste Nabo kan plage;
 stundom i heldigste Fart
 Seileren stødte * * *
 * * * mod skjulte Klippe;
 hvis han Lastens Overvægt (9)
 freidigt kasted overbord
 med forstandigt Slyngekast,
 styrted ei hans hele Huus,
 skjøndt af Vanheld haardt hjemføgt,
 Skibet heller ei forgik;
 rigelig Skjænk af Zeus, overslødigt forundet ham,
 spired i aarlige Furer,
 Hungersnød forjog den snart.

Anden Modstrophe.

Men naar til Jorden brat
 nedstrømmer, som Dødsbud,
 foran Mandens Fodder hans fortnende Blod,
 Hvo kan det ved Besværgelse standse —?

Ellers den kyndige Gud
Døde at vække til Liv
visseelig ei havde Zeus forbudet.

Hvis ei den bestemte Lod
anden gudbestikket Lod
hindred i at bringe meer,
o, da strømmed Hjertet til
Tungen og udøste Alt —.
Nu i Mørket sukker det,
svært beladt, uden Haab, uden Magt til betimelig
Snedigheds Gaade at raade,
mens det brænder i mit Bryst.

Tolvte Scene.

De Forrige og Alhtæmnestra.

Alhtæmnestra

(som kommer ilfsom tilbage fra Slottet).

Du ogsaa, skynd Dig ind, Kassandra, hører Du?
da Zeus har naadig ført Dig hid til dette Slot
at vorde Terne hist i talrig Trælleskøl
og røgte Altret for vor Huses Forraadsgud;
nedstig af denne Indtogsvogn — vær ikke stolt!
Vi vide jo, at selv Alkmenes høie Søn
blev solgt engang, og maatte døie Trældomsaaag;
naar nu slikt Vanheld træffer En, saa bli'er det Held,
at høre gammelt, mægtigrige Herstab til —;
kun Den, som uforventet fik en gylden Høst,
er haard mod sine Slaver og urimelig;
hos os Du finder — hvad som ret og billigt er.

Chor.

Hun Dig har sagt sin Mening klar og tydelig,

B. 993 „den kyndige Gud“, Asklepios, som, imod Skjebnens Villie,
havde opvakt Døde. — B. 1010 „Alkmenes Søn“, Herakles, blev
formedelst Blodskuld Slave hos Omphale.

og da Du hildet er i Skjebnens Jægergarn,
saa lyd, hvis Du kan lyde — Maaskee vil Du ei —

Klytæmnestra.

Hvis ikke hun, som Svale Dviddren, blot har lært
et ubekjendt, barbarisk fremmed Tungemaal,
min Tale nok skal bringe hende til Forstand.

Chor.

Adlyd! hvad i din Stilling bedst er, siger hun:
giv efter, og nedstig fra Indtogsvognen hist.

Klytæmnestra.

Jeg har ei Tid at dvæle meer herude hos
en trodsig Terne; alt for Arnenes Midte staae,
til Slagtning rede, Lam, og Dffrets Ild er tændt,
thi alt vort Haab forsvundet var om dette Held.
Hvis Du nu lyde vilst mit Ord, da vær ei seen;
men hvis, ukyndig, ei min Tale Du forstaaer,
da giv Barbarens Tegn med Haand, i Ordets Sted.

Chor.

Den Fremmede mig synes end at trænge til
en kyndig Tolk, og hun er sky som fanget Bilde.

Klytæmnestra.

Hun er forrykt; hun lyder kun sit gale Sind;
hun har forladt sit Hjem nys hærgnet, ødelagt,
og vil dog ikke finde sig i Bidslets Tvang,
før man har skummet hendes Stivsind blodig af —
jeg spilder intet Ord, vil ei forhaanes meer.

(Klytæmnestra gaaer ind i Slottet.)

Trettende Scene.

Chor og Kassandra.

Chor.

Men jeg fortørnes ikke, nei, jeg ynker Dig —
Ulykkelige, stig dog ned fra denne Vogn,
giv efter for Nødvendighed og bær dit Nag!

Kassandra.

(1ste Strophe).

Bee, Bee, Bee, Bee! I Guder, af!

Apollon, Apollon!

Chor.

Hvi raaber Du med Jammerstrig til Loxias?
til denne Guddom Sørgeqvad sig passer ei.

Kassandra.

(1ste Modstrophe).

Bee, Bee, Bee, Bee! I Guder, af!

Apollon! Apollon!

Chor.

Til Guden atter utilbørligt raaber hun,
thi Ham i Sorg og Kummer Hjelp paaligger ei.

Kassandra.

(2den Strophe).

Apollon, Apollon,

min Ledsager, min Banemand —

thi let en Banemand Du blev mig anden Gang.

Chor.

Sin egen Skjebne synes hun at tolke nu;
et gudbevæget Sind Slavinden svigter ei.

Kassandra.

(2den Modstrophe).

Apollon, Apollon!

min Ledsager, min Banemand!

O, hvorhen har Du dog mig ført — — til hvilket Huus?

Chor.

Til de Atriders Slot; hvis Du det skønner ei,
jeg det kan sige; ei mit Ord vil stusse Dig.

O! af!*)

---

*) Udraabet maa tænkes foranlediget ved en heftig Bevægelse af
Kassandra, som Choret bliver vaer.

Kassandra.

(3die Strophe).

Til det af Gud forladte, skyldbeladne Huus,
Som er sig Frændemord og Strik bevidst — —
til Husbonds Slagterbænk, til blodbesudlet Gulv.

Chor (affides).

Skjøndt Fremmed, har hun Sporet, gode Jagthund liig,
forstaaer at søge just de Mord hun finder her.!

Kassandra.

(3die Modstrophe).

Jeg trøstlig kalder frem som Vidner hine Børn — —
End de sig væene ved Slagterens Kniv,
ved eget Kjød, det deres Fader aad som Mad —

Chor.

Rundbart er vorden os dit Ry som Seerske,
vistnok, dog nu vi attraae ingen Fremtids Tolk.

Kassandra.

(4de Strophe).

O Bee, o Bee! hvad hun dog pønser paa!
Ry og forfærdelig Ulykke!
rædsomme Banfred hun bereder denne Borg,
hver Ben forsmædelig, aldrig at læge, thi
Redningsmand dvæler fjern —

Chor.

Om disse Prophetier Intet end jeg veed,
men Hiint jeg kjender, thi vor Stad gjenlød deraf.

Kassandra.

(4de Modstrophe).

Forvorpne, Bee! og saadant gjør Du selv...!
selv Du bereder Din Husbond

B. 1066 Thyestes havde forført sin Broder Atreus' Hustru. For at
hevne sig dræbte Atreus begge Thyestes' Sønner, og bød Fa-
deren til Gjest paa deres som Mad tillavede Legemer.

et Bad — og nu, hvordan?... hvorledes ender jeg...?
 O, snart vil det skee! see hvor hun Haanden strækker
 hen imod Haandlangers Haand.

Chor.

Jeg ei forstaaer Dig; meer og meer din Gaades Ord
 indvikle mig i uforklarlig Spaadomsvæv —

Kassandra.

(5te Strophe).

O Bee, I Guder, Bee! hvad er det dog jeg seer...?
 et Fissergarn fra Hades?
 O nei, et Net.. et Sovenet.. ja Redskab til
 hans Mord — Du Chor, udraab et rædsomt Bee!
 Bee over denne Slægt, moden til Steningsdød!

Chor.

Hvad Furieqvad mig byder Du for dette Huus
 at synge! — ei din Tale vederqvæger mig,
 og til mit Hjerte strømmer Blodet safrangult,
 hver Bloddraabe, som for Spyd spildt til Jord (13)
 og svunden hen med Livs sidste Straaler,
 thi Ata er raff tilføds —.

Kassandra.

(5te Modstrophe).

O see dog, see! skaf bort Tyren fra Ovien hist!
 hvor sælsomt! hun ham hyller
 i Slør, og støder til med sine sorte Horn —
 han svimler, synker hen i Badets Kar — —
 om dette Badehuls Mordanslag taler jeg.

Chor.

Jeg ikke af Erfarenhed i Spaadomskonst
 tør rose mig; dog Dndt jeg ahner af din Sang;
 og naar udgik vel fra Drakler Glædesbud
 til Menneffens Børn? — Med Ulykker kun

truer den alt forkyndende Konst os,
indjager Skræk, gudnedsendt.

Kassandra.

(6te Strophe).

O vee mig Arme! af, den rædsomste Lod blev min!
thi ogsaa om min egen Nød skal Klagen lyde.
Hvi har Du mig Ulykkelige hid bortført
ifftun for her at døe med Dig — hvad andet vel?

Chor.

Du est affindig vist; guddomtilskyndet Du
om Dig selv en vild,
gruellig Sang istemmer, som graalig,
af Jammertoner umættelig Rattergal;
„Itys, Itys“ dens Raab gjenlyder fjern og nær
af sorgspændte Bryst. (14)

Kassandra.

(6te Modstrophe).

O hvilken Lod fik Hun, den lifligt tonende
Sangerste! — Hende omgav vingede Fjederham;
af Guder fik hun yndigt Liv i Sorgløshed —
men mig Sønderhugning venter med tveffarpt Staal.

Chor.

Hvorfra dog kom Dig gudsendt denne voldsomme
og grundløse Angst?
endog de rædsomme Ord Du, skjøndt qualfuld,
har udi Tone bragt, ja i ret Harmoni —
hvorfra har Du de sorgtolkende Regler for
din Begeistnings Flugt —?

Kassandra.

(7de Strophe).

O Paris' Bryllup, af!
hvor ulyksaligt for al din Slægt!

B. 1114 Philomele havde, skinsyg paa sin Mand, dræbt dennes og sin
Søn Itys, og forvandledes derefter til en Rattergal.

Skamandros, af, Du Hjemmets Lædskedrik,
 fordum jeg Arme fro blomstrede ved din Bred,
 kjærlige Pleie nød —
 Men nu ved acherusisk Bred, ved Rofytos,
 om føie Tid jeg synge skal mit Barselqvad.

Chor.

Hvad nu Du med klare Ord tydelig sagde, selv
 et lidet Barn let kan forstaae;
 men mig blodig Bunde sloges i mit Bryst,
 i det Du med Gru tolker din rædsomme Lod —
 skrækkeligt lod det mig.

Kassandra.

(7de Modstrophe).

O Bee, o Jammer, Bee
 over min Stad, som i Gruus hensank!
 o frugtesløs Blodstrøm af Skarer Dvæg,
 dem foran Stadens Muur offred min Fader selv;
 Intet de baaded ham:
 Hans Kongestad forsmædeligste Skjebne led,
 og snart paa Jord udgyder jeg mit Hjerteblood.

Chor.

Sørgeligt Qvad som det første sang Du nu igjen;
 hvilken forfærdelig Dæmon har
 med overvældige Magt Dig grebet
 til Sangtolk om blodige, rædsomme Hændelser?
 Maalet jeg viner ei —.

Kassandra.

Saa skal da ikke meer mit Barselqvad til Dig
 bag Sløret titte, som undseelig, nygift Brud;
 nei, klart det skal fremsuse flux mod Solens Hjem,
 saa at nu værre Banfred, oprørt Bølge liig,

opvælde skal fra Afgrund's Dyb til Dagens Lys
 og klarlig sees; — jeg vil ei meer i Gaader spaae;
 men I skal sande, at, som dygtig Støver, jeg
 forlængst bedrevne Udaads Spor forfølge kan:
 thi dette Huus forlader aldrig Søstre tre,
 hvis Sang er enig, skjøndt ei sød, ei lystelig —.
 Af Hjerteblood — det styrker Modet — drak de nok,
 de flinke Furier, i dette Huus, hvorfra
 de lade sig slet ikke mere vise bort —;
 de gjøre sig tilgode her, istemme Qvad
 om første Brøde*), nu og da de spytter ad
 en Broders Egteseng, der blev sin Skænders Grav**) — —
 skød jeg forbi? — — hvad heller traf min Bues Pål? — —
 er jeg maaskee en fladdervorn Landløberske?
 Bær Du mig Vidne — — sværg derpaa, at mine Ord
 betegned dette Huses gamle Syndeskuld!

Chor.

Af, kan vel Eed, kan helligste Forsikkring her
 bevirke Lægedom? — Dog, jeg beundrer Dig;
 fjernt over Havet hist opdraget, taler Du
 om Daad i fremmed Stad, som varst Du Vidne selv.

Kassandra.

Apollon, Spaadomsguden, gav mig dette Kald.

Chor.

Maaskee bevæged Elskov ham, endskjøndt en Gud?

Kassandra.

Tilforn Undseelighed forbød mig tilstaae det.

Chor.

Ja, Lyster gieste Den som stærk og mægtig er.

---

*) Pelops', Slægtens Stamfaders, Udaad: at dræbe Myrtilos,
 hvem han skulde sin Lykke.

**) Tilfigter Brødrene Atreus' og Thyestes' gjensidigen skændige
 Forhold.

Kassandra.

O, han var herlig Beiler, naadefuld mod mig.

Chor.

Omfavned han som Mage Dig i Kjærlighed?

Kassandra.

Jeg Loxias mit Lofte gav — men stuffed ham.

Chor.

Og var Du alt begavet da med Spaadomskraft?

Kassandra.

Jeg alt forkyndte mine Landsmænd Fremtids Dval.

Chor.

Hvordan undgik Du Loxias' Fortørnelse?

Kassandra.

Alf, siden jeg bedrog ham, Ingen troede mig.

Chor.

Dog tyffes troligt os, forvist, dit Spaadomsord.

Kassandra (henreven i Apollinist Begeistring).

O Bee, o Bee! o hvilken Nød!

Igjen mig Spaadomskraftens frygtelige Magt
henriver; Angstens Jammerstrig bebuder det.

Seer I de Børn som sidde hist ved Slottets Port?
de ligne skræffelige Drømmes Spøgelfer — —
som hine Børn, der myrdedes af egen Slægt;
de holde Mad af eget Kød i Hænderne,
Indvold og Tarme — uh! den gyselige Ret,
som deres egen Fader nød, de vise frem.
Derfore, troe mig, pønser nu paa blodig Hevn
imod min atterkomne Herre (thi hans Nag
maa jeg vel bære) den forvorpne Huusdrabant,
som vælter sig, skjøndt feig, paa Lovens Leie; af!
Krigsflaadens Høvding, Trojas høie Banemand
slet ikke ahner hadefulde Tæves Sviig,
hvormed hun, tungeglad og sledst, bedaarer ham,
indvikler ham i Banfreds Garn til Undergang —

thi dette vover hun; Manddraber vorder her
 en Kvinde — o, med hvilket giftigt Udyrs Navn
 skal jeg betegne hende? . . Hugorm? Skyllaher,
 som lurar bag sit Fjeld til brave Sømands Angst — ?
 O, denne grumme Helvedskvinde, som kuns Had
 og Alvind aander mod sin Slægt! — hvor høit hun sfreg
 til Velkomst, den Forvorne, som til vundet Slag,
 og sfromter over Heltens Gjenkomst Sjælefryd!

Bevæger jeg Dig ei til Tro herpaa — nu vel,
 Hvad vorde skal, tilstunder; snart Du sande skalst
 med Beemod, at jeg var en sanddru Dødsprophet —.

Chor.

Om hiin Thyestes' fæle Ret af Børnekjød
 forstod jeg Dig og gyser — Skræk betager mig,
 i det Du Alt derom forkynnder Sandhed tro,
 dog ei din sidste Spaadoms Meed jeg ahne kan.

Kassandra.

Agamemnons Drab, jeg siger Dig, Du snart skal see.

Chor.

Hold op, Du Arme, stands din Tunges Vanheldsord!

Kassandra.

Mod dette Ord der gives ingen Lægedom.

Chor.

Vist ei, hvis det blev Gjerning; aldrig vorde det!

Kassandra.

Du beder nok, men Hine pølse kun paa Mord.

Chor.

Og hvilken Mand vil driste sig til fule Daad?

Kassandra.

Saa ganske misforstod Du min Forkyndelse!

Chor.

Jeg fatter ei, Hvo Gjerningsmanden vorde skal.

Kassandra.

Og dog forstaaer jeg fuldelig Helleners Sprog.

Chor.

Draklers Sprog deslige, men et gaadefuldt —.

Kassandra.

(atter betagen af Apollins Begeistring.)

O Guder! hvilken Flammestrøm anfalder mig!
 Red, red, Apollon Lykios, o Bee, o Bee!
 Tobenede Lovinde hist har nedrig Uly
 til Boler, medens ædle Løve dvæler fjern,
 og hun vil myrde mig, mig arme —; som om Gift
 hun blanded, mænger hun min Straf med gammelt Had:
 Hun hvæsser Staalet mod sin Mand, men frømter at
 hun dræber ham til Hevn fordi han bragte mig —

(Pause)

Hvad skal jeg end med disse latterlige Prydelser?
 med Sceptret her, med Spaadomsfrandsen om min Hals?
 jeg eder vil tilintetgjøre før min Død — —

(hun sønderriver Frandsene og bortkaster Scepteret)
 afsted! og Vanheld følge Jer, som Løn forskyldt;
 bereder nu en Anden Vanfred; jeg fik nok — —

(hendes Spaadomsfælle falder af)

See dog, hvor smukt Apollon selv afflæder mig
 min Spaadomsfjortel! — — O, han har lagt Mærke til,
 at jeg i denne Pragt kun blev til Spot og Haan,
 skjøndt uforskyldt, for Venner — Fjender vare de!
 Man kaldte mig en Sværmerste, Landløberske;
 jeg maatte lide Armød, Jammer, Rød og Sult;
 og nu, til Prophetinde dannet af ham selv,
 Propheten naadig mig har ført til Død og Drab —
 Istedet for min Faders Alter venter mig
 en Slagterblof, som snart skal ryge af mit Blod.
 Dog uden Hevn fra Guder skal vi ikke døe:
 thi Gjengjeldsmand skal vorde os en Ungling bold,
 et Stammeskud til Modermord, til Faderhevn;
 Hvo nu som Flygtling vanke om i fremmed Egn,

skal komme, skal udsone Slægtens Syndeskuld;
 thi svoret er af Guderne en hellig Fed:
 „tilbage ham skal føre faldne Faders Bøn“ —
 hvorfor da klynker jeg endnu her udenfor?
 Da først jeg saae mit Ilion tilgrunde gaae,
 hensynke som det sank, og mine Frænder hist
 indvied', efter Gunders Raad, til Undergang,
 vil ogsaa jeg gaae ind at tomme Dødens Kalk;
 dog først jeg denne Dødens Port tiltaler her
 og beder: Und mig Hjertestødets Banesaar,
 at, uden Krampetræf, til rolig Død mit Blod
 maa flyde hen, og dette Die lukke sig —!

Chor.

O Kvinde, høist ulykkelig, men ogsaa høist
 begavet! mægtig flød din Tales Strøm; men nu,
 naar Du saa vis er paa din Død, hvi gaaer Du selv,
 som skjebnedrevet Offerdyr til Altret hen!

Kassandra.

Bed ingen Dvælen kan jeg undflye Døden her.

Chor.

Dog Den, som senest kommer did, fik bedste Lod.

Kassandra.

Min sidste Time slaaer, ved Flugt jeg Intet vandt.

Chor.

Betænk Dig, denne Djerthed bli'er din Undergang.

Kassandra.

At døe med Hæder, er en skøn, en ædel Lod.

Chor.

Dog sander neppe Lyffens Søn et saadant Ord.

Kassandra (i heftig Bevægelse).

See, Fader, over Dig og dine ædle Børn!

Chor.

Hvad skeer Dig? hvorfor vender Du dig bort i Angst?

Kassandra.

Bee, Bee!

Chor.

Hvorfra dit "Bee"? hvi bærer Du igjen af Skræk?

Kassandra.

O denne Borg; den ryger fælt af Mord og Blod!

Chor.

Hvordan? af Arnens Offerdamp det dufter her.

Kassandra.

Men denne Duft er Gravens liig — jeg kjender den.

Chor.

Du Borgen roser ei for Syriffs Virkedamp —.

Kassandra.

Dog ind jeg gaaer — at hulke ud derinde min

og Agamemnons Skjebne; Nok af dette Liv!

Al, Fremmede!

Forvist jeg klynker ei, liig Fugl ved Bust, af Frygt

som grundløs er; bevidner dette paa min Grav,

naar Dvinden hist til denne Dvindes Hevn skal døe,

og Bolermanden bøde skal for Mandens Drab —.

Med denne Gjestegave gaaer jeg i min Død.

Chor.

Du Arme, din forkyndte Skjebne smerter mig.

Kassandra.

Tilfids endnu et Ord, et Suk jeg for mig selv

udgyde vil; jeg Helios besværges høit,

ved dette sidste Daglys: mine Hevnere

gjengjelde mine Bødler dette Riddingsmord,

som øves let paa værgeløs Slavinde! — Bee!

Bee over Menneskebedrift! hvis lykkelig,

en Skygge kan forandre den —; hvis sørgelig,

en fugtig Svamp udlette kan ethvert dens Spor —;

Mig ynkes over dette meer end over Hiint.

(Kassandra iler ind i Slottet).

Fjortende Scene.

Chor.

Efter Lykke, Velstand umættelig Drift
jager vor Slægt; fra herlige Slot bort
Ingen os viser med varslende Røst:

„Vogt Dig, min Ven, gaae ikke herind!“

Nu Ham det forundtes at hæрге med Magt
gamle Priamos' Stad,
og af Guder hædret han vender hjem —;
dog hvis nu sin Slægts blodige Skyld han
til Døde med Død skal betale, dyrt
undgjælde for Drabenes Udaad — —
hvilken Dødelig da, som saadant erføer,
turde vente sig stadige Velfærd?

Agamemnon

(i Slottet, bag Scenen).

Døe! jeg fik et Dødsens Slag, et Banesaar!

En Person af Choret.

Stille! Hvo var det som raabte, at han fik et Banesaar?

Agamemnon

(igen, som før, bag Scenen).

Døe! jeg atter fik et grusomt Hjertestød!

En Anden af Choret.

At hiin Udaad alt bedreves, slutter jeg af Kongens Strig.

En Tredie af Choret.

D lad strax os alle enes her til fælleds Raad og Daad!

En Fjerde af Choret.

Jeg uden Sky min Mening Eder siige vil:
Vi gjøre Ansfrig, kalde Stadens Folk herop!

Femte af Choret.

Mig synes, vi bør trænge ind, nu strax paa Stand,
og gribe dem i Daaden, draget Sværd i Haand.

Sjette af Choret.

Af denne Mening er jeg og; jeg stemmer for
at her maa handles, — skyndsom Hjelp det gjelder om.

Syvende af Choret.

Ja Syn for Sagen er her; just ved saadan Daad
vil Hine rive Magtens Enevold til sig —

Ottende af Choret.

Fordi vi nøle, vi; men Hine træde raff
Forsigtighed med Fod; dem Haanden slumrer ei.

Niende af Choret.

Jeg uvis er, hvad her jeg foretrække skal;
Hvo handle vil, maa ogsaa vel beraade sig.

Tiende af Choret.

Jeg er af samme Mening, fatter ei, hvordan
med Ord vi kunne vække Død til Liv igjen.

Ellevte af Choret.

Dg skulde vi forraade selv vort Liv, og feigt
os underkaste denne Borgs Besmittere?

Tolvte af Choret.

Utaaleligt! jeg foretrækker langt at døe,
thi Død og Grav er bedre Lod end Trældomsaaag.

Trettende af Choret.

Men er hans Skrig tilstræffeligt Beviis, hvoraf
vi kunne slutte, at vor Konge alt er død?

Fjortende af Choret.

Bistnok kun Den, som herom siffer Kundskab har,
kan tale; thi Formodning fjern fra Visshed er.

Choranføreren.

Jeg dette Ord mit fulde Bifald give maa;
vi først Atridens Tilstand bør udforske ret.

Femte Scene.

Choret og Klytæmnestra.

Klytæmnestra.

(som fremgaaer af Slottet og lader Agamemnons og Kassandra's Liig udbære paa Scenen).

Af Meget, som jeg vel beregnet sagde før,
det meest Modsatte nu jeg yttre uden Sky —
Hvo kunde ellers falske Fjende fjendtlig Gjæld
betale? ham omgjerde snildt med Banfreds Garn
saa høit, at intet muligt Spring kan frelse ham?

Ei kom mig dette Udfald af en gammel Tvist
uoverlagt, o nei, endstjøndt det sildigt kom,
og hvor jeg slog ham, staaer jeg nu paa fuldendt Daad.

Jeg maged Alt — hvi skulde jeg vel nægte det? —
saa hverken Forsvar eller Flugt ham levedes:
Et konstigt Net, som Fiskeruse udgangsløst,
et Banfreds Klædebon jeg kaster over ham,
og hugger tvende Gange til —; i tvende Suk
hans Lemmer synke sammen, og hensjunken alt
jeg giver ham et tredie Slag, som Tilgiøt med
til Hades, til de Dødes Drot beløvet Skjænk.
Saalunde segner han, opgiver Aanden flux;
og som han Blodets bittre Strøm udpuster brat,
bedugger mig den mørke Straales varme Støv,
der vederqvæger mig, som milde Regn fra Syd
opliver Sæden, naar dens Krone skyder Ar —.

Saa staaer det til —, og glæd Dig nu, Argivers Raad,
hvis Du kan være glad; jeg triumpherer høit;
og var Viinoffer sammeligt ved Dræbtes Liig,
med Net det tilkom Ham, med allerstørste Net;
thi fyldte Han Forsmædelfernes Bæger selv
i eget Huus, saa kom han og at tømme det.

Chor.

Din glatte Tunges Skamløshed forbauser mig —
Du om din Husbond vover her saa skjændigt Ord!

Klytæmnestra.

Ja turrer mig som slet beraadet Kvinde kun!
til Gjengjæld jeg, med Hjertet uforsagt, vil her
tilstaae — og om Du roser eller dadler mig,
jeg ændser ei —: her ligger Agamemnon, min
Gemal, men død, thi denne høire Haand paa ham
har øvet Hevns og Retfærds Gjerning; det er Alt —.

Chor.

(Strophe).

O hvilken giftig Urt,
jordopstødt eller fra Havets Dyb,
har Du, o Kvinde, nydt? Du, som fordristed Dig til
rædsomme Daad? o, Dig Folket forbande skal,
forfærdelige Morderste! snart Dig af Landet ud
jager Borgernes Afsty —

Klytæmnestra.

Nu mig Du dommer værdig til Landsflygtighed,
til Borgerhad og Fædrelands Forbandelser,
men havde ingen saadan Straf for denne Mand,
der ei han agted Hendes Død meer end et Dvægs —
enddog hans Marker vrimlede med Flokke Faar —
men slagted grumt sit eget Barn, den ømmeste
af mine Beer, at besværges thrakisk Storm;
mon ei Du ham da burde have landsforvist
til Straf for saadan Udaad? Du som neppe hør'
om min Bedrift, før Du bli'er ivrig Dommer; vel!
paa Trudslar, dine lig, er ogsaa jeg beredt:
Hvis Du faaer Magt og Seier, da behersk kun mig!
i modsat Fald, hvis mig af Gud forundes Seir,
Du lære skalst, om og for seent, Beskedenhed —

Chor.

(Modstrophe).

Svarligen Overmod
 Dig blender; din Tale kun Banvid er;
 grusomste Held har nu daaret dit vilde Sind.
 Glindser uhevet end blodige Plet⁽¹⁵⁾ paa dit
 Die, dog snart Bennernes Hjelp skal Dig undfalde; ja
 Drab Du bøder med Drab vist.

Klytæmnestra.

Saa hør da nu og mine Forbunds dybe Grund!
 Ved Retfærd, som min Datters Hevn fuldbyrdet har,
 Ved Furien og Banfred! dem jeg slagted ham,
 jeg har det Haab, at Frygt skal gaae min Dør forbi,
 saa længe Flammen paa min Arne tændes af
 Agisthos, mig hengiven, trofast nu som før;
 Han er min Uforsagtheds stærke, gode Skjold.
 I Støvet ligger min, hans Hustrus, Haaner der,
 at sone ud sin Brynde for Chrysider hist —
 ved Siden hans Slavinde, denne Seerske,
 hans Frille, tro Samleierske og Spaadomstolk,
 hans Hjertenskjær, som villig drog paa samme Skib
 med ham herhid — — dog ei omsonst de det bedrev —!
 Han har det som I seer; og hun sin Svanesang,
 sit sidste Dødsens Dvad har just udssjunget, her
 hun ligger ved sin Bolders Side — o, hvor sødt
 hun fryddrer, ved sit Leie der, mit Hjertes Fryd.

Chor.

(1ste Strophe).

O, at min Død mig nu snarligen timedes,
 pineløs, uden lang Got!

B. 1414 „Chrysider“ i Fleertallet; ondskabsfuld Hentydning paa
 visse Forhold, der ogsaa ere os noksom bekjendte af Homer, f.
 Gr. af Ilias I. B. 24 og følgd., B. 318 og følgd.

O, giv den kom os at bringe Gravens
 evige Søn, da fældet her ligger
 Folkets den gode Hyrde —; Nok han
 led tilforn ved en Qvindes Bedrift,
 og hans Liv røved nu en Qvindes List.

(2den Strophe).

O Bee! affindige Helene, Du,
 ene har Du hist tallose Sjæle
 Nedstyrtet i Døden for Troja:
 nu den fuldkomne * * *

* * * * *

* * * * *

* * * * *

* * * * *

(3die Strophe).

. . nu bedækker Du selv hiin uudslettelige Blodplet (16)
 Tvedragts Marsag i Borgen,
 giftige Kilde til Mandens Jammer.

Klytæmnestra.

(4de Strophe).

Ei ønske Du Dig, herover ængstet,
 snarlige Døds Bud;
 ei heller mod Helene Harmen vend,
 fordi hun af Manddrab nok har forskyldt
 i Ledingsfærd, har utallige Hære
 omkommet og martret tildøde.

Chor.

(1ste Modstrophe).

Dæmon, som styrter løs, gyselig mod dette
 Huus, mod Tantalos' Afkom!
 Seir Du har givet til Qvinder lige-
 artede, mig kun Forsmædelsens Rask —!
 See, hvor hun staaer paa Liget, ret som

ffjendtlige Ravn, bryster sig og stemmer
op sit skurrende Seiersqvad! * *

Klytæmnestra.

(4de Modstrophe).

Nu Du retted viselig Taler,
raabte paa Slægtens
mægtige Dæmon: frygtelig Høvn's Aand —
thi Han har beladt Hjerte og Indvold
med Tørst efter Blod; neppe den sluktes,
førend Grumheden udøser friskt Blod.

Chor.

(5te Strophe).

Vistnok med Ret Du hylder
Kongsgaardens rædsomme, vilde Dæmon —
Bee, Bee over usæl Hyldest
bragt umættelig Banfred!
O Bee os, Bee! af Dig, o Zeus,
tilskyndes Alt, bevirkes Alt,
thi Hvad kan times os, naar Han ei vil det?
og Hvad skeer, som ei Gud beslutted?

(6te Strophe).

Alt Bee, af Bee!

Du min Drot, Du min Drot! har jeg vel Taarer,
Har jeg Ord, som Dig værdigen prise?
her Du ligger, hildet i Odderkops Bælv!
har opgivet din Aand i saa skjændig Død!

(7de Strophe).

Alt, paa hvad Leie, hvor vederstyggeligt
sank Du hen ved svigfuldt Drab,
slagen med Dre i Morders Hænder —!

Klytæmnestra.

(8de Strophe.)

Mig Du troer skyldig i denne Bedrift,

*Du min Drot, Du min Drot! har jeg vel Taarer,
har jeg Ord, som Dig værdigen prise—!*

Agamemnon T. 470.

ikke dog nævn mig

* * * * *

* * *

Agamemnons Hustru, ei Dronningen her;
 Nei, iført den Myrdedes Hustrus Gestalt,
 slog ham hiin gamle grusomme Hevnsaand,
 Han, som hidsede Atreus til Mord, til
 frygteligt Gilde,
 Han har dræbt med de Spæde den Borne.

Chor.

(5te Modstrophe.)

At Du ei blodige Skyld
 bær i hans Drab, af, Hvo tør det vidne?
 Hvo? Hvo? — dog Dig hjælp maaskee hans
 Faders grusomme Hevnsaand,
 og nu paa Strøm af Frændeblood
 den sorte Ares skyndes frem;
 flux i hans Fjed skal følge, hvor han fremgaaer,
 Bornefortæringens Rædselsghysen.

(6te Modstrophe.)

Alf Bee, af Bee!

Du min Drot, Du min Drot, har jeg vel Taarer,
 har jeg Ord, som Dig værdigen prise —?
 Her Du ligger, hildet i Wederkops Bævn,
 har opgivet din Aand i saa skjændig Død!

(7de Modstrophe.)

Alf, paa hvad Leie, hvor vederstygeligt
 sank Du hen ved svigfuldt Drab,
 slagen med Dre i Morders Hænder!

Klytæmnestra.

(8de Modstrophe.)

Ei vederstygelig Død timedes Ham,

ei ufortjent, nei;
 førte ei han smædelig Banfred selv
 brat over vort Huus?
 da han mit eget yndige Skud, frem-
 blomstret ved ham, af! Iphigenia saa
 gruligen omkom, grulige Straf ham
 traf, og han ei bryste sig skal af Ret
 udi Hades; Død
 selv han saaede, Død har han høstet —.

Chor.

(9de Strophe).

Fortvivlet, raadvild jeg skjønner ei, hvor-
 hen jeg en hjælpsom Haand skal
 henvende, thi Husets Grundvold svigter.
 Med Skræk jeg hør' blodig Pladsregn —, Slag i Slag
 den styrter ind, Skybrud er den, Regn ei —
 Til anden Rædselsdaad paa anden Hvæssesteen
 nu Moera hvæsser Gjengjeldsstaalet. *)

Salvchor.

(2den Modstrophe).

O Jord, Jord, gid jeg i Dig var lagt,
 før Hannem jeg saae udstrakt i Badets
 Sølvkar, paa den nedrigste Dødsbaar!
 Hvo skal jorde ham? Hvo skriinlægge ham?
 fordrister Du dig til, o Du som
 dræbte din Mand, selv at begræde ham?
 at bringe hans Sjæl din takløse Tak,
 efter Udaad ugudelig Hyldest —?

Andet Salvchor

(3die Modstrophe).

Naar skulle Gravsangens Toner lovsynge ham, den
 gudlige Helt, og Taarer
 af trofast Sind for ham udvælde?

*) Choret hentyder paa Drestes' tilkommende Hævndaa.

Klytæmnestra.

(10de Strophe).

Ei Dig man gav denne Forretning, o nei,
 os kun den angaaer;
 vi have slaget ham, vi skulle jorde ham,
 Tyndets Hylen ei behøves —

* * * * *

* * * * *

Men Iphigenia, hans Datter, vil vist,
 som det sømmer sig,
 den hjertelskede Fader modtage med Fryd
 ved Sorgernes Flod,
 og indslutte ham i sine Arme.

Chor.

(9de Modstrophe).

Til anden Spot ogsaa dette Spotord!
 Gaaden er svær at raade —
 Dog Dræber Drab venter, døe skal Morder;
 det stander fast, fast om Almagts Throne selv:
 hvo synded, skal bøde — evigt Lovbud!
 Dog Een kan rense dette Huus fra syndig Sæd,
 sin sønderslidte Slægt forbinde — (17)

Klytæmnestra.

(10de Modstrophe.)

Sandfærdig Forkyndelse var dit Ord,
 selv jeg det følger:
 Jeg vil selv Plisthenes' Slægts Dæmon paa Stand
 besværges at taale hvad nu er skeet,
 hvor haardt det end er, med ham gjøre Pagt,
 at snarlig han rømmer dette vort Slot,
 hjem søger med Selvdrab anden Slægt.
 Thi af Gudsset er mig

ringeste Deel fuldt op, hvis jeg mægter
 gjensidige Mords
 Raserier at mane fra Huset.

Sextende Scene.

De Forrige og Ægisthos.

Ægisthos.

Velkomne Lys af Retsfærds Dag som os oprandt!

Nu troer jeg fast, at Guder skue ned til os
 og lægge Mærke til vor Jords Bedrift og Nød,
 i det jeg seer, o hvilken Fryd! min Fjende her
 udstrakt og hildet i Erinnyernes Bæb,
 at bøde for hans onde Faders Argelist.

Thi Atreus, dennes Fader, forhen Landets Drot,
 fordrev Thyest, min Fader, mærker Eder vel,
 hans egen Broder, der de stred om Rigets Magt,
 og jog ham voldelig fra Huus og Fædreland.
 Dog kom Thyest, den arme, atter hjem; han fandt,
 bønfallende ved Arnen, sikkert Tilflugtssted,
 og undgik, Fædres Jord at væde med sit Blod.

Et Velkomstilag ⁽¹⁸⁾ ugudelige Atreus da,
 heel ivrig, mindre kjærlig, tilberedte for
 min arme Fader, skømted festligt Gjæstebud,
 og bød ham der som Mad — — hans egne Sønners Kjød.
 Af deres Lemmer Hænder blot og Fodder han
 [med Omhu havde skjult . . . . .]

Men da min Fader øverst sad, og Mand ved Mand,
 han af ukjendelige Stykker Noget nød,
 som blev — Du seer det — hele Slægtens Undergang.
 Der han omsider indseer fule Riddingsdaad,
 han sukker, segner ned, og udspyer fæle Rost,
 forbander Pelopiders Æt til Død og Drab,

fuldkaster Bordet med sin Fod, og striger vildt:

„Saalunde styrte Plisthenes' fordømte Slægt“!

Nu seer Du hvorfor Han, der ligger, fældet blev;
og jeg har selv med Ket ham spundet Dødens Garn;
thi mig, af tretten Børn det yngste, spæd, i Svøb
og Bugge, med min arme Fader, han fordrev,
dog voren nu mig førte hjem igjen min Ket.

Alt i det Fjerne pønsed jeg paa Hevn mod ham,
og opspandt hele Planen til hans Undergang.

Nu selve Dødens bittre Lod mig vorder fød,
da ham jeg seer indviklet her i Hevnens Ket.

Chor.

Ægisth, Høveren efter Udaad affhyer jeg,

.....

men da Du tilstaaer selv at ham Du vilfuld slogst,
at ene Du det ynkelige Drab opspandt,
saa mener jeg, at Retten ei dit Hoved frier
fra Folkets Hevn, fra æreløse Steningsdød.

Ægisthos.

Du mumler Sligt, Du, som ved lavest Aarerad
dit Sæde har, mens Andre stande høit til Kors!

Du sande maa, som Olding alt, hvor svært det er,
at faae den Gamle til at lyde Klogskabs Raad.

Dog Fangenskab og Sultefur, to dygtige
Hovmestre for det stive Sind, faae ogsaa Bugt
med gamle Knark; du seer — og seer dog ikke det?
Stamp ei mod Braaden! let den stikker Dig til Blod.

Chor.

Du Dwindekar! hjemkomne Helt belured Du.

Du Mandens Ægtefeng besmitted; end har Du
opspundet feige, fule Mord paa Hærens Drot.

Ægisthos.

End disse Ord! de ville koste Taarer Dig —
iøvrigt ligner ei din Tunge Orpheus' just:

Han ved sin Stemmes Ynde Alting trak til sig;
Du turrer nok med dine magtesløse Bjæf,
men trækkes dog, thi snart betvungen bli'er Du tam.

Chor.

Og Du vil være Argos' Eneherfker, Du,
som blot beredte denne Helt sin Undergang,
men voved ei den fule Daad at øve selv!

Ægisthos.

Det Qvinden jo tilkom at bruge List og Svig,
jeg derimod, hans gamle Fjende, var mistænkt — —
[dog hvortil slig Forklaring? mærk Dig blot mit Ord]: (19)
Med selve denne Dræbtes Skatte prøver jeg
at herske over Folket; Hvo som lystrer ei,
hver kaad og overfodret Sideløberplag
skal føle min Rapsun —; den bittre, grimme Sult
i mørke Fængsel snart skal see ham deilig tam.

Chor.

Nei virkelig! o feige Sjæl! og denne Mand
har Du end ikke myrdet selv; ham Qvinden hist,
vort Lands og Fædreguders Blusel, dræbte lumst.
Drestes dog endnu vel skuer Dagens Lys,
at han kan vende hjem med Held, med freidigt Mod,
og vorde begge disse Bødlers Banemand —.

Ægisthos.

Understaaer Du dig at trodse — — Snart Du Andet lære skalst —
(griber til sit Sværd).

Chor.

Glink paa Færde, raske Sæller! Kampen er ei længer fjern.

Ægisthos.

Ei til Kamp, for Dig at tugte, til mit Bærg griber jeg. (20)

Chor.

Glink paa Færde, Sværd fra Side, hver Mand holde sig beredt!

Ægisthos (drager sit Sværd).

See, mit Sværd er ogsaa rede; mener Du, jeg Døden skyer?

Chor.

Selv din Død Du nævner —, Barslet lad kun Skiebnen tolke nu!

Alhtæmnestra,

som udtræder iilsom af Slottet, til Ægisthos:

Elfte Mand, o lad os undgaae ny' Ulykkers svære Skyld;
 Alt at orke dette Meget, bli'er en svær, en bitter Høst.
 Rok af Vanfred er forhaanden — Blodet flyde ikke meer!

(til Choret)

Bandrer rolig nu til Hjemmet, gode Gamle, Hver til Sit,
 førend hidsig Mand forgaaer sig; Hvad vi gjorde, maatte stee—
 blev os Modgang svar bestikket, Meer end Rok vi fik deraf,
 o, thi Gudens tunge Brede frygtelig har rammet os.
 Saadan er en Dvindes Tale; agte paa den Hvo som vil.

Ægisthos.

Men betænk, at disse lade skamløs Tunge frie Løb,
 friste Skiebnen, slaae omkring sig med dumdriftigt Uqvemsord,
 al Besindighed forglemme, deres Herster . . . . .

Chor (som afbryder ham).

Nedrig Mand at smigre, var ei Argos' Sønners vante Skik.

Ægisthos.

Vie, jeg skal Dig ihukomme, Fremtid bringer Dig din Løn —

Chor.

Neppe dog, hvis Guden leder hjem til os Drestes' Fjed.

Ægisthos.

O, jeg veed, at usle Flygtling gjerne nærer sig af Haab.

Chor.

Mæst Dig, hovn, og træd kun Retsfærd under Fodder, mens Du kan!

Ægisthos.

Vær forvisset, Du skal bøde dyrt for din Afssindighed.

Chor.

Pral og kroeg Dig som en Hane, naar hans Høne staaer ham nær.

Klytæmnestra (til Ægisthos).

Agt ei meer paa disse tomme Hundeglam; jeg selv og Du
have Magten nu i Huset; snart vi Alting ordne vel.

(Drager Ægisthos med sig tilbage til Slottet).

Ende paa Æschylos' Drama Agamemnon.

Enfelte Anmærkninger.

(1) . . Til B. 107 . . De vanskelige Ord „ἀλκὰν σύμφυτος αἰῶν“ har allerede Scholiasten opfattet saaledes, i det han forklarer dem „ὅ ἐστιν, εἰ καὶ γέρον εἰμι, ὅμως μέλπω τὰ γεγονότα“.

(2) . . Til B. 243 . . I Analogi af det tilsvarende Vers i 5te Strophe (B. 233) følger jeg G. Hermann, som antager Ordene ἐπεὶ γένοιτ' ἂν for en Forklaringsglosse der bør udskydes af Texten, og læser dette Vers 243 saaledes: τὸ προκλύειν δ' ἤλυσιν, προχαιρέτω.

(3) . . Til B. 248 . . Jeg er nemlig, med Scholiasten og de ældre Fortolkere, overbevist om, at Ordene ἄγκιστον Ἀπίας μονόφρουρον ἔρκος angaae Choret selv, ingenlunde, som E. G. Schütz og W. von Humboldt meente, Dronningen.

(4) . . Til B. 295 . . Jeg læser, med Heath, Blomfield og Andre, μὴ χατίζεσθαι istedet for det meningsløse μὴ χαρρίζεσθαι.

(5) . . B. 400—402 efter G. Hermann's Forslag:

πάρεστι σιγὰς (nemlig Menelaos), ἄτιμος,
ἀλοιδόρος,
ἄληστος ἀφεμένων, ἰδεῖν.

(6) . . Til B. 940 . . At Æschylos skulde have skrevet πολλὰς ἔκετ' ἐς δόμους, især naar strax efter følger δοματῖτιν ἐστὶν og ψῦχος ἐν δόμοις, kan neppe Noget antage, der kjender denne Digters Stil og Skrivemaade. Jeg har fulgt det af E. G. Schütz foreslaagne ἐς θαλοῦς.

(7) . . Til B. 957 og følgd. . . Texten er her saa usikker, at en Oversætter, der maa a. decidere sig —, bør følge det sandsynligste af de Forslag Fortolkerne have gjort. Jeg har paa dette Sted holdt mig til Casaubonus og Tyrwhitt, og læser B. 956—960 saaledes:

— — χρόνος δ' ἐπεὶ
 προμνησίων ξὺν ἐμβολαῖς
 ψαμμίας ἀκτὰς παρή-
 βησεν, εὐθ' ὑπ' Ἴλιον
 ὤρτο, ναυβάτας στρατός.

(8) . . Til B. 975 og følgd. . . Det nye, i 7de Anmærkning, Ottrede gjelder ogsaa om denne anden Strophe, hvor en dobbelt Lacun gaber os imøde. Det er imidlertid ikke Tanken selv, men ifkun dennes oprindelige (æschyleiske) Indklædning, der er tvivlsom; thi endog af denne forqvaflede Text see vi tydeligen, at hvad Choret egentlig vil sige, er, at Omkiftelse blev Menneskets Lod i Livet; Sygdom ligger Sundhed nær; skjønneste Medbør kan stundom pludseligen føre Seileren paa Skjær og skjulte Klipper; men dog kan mangt Vanheld, om ei afvendes, saa dog lettes og mildnes ved Besindighed; ogsaa skjenker et naadigt Forsyn (o: Zeus — jævnfør B. 168 med Anmærkningen Pag. 25) ei sjelden Erstatning for det Tabte; hvorpaa den Tanke følger i anden Modstrophe (B. 989 og følgd.), at imod Døden alene, naar den er indtraadt, forundtes os intet Middel. Denne Sang er nemlig, heel igjennem, et Udtryk af Chorets bange Ahnelser om Agamemnons Død, som skjebnebestuttet Følge af Iphigenias ulyksalige Offring; og Dronningens tvetydige Afsærd har forøget Chorets Frygt indtil Uengstelighed.

(9) . . Til B. 980 og 981 . . Oversætteren følger nemlig det af C. G. Schüz foreslagne:

καὶ πρὸ μὲν τὸν χρημάτων
 κτησίων ὄγκον βαλὼν ο. s. v.

(10) . . Til B. 730—734 . . Chorets Uttring om en „παλαίφατος“ ἐν βροτοῖς λόγος“ tyder noksom hen paa, at det følgende „μέγαν τελεσθέντα φῶτος ὄλβον — — — — ἀκόρεστον οἰζύν“ indeholder en ordprogelig Sentenz af en gammel gnomisk Digter, men af hvilken — ?

dette vilde vi maaskee ogsaa have vidst, dersom vi, i Stedet for den ubetydelige Scholiast, som hidtil alene er forhaanden, havde en saadan Samling af Scholier over Æschylos, som dem vi besidde over Pindar og Aristophanes. Baade Parallelismen i ὄλβον τεκνοῦσθαι — μηδ' ἀπαιδα θνήσκειν, og Modsatningen af τελοσθεὶς ὄλβος imod ἀγαθὴ τύχη (i Betydning af Lykkeligetræf, heldigt Tilfælde) antyde en tidligere, til Æschylos' Tid forældet, Udtryksmaade.

(11) . . Til B. 745 . . Efter G. Hermann's findrige Emendation „ναροφαῖ σκοτον“.

(12) . . Til B. 752 . . Oversætteren billiger nemlig Stanley's Forslag, hvilket C. G. Schütz med Rette foretrækker: „τὰ χρυσόπαστα δ' ἐδὲ θλά“ i Stedet for det meningsløse ἐσθλά.

(13) . . Til B. 1093 . . Jeg antager G. Hermann's Forandring af Haandskrifternes forvirrede Ord ἄτε καὶ δοῖα πτώσιμος til: ἄτε γὰρ δοῖα πτώσιμος.

(14) . . Til B. 1116 . . Om den attiske Oldfonge Pandion's Døttres, Proknes og Philomeles, og dennes Søns, Ithys', Skjebner kan eftersees af de gamle Mythographen somhelst Apollodoros Biblioth. IIIde Bogs 14de Cap., i Heynes Udgave (Göttingen 1803) Pag. 362 følgd., og Dvilds Forvandlinger VI Bog, B. 421—676; af de Nyere, Lampriere eller andet antageligt mythologisk Lexicon.

(15) . . Til B. 1403 . . Oversætteren, som paa ingen Maade kunde enes med tidligere Forslag til Textens Bestemmelse paa dette Sted, har antaget G. Hermann's:

ἄλπος ἐπ' ὁμιότων αἵματος ἐμπρέπειν

ἀτίκτον· ἐτι χοῆ στερομένην φίλων ο. s. v.

(16) . . Til B. 1438 og følgd. . . For saa vidt man, efter den uheldige Lacun i 2den Strophe, kan slutte sig til Sammenhængen, maa man antage, at ἐπενθλώ i det første ufuldstændige Vers af 3die Strophe angaaer Agamemnon selv, og αἶμα' ἀνιπτον Iphigenias ufskyldige Blod, som Faderen havde havt den Ulykke at udgyde. Iøvrigt faaer denne 3die Strophe ikke sin tilsvarende Modstrophe før end i B. 1527 og følgd., og det er især Seidler's og G. Hermann's Fortjeneste, at vi nu, bedre end tilforn, indsee den vanskelige Form i

disse lyriske Udbrud af Klytæmnestra paa den ene, og Choret's Afde-
linger paa den anden Side.

(17) . . Til B. 1545—1547 . . Den Schizisfe Text er her al-
deles uantagelig; men jeg kan heller ikke finde mig hverken i den
Text som Wellauer har aftrykt, eller i G. Hermann's Forslag til dens
Forbedring. Begge disse Lærde drage Ordene *Θέμιον γὰρ* til det
Følgende; mig synes de at angaae det Foregaaende. Begge drage *ἀγαῖον*
hen til *ἐκβάλοι*, endskjøndt *γονὰν ἀγαῖον* synes mig at høre sammen (om
ἀγαῖος som fæminin Form jævnf. Sophokles Antigone B. 863 ed. J. G.
Boissonade). Begge sætte et Spørgsmaalstegn efter *δόμων*, hvor det i
mine Tanker ikke passer. Endeligen foreslæaer Hermann *πρὸς αἴψην* i Stedet
for Verbet *προσάψαι*, og W. v. Humboldt, som følger Hermann, faaer
af disse tvivlsomme Vers en Mening ud, som han har udtrykt saaledes:

— — „wer verbannt leicht

„mit Gluch bedroht, des Hauses ächt entsprossnes Kind?

„unlösbar haftet Blutsverwandschaft“

men som jeg ikke er i Stand til at finde i Æschylos' Ord, endskjøndt
disse, naar Interpunctionen rettes, blive let forstaaelige.

Uden Tvivl bør disse 3 Vers læses saaledes:

παθεῖν τὸν ἐρξαντα· θέμιον γὰρ.

Τὶς ἂν γονὰν ἀγαῖον ἐκβάλαι δόμων,

κεκόλληται γένος προσάψαι.

Naar Vers 1545 affondres ved et Punctum (.) fra det Følgende,
saa behøve Ordene *Θέμιον γὰρ*, det er *Θέμιον γὰρ ἐστὶ*, ingen videre
Forflaring; og naar de følgende tvende Vers (1546—1547) tolkes
med Hensyn paa Drestes, sin Faders, af Skiebnen bestemte Hev-
ner, sit Huses Renser og Udsoner af den Blodskyld og Syndighed,
der hvilede tungt paa hans Slægt, saa synes ethvert Ord at føie sig
villigen: *Τὶς ἂν* er sagt med Eftertryk, som Latinernes *Aliquis* (f.
Gr. i det berømte Vers af Æneidens 4de Sang: „*exoriare aliquis
nostris ex ossibus ultor*“) og *γονὰν ἀγαῖον* tager jeg, i Ordens bog-
stavelige Betydning, om den Ondskab's Sæd, den Udaads veder-
styggelige Smitte, hvormed Huset var befængt, og som Drestes alene
var i Stand til at udrense. Denne Istandtilværen, denne Mulighed,

Duskelighed af at han skulde werde sit Huses Redningsmand, udtrykkes grammatisk rigtigt ved Optativen ἐβάλου, som ingenlunde bør forandres til Futuret ἐβαλεῖ. Om denne sin Slægts Frelsermand bruger Choret end ydermere det stærke Udtryk, at han er worden Bindingsmidlet (Eimen) atter at forene sin (sønderflidte) Stamme: κεκόλληται γένος προσάψαι. I disse Ord antager jeg γένος for Objectets Accusativ, og hvad den afledte, paa moralske Forhold overførte Betydning af κολλᾶν, κολλᾶσθαι, συγκόλλως ἔχειν (Udtryk, brugt af Æschylos selv i Choëph. V. 535 ed. Well.) angaaer, henholder jeg mig til bekjendte Analogier af disse Udtryk, hvor Taleren er om materiel Forbindelse eller Sammensøining, f. Ex. i Gaaden hos Athenæos (X, 452, b. c.):

ἄνδρ' εἶδον πυρὶ χαλκὸν ἐπ' ἀνέρι κολλήσαντα
οὕτω συγκόλλως, ὥστε σύναιμα ποιεῖν.

Min Mening om hine tvivlsomme Vers er altsaa den, at Choret yttre her, til Klytæmnestra, vistnok mindre aabenbart, men lige saa bestemt, det samme Haab og den samme Trudsel, som Kassandra forkyndte ovenfor V. 1252 følgd., og som Choret siden udtaler uforbeholden og med Bredens Eftertryk i den hidfige Samtale med Ægisth V. 1630: Ὁρέστης ἀρά που βλέπει φάος v. f. v., V. 1652 — — ἐὰν δαίμων Ὁρέστην δεῦρ' ἀπενθύνη μολεῖν. Denne Chorets Fortrøstning til den unge Drestes, som Hevner og Forløser, udtales endnu tydeligere paa flere Steder i Choëphoretne især V. 956 og følgd. hvor Choret synger om den kommende Tids Held, naar Dresten havde rensat sit fædrene Huus for al Udaads og Syndigheds Smitte:

— — ὅταν ἀφ' ἐστίας
μύσος πᾶν ἐλάσῃ
καθαρμοῖσιν ἀτὰρ ἐλατηρίοις.

Dette μύσος er, saa vidt jeg skjønner, ganske det samme som hiint γονὴ ἀραῖος i Agam. V. 1546.

(18) . . Til V. 1572 . . Oversætteren fulgte her G. Hermann's findrige Emendation: at sætte Punctum efter πέδον i det foregaaende Vers, og læse αὐτοξένια i Stedet for αὐτοῦ. ξένια.

(19) . . Til B. 1621 . . Da Lacunen her ikkun angaaer e e t
 Bers, saa har Oversætteren tilladt sig at udfylde dette, efter en,
 maaskee, sandsynlig Formodning.

(20) . . Til B. 1635 . . See den næstforegaaende Anmærkning.

Sonoffbererinde.

Personerne.

Orestes.

Choret, som bestaaer af de Terner, der med Elektra bringe Sonofferet til Agamemnons Grav.

Elektra.

Orestes' Amme.

Klytæmnestra.

Egisthos.

En Huusslave.

En Opvarterske.

Pylades.

Handlingen foregaaer udenfor Kongeborgen i Argos.

Orestes. Pylades.

Orestes.

Ledsager Hermes, Du som vogter paa det Hverd,
din høie Fader gav Dig, vær min Hjelp, mit Skjold!
Her er jeg atter, den Forviste, i mit Hjem,
og ved min Faders Gravhøi selv anraaber ham,
at høre, agte paa min Bøn! — — — — —

(flipper tvende Lokker af sit Hoved).

Dig, Inachos, en Haarlok som Dpfoststringsløn!
og denne anden Lok, et Tegn paa sønlig Sorg,
[til Dig min arme Fader, af! Du heden foerst].

Hvad seer jeg hist! En Dvindeskare nærmer sig
høitidelig, iførte Sorgens sorte Slør.

Hvad kan det være? hvad betyder dette Tog?

Mon Dødsfald atter timedes mit Fædrehuus?

hvad heller skal jeg troe, at for min Fader hid
de bringe Soningsoffer at formilde ham?

Ja vistnok dette; thi Elektra selv jeg seer,
min hulde Søster, kjendelig i bittre Sorg.

O Zeus, giv Held, at mandelig jeg hevne maa

B. 1 H e r m e s, Søn af Zeus, Skyggernes Ledsager til Underverdenen,
og for Levende en frelsende Guddom.

B. 6 I n a c h o s, Flod i Argos, altsaa som Flodgud en af Landets
n æ r e n d e, f o s t r e n d e Guddomme.

min arme Faders Drab! vær naadig Hjælper mig!

Pylades, lad os skjule os, at nøie vi
kan skjønne dette Dvindeoptogs Hensigt her. (De gaae til Side).

Elektra og Choret.

Chor.

(Første Strophe).

Udsendt fra Borgen jeg nedsteg
at bringe Sonudgydning under heftigt Slag med Haand;
af blodig Rivning glindses alt min Kind, af!
af Neglens nylig skaarne Fure.
Ideligen nærer sig mit Sind af Suk;
mine Tiinklæders fine Bæb
blev sønderreven under af og vee!
deslige mit Brysts Prydelse,
i det mit Slør blev truffet, brast
under sørgeligste Banheld.

(Første Modstrophe).

Thi heftig, haarreisende Skræk,
som varsler i Drømme paa Slottet, i Søvnne Fortørnelse
aander, rædsomt Natteffrig
fra Slottets Indre lod høre, styrtende ind
frygtelig udi Dvindernes Boliger —.
Dg disse Drømmesyners Tolke
forkyndte fra Guden med hellig Forsikkring,
at underjordiske Sjæle
beklage sig heftigen,
fortørnede paa deres Mordere.

(Anden Strophe).

Hvilken takløs Tak til Banfreds Afvendelse,
O Jord! Jord!
tilsigter hun, som sender mig hid,
ugudelig Dvinde!
Jeg gyser ved at sige Ordet frem —.

Hvor usfelt er dog dette (pegende paa Dffergaven), hvor Blod
nedfaldt til Jord!

Af, ulyksalige Arne!
af, undergravede Huus!
Sollost, mandvederstygeligt Mørke
ruger over Borgen
ved Mord af dets Herrer.

(Anden Modstrophe).

Hiin Majestæt, tilforn ubekæmpelig, ubetvingelig, uovervindelig,
som gjenlød i Alles Drer
og Hvermands Sind,
er nu forsvunden.

Nu skjælver Een — — dog Held og Lykke
er Dødeliges Gud, ja meer end Gud.

Men Tidens Fylde retfærdig Løn tildeler,
hurtig til nogle ved Dagens Lys,
men Andet udi Skumringen,
som vorder stærk ved Dvælen, den lader fremgaae;
atter Andre træffer Midienat.

(Epode).

Thi af det Blod, som blev druffet af Moder Jord,
en Hevner-Skorpe klæber fast, som aldrig mere forsvinder.
Smerterige Banfred opfatter Forbryderens Straf,
at han maa bugne af altsfortærende Sygdom.

[* * * *]

Som ei der er for Den, der stormer Jomfrubuur,
en Lægedom, saalunde alle Floder, i fælleds Løb
fremstrømmende, mordbesudlet Haand
forgjæves stræbte at vaske.

Men mig (thi tvungen til Terne Guderne
mig førte hid, og langt fra Fædreland
tildeelte mig en Slavelod)

det sommer vel, ved mit Livs Skjebne,
 Ret og Uret
 af hine Boldsomme at rose, og Sindets bittre
 Afsty at skjule; dog under Slør jeg fælder Taarer
 over mine Fyrsters rædsomme
 Skjebne, af skjulte Smerter gysende.

Elektra.

I gode Terner, I som pleie Huset's Tær!
 Da mig I fulgte hid til denne Soningsbøn,
 saa giver ogsaa Eders Raad, hvad nu bør skee.
 Naar jeg paa Graven gyder denne Sørgedrif,
 Hvad bør jeg sige? hvilken Bøn frembære for
 min Fader? — tør jeg sige, at hans Hustru kjær,
 min Moder, sendte kjærere Husbond denne Skjænk?
 jeg har ei Mod dertil — jeg finder intet Ord
 til denne Sonudgydning paa min Faders Grav —
 Maaskee hiint Ord, som vanligt er blandt Menneſter,
 at Gjengjæld disse Krandses Giver times maa
 og Bederlag for Uret, hvis han Ondt bedrev — — ?
 Maaskee jeg taus, med Haan — af! som min Fader faldt —
 skal gyde denne Støvets Drif paa Jorden ud,
 og vandre bort, som den der Ureent kaster ud,
 naar jeg har tømt med fravendt Blik min Offerſkaal? —
 Herom, I Kjære, giver freidigt Eders Raad!
 Vor fælleds Fjende dvæler jo paa Borgen hist.
 Fordølger ei, af Frygt for Nogen, hvad I troe.
 Hvad Skjebnen vil, det rammer jo den frie Mand
 saavelſom Den, der lyde maa en Andens Vink —
 Stig Du kun frem, hvis noget bedre Raad Du har!

Chor.

Din Faders Grav som Guddoms-Altar hædrer jeg,
 og paa dit Bud jeg sige vil mit Hjertes Raad.

Elektra.
Siig frem, saa vist som Du min Faders Grav har kjær.

Chor.
Idet Du gyder, beed for dem, der elske ham!

Elektra.
Men hvem især af vore Benner nævner jeg?

Chor.
Først den jeg peger paa, og Hvo Ægisth affstyer.

Elektra.
For mig jeg altsaa bede skal og for Dig selv?

Chor.
Udspørg Dig selv — dit eget Sind vil raade Dig.

Elektra.
Hvo Anden bør indsluttes med i denne Bøn?

Chor.
Dreft, din Broder, nævn, enddog han dvæler fjern.

Elektra.
Ja visseelig! besindigt Raad Du gav mig nu.

Chor.
For Mordets Gjerningsmænd Du og et Dnske yttre bør.

Elektra.
Hvorlunde? siig, jeg fatter ei; giv mig dit Raad!

Chor.
At dem Gjengjelder komme maa, Gud eller Mand —

Elektra.
En Dommer eller Hevner? siig, hvad mener Du?

Chor.
Siig ligefrem, at Gjengjeldsmord maa times dem!

Elektra.
Men sømmer det, at yttre saadan Bøn til Gud?

Chor.
Og hvorfor ei? — at Fjende times Bederlag!

Elektra.
Du Himlens, Jordens, Underverdenens Herold!

o Hermes, hør mig! vær min Tolk hist under Jord,
 at hine høie Guder, som beskue nær
 min Faders ædle Afsyn, agte paa min Bøn!
 deslige Gæa selv, vor fælleds Moder, hun
 som nærer Alt, modtager atter hver Tings Frø!
 Og nu, idet for Hedengangne denne Skaal
 jeg gyder ud, anraaber jeg, o Fader, Dig:
 forbarm Dig over mig, og ham, din Søn Drest —
 hvorlunde ham hjemføre? Al! forlorne vi
 omvænke ved vor Moders Brøde; anden Mand,
 Egisth, medskyldig i dit Drab, hun valgte sig;
 og jeg er som Slavinde; fjern fra Huus og Hjem
 landflygtig er Drest, mens overmodigen
 af dine Møier Hine leve høit med Bram.
 D lad Drestes atter vende hjem med Held!
 derom jeg beder, hør mig, Fader, hør min Bøn!
 Og giv mig selv, at worde mere tugtig, reen,
 gudfrygtig, skyldløs, end min egen Moder er!
 For os, jeg herom bad; — men vore Fjender hist
 lad aabenbares, Fader, snart din Hevner bold
 med Retfærds Glavind, Morderne til Gjengjeldsdaad!
 Saalunde jeg forbinder med min gode Bøn
 min Banfredsbøn for Hine, uadskillig.
 For os Du worde gode Gavers Giver, Du,
 ved Himmels, Jords og seiersæle Retfærds Hjelp!
 Til saadan Bøn udgyder jeg min Soningsdrik.
 Nu lader Eders Sørgeqvad gjenlyde høit!
 Istemmer Hymnen for den Dødes høie Sjæl!

Chor.

Nu lader Taarer flyde med lydeligt Raab for de Døde
 over vor henfarne Drot,
 til denne Bestyrkelse af vore Helde- og Banhelde-Drifter,

denne Uheld afbedende, Banfred afvændende Hyldest
under udstødte Soningsdrift — ; hør, o hør, Du
naadige Konning, min Bøn fra mit sorgomflørede Sind!
af, af, vee, vee, vee, vee os af!

Hvo er den spydmægtige Helt,
den Husets Redningsmand, med Alvorsblif,
den Ræmpe, som baade frumbøiede Bue i Hænder
svinger til Heltebedrift,
og bevæger deslige haandgode Glavind til Nærkamp?

Elektra.

(som under foregaaende Chorsang var opstegen paa Graven,
og nu, efter høitidelig Paakaldelse og Udgydning af Dofferstaa-
lerne, igjen er nedstegen).

Min høie Faders Grav modtog sin Hyltingsdrift.

[* * * * *]

Men hør mig nu, hvad Nytt fra den jeg melder Dig.

Chor.

Siig frem! mit bange Hjerte bærer alt af Frygt.

Elektra.

Paa Graven fandt jeg denne Lok afftaaret nys —

Chor.

Af hvem — af Ungling eller bæltet Pige lagt?

Elektra.

Det er jo let at gjætte — Hver maa ahne det.

Chor.

Saa siig Du, Ungre, mig den Ældre dette nu!

Elektra.

Her neppe Nogen, uden jeg, sin Lok afftar.

Chor.

O nei! thi de, som burde sørge, nære Had.

Elektra.

Og dog er denne Lok en anden saare lig.

Chor.

Hvad andet Haar? — At høre det, forlænges mig.

Elektra.

Mit eget Haar den ligner saare — see dog her!

Chor.

Maaskee den er en lønlig Gave fra — Drest?

Elektra.

Hans fagre Lokker ligner den just allermeeft.

Chor.

Hvordan dog skulde han sig have vovet hid?

Elektra.

Han sendte vel afstaarne Lok til Gravens Pryd.

Chor.

Ak! dette Ord forvolder ogsaa Taarer mig — —
hvis aldrig han tør sætte Fod i Fædres Land.

Elektra.

Ja Harmens Bølger svulmed høit i dette Bryst;
det var som traf mit Hjerte hvassse, bittre Piiil,
og fra de tørre Dine, Vinterfloden lig,
en Strøm af uudsigelige Taarer brast,
i det jeg denne Haarlok saae; thi hvo kan troe,
at dertil nogen anden Mand fordristed sig?
Min Moder, ak! hans Morderste har dog vel ei
afskaaret den sit Hovedhaar — hun, hvem et Sind
besjæler, saa forhærdet, saa umoderligt!
Men tør jeg ahne her det meest modsatte Tegn,
den kosteligste Gave fra min elskede
min hulde Broder — — o! jeg gyser fast af Haab!
O! havde den dog Stemme, som et venligt Bud,
at ei jeg skulde tvivlsom svæve hid og did:
Da enten kasted bort jeg denne Lok med Haan,
hvis den forhadte Hoveds Haar var skaaren af,
eller hvis mig beslægtet, da min Hjertesorg
den deelte som en Hæders-Ziir for denne Grav!
Ak! Guderne jeg selv til Bidne kalder om
den Sindets Storm, der ængster mig, som oprørt Hav

den arme Seiler; dog, skal Frelse times os,
 da vorder vistnok lidet Frø til mægtig Rød.
 Selv disse Fodspor tykkes mig et andet Tegn,
 de svare til hinanden, ligne mine Spor. —
 Men see! her er indtrykte tvende Par af Trin — —
 maaskee af ham, jeg mener — — og hans Følgesvend — —
 og Hæls og Fodsaals hele Omrids passer jo,
 seer dog hvor nøie, her til mine egne Spor!

(Hun seer Drestes at komme frem imellem Træerne)

Han er her! — — Himmel! Sind og Sands forgaaer mig af!

(Elektra er i den heftigste Bevægelse).

Drestes.

Beed med dit kosteligste Løfte Guderne,
 Hvad os end staaer tilbage, at det lykkes maa!

Elektra (ængstelig og med Tvivlens Udtryk)

Og hvad har jeg af Guders Naade nu erholdt?

Drestes.

Du skuer ham, om hvem forlængst Du lønligt bad.

Elektra.

Og veedst Du da, om hvem jeg bad med lønligt Suk?

Drestes.

Jeg veed, at for Drest Du meget ængsted Dig.

Elektra (som før, tilbageholden).

Hvorvidt har jeg da vel mit Dnske nu opnaaet?

Drestes.

Jeg er ham selv — søg ei Dig mere trofast Ven!

Elektra.

Hvad, om Du mig, o Fremmede, med List bedrog?

Drestes.

Da maatte jeg mig selv besnære med min List.

Elektra.

Og om Du kun vil spotte mig i denne Rød — !

Orestes.

Mig selv jeg spotted da med Dig i fælleds Nød.

Elektra.

Og kan jeg derved for Drest gjenkjende Dig?

Orestes (bedrøvet).

Nu da mig selv Du seer, Du ei vedkjendes mig;

og nys, der denne Sørgelof Du saae og fandt,

den lignede din Broders og dit eget Haar;

og der Du efterspored ivrig mine Skridt,

da jubled Du, og troede fast, Du saae mig selv.

Før denne Lof her til mit Haar, hvor jeg den skar!

See denne Kjortel, dine egne Hænders Værk,

din egen Bævning, din Brodering her til Jiir — —

(han seer Elektra hestigt bevæget)

O fat Dig! — lad ei Glæden overvælde Dig!

thi hist belurer bittert Had os arme Børn.

Elektra (i Henrykkelse).

O Du, vort Fædrehuses dyrebare Savn!

o taarevædet Haab om Frelsens Sæd i Dig — —

Ja Du skal kjæf tilkæmpe Dig din Faders Huus!

(omfavner ham)

O hulde Die! fire Dyrebares Speil

er Du for mig: min Faders Billed seer jeg her,

ja sandelig! endog en Moders Omhed det

affpeiler, af! — hun selv jo er kun Had og Haan—;

og Søsterens, den Armes, grusomt Dffredes; —

dertil Du est min Broder god, min Hæders Væld!

O! at Dig Kraft og Retfærd samt Alfader hist

almægtighøie Zeus maae stande naadig bi!

Orestes.

Zeus! Zeus! o vend dit Guddomsblik til denne Daad!

Sku ned til fader-moderløse Slægt af ham

den Fader-Drn, som i hin Drages Bugtninger

saa skjændigt qualtes; af! dens arme Unger nu

den Iede Gult fortærer; af! de mægter ei
 at hæve sig med vante Røv til Røden hist.
 Du seer os vist, Elektra her og mig Drest,
 de arme unge faderløse Sødskende,
 udstødte, slet forjagne fra vort Fædrehuus.
 O! kunde Du forglemme ham, som ibrig Dig
 har dyrket, hans forladte Slægt undfalde reent:
 hvor fandt Du da saa gavmild, from Tilbeder Dig?
 Hvis Du nu Drnens Unger døder, o! hvorfra
 skal da vel sanddru Barsel times Jordens Børn?
 Hvis denne Kongerød udtørres, o! hvorfra
 skal herligt Offer worde Dig paa Festens Dag?
 O! vær os naadig, hæv igjen vort høie Huus,
 som ryster i sin Grundvold, truer fast med Fald!

Chor.

O kjære Børn, I, Faderarnens sidste Haab!
 o! værere tause, at ei Nogen hører os,
 og snaksom, tungegiftig, melder Alt hist op
 til Eders Bødler — o! gid dem jeg kvalte saae
 i dybe Bæld af sydende af æfvelt Beg!

Drestes.

O! mig forraader ei høimægtige Loxias'
 Drakel, som mig denne Fare byder see
 kjæf under Die, som tilskynder mangelund,
 og truer selv mit Hjerte med uhørte Dval,
 hvis jeg undlader, feig, min Faders Mordere
 at maale med det samme Dødsens fulde Maal;
 dertil mig ægger end min Rød, min Arvs Forliis;
 ja Han mig bød at offre Hevn hin elste Sjæl,
 han bød det under Straf af svære Lidelser
 til vrede Gunders Soning. Misvært for mit Folf,
 og for os selv forkyndte han en rædsom Sot,
 der skulde os anfælde grumt med bidste Tand,
 Spedalskheds Pletter, Ungdomsblodet til Fordærv,

paa hvilke groer en væmmelig hvidladen Duun.
 End flere Furiernes Anfald nævned han,
 som brat mig skulde times for min Faders Blod,
 idet jeg saae hans vrede Bryn i Nattens Mulm;
 thi mørke Piil fra hedengangne Skygger, som
 hentsank i Dødens Nat for skjændigt Frændestaal,
 og Banvid, Hjertets Gysen, natlig Skræk
 forfærder, skræmmer, pidsker ud af eget Hjem
 med ertsbesnærtet Svøbe nedrig Udaadsmand.
 Og sli'g Forbryder rækkes aldrig Velkomstskaal,
 man fjerner ham fra Søningsoffrets, Altrets Trøst;
 og ham, paa hvem en Faders Brede hviler, ei
 modtager Noget i sit Huus, ei i sit Bad;
 af Alle haanet slæber han sig hen en Tid,
 og døer tilsidst, udmarvet, æreløst Død.

Saadanne Guddoms-Roster maa jeg lyde; — selv
 om jeg dem ei adlød, min Daad maa føres ud;
 thi mangelund Tilskyndelser forene sig:
 Apollons Bud, min Faders Tab, min Hjertesorg,
 og selv min Nød, min Fattigdom fremsthynder mig
 til, ei mit Folk, mit Argos' ædle Sønner, som
 med Heltemod indtog Trojas høie Borg,
 at give hen i tvende Qvinders Slaveaag —
 thi Qvinde er og han, — hvis ei, vi snart skal see

Chor.

O høie Moerer, ved Bistand fra Zeus
 fører Alt didhen,
 hvor Retfærdighed vandrer!
 Bidste Tunge med bidste
 Tunge betales! thi "Gjengjæld"
 Retfærdsgudinden udraaber høit.

B. 304. Moererne, Døttre af Themis, den moralske Ordens Haand-
 hævere.

For blodige Bunde bøde med blodige
Bunde Enhver! „Forbryderen lide“!
ældgammelt Ord saalunde lyder.

Orestes.

O Fader, arme Fader, hvad skal for Dig jeg
sige, og hvad skal jeg gjøre,
at jeg her ovenfra Held Dig kan sende
did hvor Du haver din Bolig —?
Et Lys — af! men lignende Mørket, en Hyldest dog
kaldes ædel Sorg
over hiin hedengangne Atride.

Chor.

Søn! den Dødes Sjælskraft
ingenlunde fortærer
Ildens flammende Bidsthed. —
Siden aabenbarer han sin Brede;
over ham gjenlyde Klager,
Banemanden aabenbares,
thi Forældrenes og Frænders
Hjertesorg udforsker Alting
saare ængstet, veemodsfuld.

Elektra.

Hør nu, Fader, o hør dog
disse taareblandede Sukke
fra os, fra begge dine Børn; vort Sørgeqvad
gjenlyder for Dig ved din Gravhøi —
af! din Grav modtager os her som Bønfsaldende, ja som Flygtlinge!
Er heri Ret? er heri andet end Ondt?
Er det ei utaalelig Banfred?

Chor.

Dog kan Alt dette den varselfyndige Gud
forvandle til liflige Toner.
I Stedet for sørgelig Gravsang

kan Hymnerne's Gud til Kongeborgen
hjemføre en Ven, hvem Velkomstbægre't skal rækkes.

Orestes.

O! dersom hist under Ilion
Du, o Fader, af Lyciske Stridsmænd
landsetruffet var fældet,
da baade Hæder Du lodst i dit Huus tilbage,
og hvor dine Børn fremgik, Navnfundighed Du dem havde
beredet,
og selv Du havde en Grav,
høit opført hiinsides Havet,
for selve din Slægt en Hæder —

Chor.

Velkommen dine Benner
hist blandt de ædle Døde
udmærket under Jorden,
som høiværdig Herfter,
for Underverdnens Drotter hist
en høitbetroet Tjener;
thi Konge var Du her paa Jord
af dem, der troligt røgte Herfterkald
ved Hænders Daad, ved Dvertalelsens Stav.

Elektra.

O nei, heller ei under Trojas
Mure være Du falden, min Fader, ei
med de andre spyddræbte Skarer
jordet ved Skamandros' Flod!
Før, gid, hans Mordere saalunde vare omkomne!
Gid deres Dødsbud
Een langt borte havde erfaret
uden at tømme denne Kalk!

B. 357 Dvertalelsens Stav d. e. Bstaltenhed og Bistdom.

B. 364 „Een“, Agamemnon.

Chor.

Mere end Guld kosteligt var det
 Du yttred, o Pige, nu, større Held end
 hyperboreisk Lyksalighed.
 Men til mit Dre naaer
 dobbelte Svøbes Slag: hist under Jorden er
 hiint Onskes Fuldbyrdere; og de, som herste nu,
 ei have rene Hænder; dog meer end dette Affskyelige
 rædsom Daad er vorden hans Børn.

Elektra.

Dette dit Ord gennemtrængte mit Dre
 fast som en Pæl.
 Zeus, Zeus, Du som fra Dybet opsender
 seent hevnende Straf
 over enhver dumdriftig, undersundig Dødeligs Misdaad
 selv paa Forældre fuldbyrdes den!

Chor.

D at jeg snart kunde juble
 over hiin Mands gennemtrængende Skrig
 i det han blev slagen — — og Kvindens
 i det hun omkom — thi hvi vil jeg skjule
 det i mit Sind, som dog trænger sig frem —?
 thi foran Forstavnen
 bruser mit Hjertes heftige
 Brede, Fortørnelsens Affky.

Orestes.

Naar vil omsider høimægtige Zeus
 sin Haand lade falde paa dem,
 ak! hine syndige Hoveder knusende —?
 Trofasthed vorde mit Land!

B. 368 Hyperboreernes Lyksalighed anprises allerede i de oldfjerneste
 hellenske Sagn.

B. 373 Med Hensyn paa det Modermord, som disse ikke kunde und-
 gaae, ved at hevne Faderens Drab.

Ret af de Uretfærdige fordrer jeg —
Hører det, J, som hevne Uret mod Hedengangne bedrevet!

Chor.

Men det er Lov, at blodige Draaber,
paa Jord udgydte, kræve sig nyt Blod —
thi Dræbning raaber paa Furien, hun som,
fra de forud Myrdede, Banfred
fører over udøvede Banfred.

Elektra.

Hvor, hvor nøler J, Underverdenens Hevnersker?
Skuer dog hid, J de Myrdedes stærke Forbandelser,
skuer dog her den ringe Rest af Atridernes Stamme
stedt udi Nød og forhaanet i Huset!
hvorhen sig henvende, o Zeus — ?

Chor.

Atter bævede nu mit inderste Hjerte,
i det jeg hørte denne Smertens Stemme.
Stundom mig Haabet forsager;
ak! i mit Indre det fortner
ved at høre saadant Ord; —
stundom jeg atter fortrostes,
Smerten viger for Modet,
naar bedre Udfald synes mig muligt.

Orestes.

O hvad skulle vi sige? Mon hine Dvaler,
som vi maae lide af nærmeste Slægtning,
lade sig dulme? — ak aldrig formildes de!
nei, som glubende Ulv
er mit Sind af min Moder ophidset.

Elektra.

Ja morderisk Slag hun slog — og dernæst
paa Rissiste Stridskvindes Viis

B. 418. Rissierne, et persisk Folk, brugte farlige Net eller Reeb-
snarer mod deres Fjender.

Slag i Slag som i Blinde hun gav:
 heftigen nedfore Haandens Bevægelser
 ovenfra — — ved Lyden det gjenlød
 udi mit eget slagne, elendige Hoved.
 Vee, forvorne, nedrige Moder!
 Og i ynkeligt Optog
 uden Følge din Konge,
 uden Sørgesang, ubegrædt
 din Husbond Du voved at jorde!

Drestes.

Al mulig Forsmædelse har Du udtalt — vee mig!
 thi skal hun for vor Faders Forsmædelse bøde
 ved Guderne hift,
 ved denne min Haand!
 og har jeg hende omkommet, da gaae jeg selv til Grunde!

Elektra.

Endog lemlæstet blev han — ogsaa dette erfare Du!
 og som hun dræbte ham, deslige jordede hun ham —
 en Død hun stræbte ham at give,
 der skulde pine Dig i Sjælen.
 Hører Du din Faders Haan og Forsmædelse?
 Agter Du paa din Faders Drab? — og jeg var borte,
 foragtet, slet forhaanet;
 fra Slottets Indre var jeg udeluft som bidste Hund,
 og udsendte stridig Strøm, af! af Glædens Taarer,
 endog tilfreds ved min Sorg og Graad at kunne skjule.

Hvad her Du hørte, skriv det i dit Sind,
 indgrav hvert Ord igjennem dine Drer
 i Sindets dybe Grundvold!
 Hvad skeet er, nu Du erfoerst;
 Hvad end at vide Du attraaer,
 Det bør Du selv ved Heltemod opnaae!

Orestes.

Dig, Fader, jeg anraaber, staae os bi!

Elektra.

Den samme Bøn gjentager jeg i Taarer.

Chor.

Bort hele Chor istemmer denne Bøn — :

D hør os, stiiig paa Jorden op,

og staae os bi mod Gjender!

Orestes.

Som Helt staae Helten bi, som Hævner Hævnen!

Elektra.

I Guder, af! udfører Retfærds stærke Havn!

Chor.

Mig Skræk betager ved at høre disse Bønner,

dog — Skjebnens Ret staaer evig fast —

den times dem som bade!

Be over Slægtens medfødte Dval,

unaturlige, blodige Bunde slagen af Banfred!

af utaaalelig, skurrende Kummer,

af aldrig dulmende Smerte!

Ja dette Huses Lægedom er
ikke blandt Fremmede, ikke blandt Andre
udenfor Huset, men blandt sig selv
at forfølge blodige Tvedragt.

Underjordiske Guder vor Sang er indviet.

Hører, I underjordiske Salige,

denne vor Bøn! naadigen sender

Hjelp disse Unge til Seier!

Orestes.

Ja Fader, Du som ikke fandt en Konges Død,

forhjælp din Søn til Magt og Seier i dit Huus!

Elektra.

Deslige jeg, o Fader, høit anraaber Dig,

at jeg Egisth, din Morder, fælder, selv undflyer!

Orestes.

O da skal Dffrings Høitidslag beredes Dig
af Jordens Børn —; men svigter Du, vil Argos' Folk
forsømme Dig at hylde fromt med Virakdamp.

Elektra.

Og jeg min Arv, min hele Medgiwt fra vort Huus
udgyde vil fra Dfferstaaler for din Sjæl,
og fremfor Alt jeg fromt skal hædre denne Grav.

Orestes.

O Gæa! lad min Fader staae mig bi til Kamp!

Elektra.

O Persephassa! giv os Magt og ædel Seir!

Orestes.

Hust, Fader, paa det Bad, hvori Du myrdedes!

Elektra.

Hust paa det lumste Net, hvormed de dræbte Dig!

Orestes.

Du hildet blev i nedrig Lænke, ei af Malm.

Elektra.

O skammeligt, i underfundig Grumheds Bæx —

Orestes.

Opvaagn fra alle disse Skjændsler, Fader, nu!

Elektra.

Ja hæx dit elskte, ædle Hoved mandelig!

Orestes.

Send dine Børn til Hjælp i Kampen Retfærd selv,
og lad dem maale Hine just med lige Maal,
hvis, overvundet før, Du nu vil vinde Seir.

Elektra.

O hør dog, Fader, nu min Sjæls den sidste Bøn!
See dine Unger knæle ned her ved din Grav;
forbarm Dig over mig din Datter, ham din Søn!

Udsald ei denne ringe Rest af Pelops' Slægt!
 da est Du selv, endstjøndt blandt Døde, ikke død —
 thi Børn jo ere Mandens Eftermæle, naar
 han selv er død; de ere Fiskergarnets Kork,
 som hæve Nættets Line op fra Havets Bund.
 O hør! for Dig jo lyde vore Bemodsråb,
 Dig selv Du redder, hvis Du agter paa vor Bøn;
 ja sandelig — dog uden Dad'l er dette Ord —
 din Gravhøis Hæder hænger af vor Fremtids Held, —
 og nu — thi vist Du har besluttet ædel Daad —
 bevirk den snart, forsøg dit Held ved Gunders Hjælp!

Orestes.

Det skal jeg. Dog forinden jeg erfare maa,
 hvorfor hun Soningsdrik har sendt, — af hvilken Grund
 hun sildig Bod vil gjøre nu for rædsom Daad.
 En Afdød, som paastjønner ei, hidsendte hun
 en ussel Hyldest — — jeg forstaaer ei hvad hun vil
 med denne Skjænk, som Intet er mod svære Synd;
 thi god end Noget Alting ud for udgydt Blod,
 hans Møie dog var spildt: et Ordsprog lyder saa.
 Forklar mig dette, hvis Du kan; jeg ønsker det.

Chor.

Jeg veed det, Søn, jeg var jo nær: af Drømmespil
 og Nattesyners Spøgelse forfærdet, hiin
 ugudelige Qvinde sendte denne Skjænk.

Orestes.

Erfoer I hendes Drøm? kan I fortælle den?

Chor.

Det var, hun siger, som en Drage fødte hun, —

Orestes.

og hvordan endte, hvilket Udsald fik vel det?

Chor.

der sig bevægede i sit Svøb som nyfødt Barn; —

Orestes.

Det lille Udyr haged efter Føde vel?

Chor.

I Drømme lagde hun det selv til eget Bryst.

Orestes.

Og saared ikke hendes Barm det fæle Kryb?

Chor.

Bistnok, med Melken suged det en Strøm af Blod.

Orestes.

En Drøm, af hendes Husbond sendt, Betydning har.

Chor.

Hun foer af Søve op, udstødte rædsomt Skrig;
saa mange Fakler, slukt' i sildig, mørke Nat,
antændtes flux, for hendes Skyld, i Borgens Hal.
Derfor hun sendte disse Dffringsstaaler hid
som Lægedom imod sin Dval og Hjerteangst.

Orestes.

Jeg ønske vil mit Fædreland, min Faders Grav,
at denne Drøm ved mig maa worde heel opfyldt!
Jeg tolker den, som billigt, i sin Sammenhæng:
thi hvis en Slange fødtes af min Moders Liv,
hvis den, som jeg, som spæde Barn i Svøb blev lagt,
og suged Moderbrystets Melk, min Næringsfast,
og hvis den trak med søde Melk en Strøm af Blod,
saa hun i Dval og Angst udstødte Jammerstrig,
da skal hun selv, som Moder til det fæle Kryb,
omkomme rædsomt — jeg er Basilisken, jeg,
og dræber hende — Drømmen jo forkynder det —
jeg vælger Dig til Tolk af det smukke Syn — —

Chor.

Det skee saalunde! — men forkynd os nu dit Raad,
hvad dine Venner gjøre, hvad de lade bør.

Orestes.

Mit Ord er simpelt: Du, Elektra, vandrer hjem,

fordølger ganske mine Anslag og vort Raad,
 at, som de Helten myrded lumsk, med Argelift,
 deslige de ved List i samme Dødsens Garn
 indvifles maae — det mig forkyndte Loxias,
 hiin høie Phoebos, nu og altid sand Prophet.
 Som Fremmed klædt, i Vandrers Dragt formummet, jeg
 med Pylades, med denne Ven, ved Borgens Port
 indfinder mig som Husets Ven og Forbundsmand;
 parnassisk Mundart, Phokerlandets Folkesprog
 skal vore Læber efterabe snildelig,
 og om os ingen Borgens Bogter venligen
 modtager — thi besat jo Huset er af Ondt —
 vi dvæle dog, indtil os Noget bliver vaer,
 i det han Slottet gaaer forbi, og siger høit:
 „Hvi lader dog Agisthos her en Trængende
 staae udenfor, hvis han er hjemme og det veed?“
 Naar saa jeg over Slottets Tærffel faaer min Fod,
 og finder ham hist paa min Faders Kongestol,
 hvad heller han maaskee mig gaaer imøde selv,
 tiltaler og betragter — vær forvisset, at
 før han faaer spurgt: „Hvo est Du?“ skal min Glavind rap
 nedstyrte ham i Dødens Skygger for min Fod.
 Ei Furien skal savne Drab — hun tomme skal
 det tredie Bæger bredfyldt Maal af friske Blod.
 Vær Du tilstede, Søster, pas i Huset paa,
 at Alt, hvad nys jeg sagde, skeer betimeligt.
 Men Eder anbefaler jeg forsigtig Færd,
 at tie hvor det bør sig, tale snildeligt.
 Alt øvrigt Han vil sørge for, den høie Gud,
 som mig besøel at vove denne svære Daad.
 (Drestes gaaer med Pylades ind i Lunden, Elektra ind i Slottet).

Chor.

(Første Strophe).

Jorden fremavler nok
 mange Rordyrs glubfke Sværm.
 Havets Dyb nærer, ved bredden Barm,
 af Udyr en rædsom
 modbydelig Brimmel. Solens Straalers Kraft
 flækker ud en Mylren af
 vingede, frybende, fiendtlige Skabninger; ogsaa
 tænk paa vilde Stormes Magt!

(Første Modstrophe).

Rædsomt er Intet dog
 som forvorpne Mands Bedrift,
 Intet som hadefuld Qvindes List
 og dumdriftig Utugt;
 thi den ifkun avler Bæe for Mennesker.
 Ægteffab, gjensidig Hjælp
 lovløs ufjærlige Kjærlighed myrder iblandt os
 Mennesker, ja selv blandt Dyr.

(Anden Strophe).

Hver som ei letfindig er, betænk
 i dit stille Sind
 den Udaad, som hiin
 Thestias, sin egen Søn's Morderfke,
 fræk udøved: Mordbrandstrædfked!
 selv udbændte hun blodig Fakkell,

B. 597 Thestias, o: Thestios' Datter, Althæa, der var Moder til den skønne Helt Meleager, hvem det fra hans Fødsel var varslet, at hans Liv var nøie forbundet med en Brand, som laae paa Arneftedet, og som Moderen derfor omhyggelig gjemte. Men da hun fiden engang blev heftig fortørnet paa Meleager, antændte hun Branden og lod den forbrænde, hvorpaa den herlige unge Helt døde i de rædsomfte Smerter.

som blev til, bares frem med ham,
der ham fødte hans Moder;
Skjebnefødtbroder var den ham
indtil hans Dages Ende.

(Anden Modstrophe)

Anden Udaadsgvinde affkyer jeg,
Grumme Skylla, Dig!
For din Fjendes Skyld
hengav Du til Dødens Nat Fader, Ven,
der Dig Minos', Kreterkongens,
Gyldensmykke loffed til Ran af
Nisos' Livshaar; letfærdig Du —
o hvor skændigt — det affkar,
som han aanded i Søvnens Favn.
Flux ham hentede Hermes.

(Tredie Strophe).

Og der mig nu randt i Sinde grusom Daad,
hvorlunde her skulde jeg forglemme hiin
vederstygelige Pagt,
som fule Daads Dwindepaafund avled frem
imod den Helt, stærk og gjæv,
imod den Helt, som var Fjendernes Rædsel, — af!
hvorlunde her glemme Kongearnens Nød
og hiin qvindelig feige Morddaad?

(Tredie Modstrophe).

O nævnes dog Lemnisk Udaad allerværst, —
med Gysen end, ja med Affky høres den!

B. 604 etc. Minos beleirede Megara, hvis Regent Nisos havde et gyldent Haar, til hvis Bevaring hans Liv var bundet. Men Nisos' Datter Skylla blev af Minos, i hvem hun var forelsket, ved et Guldsmykke loffet til at affkjære Faderens Haar.

B. 621 etc. De lemniske Egtekvinder dræbte engang af Skinsyge alle deres Mænd.

men af! dette Rådingsværk
 med Lemnisk Misgjerning lige agtes bør;
 og fule Daad, gudforhadte,
 nedstyrter brat Slægten dybt i Skændfels Dynd;
 kan nogen Mand hædre hvad for Gud er Dødt?
 Har jeg nu vel sjunget utilbørligt?

(Fjerde Strophe).

Nei! Retfærd selv det skarpe Staal
 udi Forbryderens sorte Indvold
 skal støde brat. Misdaad træder hun
 ei letfindig under Fod —
 om Frygt for Zeus
 formasteligt hine Frække haaned.

(Fjerde Modstrophe).

Men Retfærds Rod staaer evig fast;
 som kyndig Smed hærder $\mathcal{A}$ sa Staalet;
 og Sønnen fører hjem til hans Borg,
 Husets gamle Syndeskuld
 at sone ud,
 Erinnys tungfindig, vakt omsider.

Drestes

(med Pylades og nogle faa Andre, forklædte som dautiske Rejsende).
 Kom, kom dog, Portner, hør mit Slag paa Borgens Port!
 Er Nogen hjemme? — heida! opp Dig! skynd Dig hid!
 Alt tredje Gang jeg raaber: Lad mig Porten op!
 hvis ellers Gjestfrihed har hjemme hos $\mathcal{A}$ gift.

Portner.

Jh nu, jeg hører — — Hvem er Du, min Ven? hvorfra?

Drestes.

Gaa, meld som snarest Herrerne paa denne Borg,
 at her er En, som bringer nye Budskab med!
 men skynd Dig: Natten stunder til paa mørke Bogn,

det er vel Tid, at modig Vandrer Anker kan
i Herberg lade fæste sig til Rattero; —
Lad Nogen, som befaler her, umage sig;
maaskee vil Fruen — — dog en Mand det sommer bedst;
Urbødighed, som skyldes Kvinden, stundom kan
forvirre den der taler; — Mand for Mand
undseer sig ei, men taler frit og uden Sky.

(Pause. Portneren gaaer; strax efter kommer Klytæm-
nestra med Terner frem af Slottet).

Klytæmnestra.

J Fremmede, forlanger hvad J har behov!
J dette Huus tilbørlig Hjelp ei savnes bør:
ei varme Bad, ei nogen Trætheds Lægedom;
ei Natteleie, venligt Ansigt fremfor Alt.
Men har J ellers noget Hverv at røgte her,
vi melde det til vore Mænd, hvis Sag det er.

Drestes.

Jeg er en Daulist Mand, og kom fra Phokis nys.
Jeg rede stod, i eget Hverv at vandre hid
til Argos, hvor jeg nu maa hvile trætte Fod,
da mødte mig, ham ubekjendt, en fremmed Mand;
det Strophios var den Phoker, som jeg snart erfoer:
som nøie mig om denne Reise spurgte ud,
og bad mig saa: "Da dog til Argos Du maa gaae,
"saa læg Dig det paa Sinde, at forkynde hist
"til Frænder, at Drest er død — o glem det ei!
"Om nu hans Frænders Hu staaer til at lade ham
"hjemføre, eller jorde her, for stedse fjern
"fra Fædres Land, derom Du Budskab bringe hjem!
"thi hidtil den begrædte Unglings Aske blev
"i Bronzeurnens Skjød nedlagt og bisat her."

Hans egne Ord jeg nu har sagt, men om til dem,
som dette Budskab angaaer, Mandens Slægtninger,
det veed jeg ei — hans Fader bør erfare det.

En Opvarterste.

See! hvilket rædsomt Afgrundsvælg sig aabner nu!
 O grumme Banfredsaand, som plager dette Huus!
 hvor gridst Du speider! — hvor Du flux med sikke Pii
 forstaaer at ramme alt mit Held, selv nok saa fjernt...!
 og røve mig Elendige min sidste Ven! —
 Nu og Drestes — —! velberaadt udvikledes
 hans Ungdoms Fjed fra Hjemmets væmmelige Dynd, —
 men see! hiin Rasens Lægedom, det sidste Haab,
 som dette Huus var levnet, grumt udsletted han.

Drestes.

Jeg vilde helst, vistnok, til mægtigt Vennehuus
 ved lykkelige Budskab gunstig Afgang mig
 berede og som Gjesteven modtages; kan
 vel Fremmed røgte bedre Dont i fremmed Huus? —
 men i mit eget Sind jeg holdt det fast for Synd,
 at følge Frænder Sandhed i saa vigtig Sag,
 da jeg mit Ord har givet, og modtoges vel.

Klytæmnestra.

Ei skal Du derfor savne, hvad som skylles Dig,
 ei heller Du vort Huus skal vorde mindre kjær;
 en Anden havde os jo dog det Budskab bragt.

Men det er Tid, at Gjester, som den hele Dag
 paa lange Bei tilbragte, vederqvæge sig.

(til en af Slotstjenerne).

Før ham til Borgens Gjestesal! hent ogsaa did
 de Andre, som fra fjerne Phokis fulgte ham!
 Lad der beredes dem som bedst hvad Huset har!
 Du sørger paa dit Ansvar for at dette skeer!

(til Drestes)

Dit Budskab nu vi Husets Herrer melde skal,
 og i en Kreds af Benner, som os mangler ei,
 raadslaae om denne sørgelige Hændelse.

(Dronningen og de Andre med Drestes forlade Scenen).

Chorførerinden.

Op! I mine troe, retskafne Terner!
skal vor Røst sig ei nu
hæve med Kraft for vor Drestes?

Første Halvchor.

O hellige Jord! Du hellige Hvi,
Du som dig hist hæver med Alvor, af!
over hiin Havdrotts, Konningens Legem!
nu Du os høre, nu Du os hjælpe!

Andet Halvchor.

Snildeste Pitho, nu nødig Du est,
at under Jord Hermes vor Drot bistaar,
at selv han om Dvæld Unglingen styrker
til den blodighevnende Kampdaad!

Chorførerinden

(som seer Drestes' Amme komme grædende ud af Slottet og be-
frygter at Flere følge efter hende).

Glemt Budskab maa den fremmede Gjest os have bragt,
thi her jeg seer Drestes' Amme grædende.

(tiltaler hende da hun seer at hun er alene).

Du gaaer af Slottet ud, Kilissa! siig, hvorhen?

Med Dig gaaer Sorg — en uvelkommen Følgesvend.

Ammen.

Mig Dronningen besøel, Egisth som snarest hid
at hente til de Fremmede, at selv han kan
som Mand af Mand erfare Alt med egen Sands
om dette nye Budskab. — Hun mod Husets Folk
suurmuler nok og strømter Sorg, men Glædens Smil,
som dette Held fremlokker, skjuler hun — — vistnok
for hende Held — — men Huset fik sit Banestød
ved dette Rædselsbudskab, af! som bragtes nys.
Hvor han vil fryde, gotte sig, det slemme Skarn,
naar han faaer det at høre — Vee mig Arme! vee!

Hvor dybt endog de gamle fæle Hændelser,
 som Atreus' høie Huus hjemførte Slag i Slag,
 bedrøvet har og fyldt mit Sind med Hjertesorg,
 saa gaaer dog denne Dval og Jammer over Alt.
 Hver anden Modgang har jeg dog med taaligt Sind,
 men at Drestes nu — — min Sjæls Fortrøstning, af!
 jeg ham modtog af Moders Liv og fostred ømt — —
 saa er da nu min Nattevanken, naar han græd,
 saa er min hele svare Møie spildt, omsonst — !
 Den spæde Glut, der Intet skjønner, maa jo vel
 vi tænke, sørge for, som for et lille Dyr;
 thi spæde Glut kan ei sig kræve selv, om den
 er sulten eller tørstig eller vaad — af nei!
 den Lilles Indvold venter ei paa fremmed Raad.
 Hans Trang som oftest ahned jeg, tog stundom feil,
 og som jeg Barnets Svøb beredte, maatte jeg
 forrette Vasketernens Dont og Ammens med:
 det dobbelte Hverv hans Fader anfortroede mig,
 og trolig hans Drestes har jeg fostret op! —
 Af! nu jeg Arme høre maa, at han er død, —
 og selv jeg skal til dette Huses Bøddel gaae —
 Han juble vil, det Afstum, naar han hører det.

Chor.

Paa hvilken Maade byder hun ham komme hid?

Ammen.

„Paa hvilken Maade?“ — siig, hvad mener Du dermed?

Chor.

Om han skal komme ene, eller med sin Bagt?

Ammen.

Hun bød ham tage sine Landskæmpe med.

Chor.

Bring ei din Herres Fjende saadant Budskab! siig,
 at uden Frygt han strax maa komme, høre selv;

og røgt Du kun dit Erinde med munt'rt Sind!
Et Sendebud bør stundom skjule mangt et Ord.

Ammen.

Jeg troer, Du glæder Dig ved denne Tidende.

Chor.

Jeg troer, at snart vil Zeus afvende al vor Nød.

Ammen.

Hvordan? — Drestes, Husets Haab, tilgrunde gif.

Chor.

Vist ei; ifkun en daarlig Spaamand spaaer os det.

Ammen.

Hvorlunde? har maaffee Du anden Tidning hørt?

Chor.

Gaa Du kun freidig hen — forkynd som jeg har sagt!

De høie Guder fremme, hvad de fremme vil.

Ammen.

Jeg gaaer da hen og lyder tillidsfuldt dit Ord;

og Guder vende alle Ting til varigt Held! (gaaer)

Chor.

(Første Strophe).

Nu jeg anraaber Dig, Fader Zeus,

Dig Olympens høie Drot!

giv os Held! — deslige Du naadefuld

forlene mig Retviisheds og Klogskabs Blif!

Hvert Ord, jeg nys taled, var

Sandheds Røst — Zeus, Du ham bevare!

(Anden Strophe).

Skjenk, o Zeus, ham vældelig

Magt mod sit Huses Fiender! hvis ham Du hæver høit,

skal han taknemmelig

Dig med tredobbelt Jver hylde.

(Første Modstrophe).

See, vor høitelsfte Drots unge Føl

nu er spændt i Trængslers Nag!

sæt et Maal for hans Løb, for hans Bæe!
 thi frelles han, venter ham Palmen hist —
 modig han gjested sit
 Fædreneland, Hjertets Savn i Trængsler.

(Tredie Strophe).

I som hist i Slottet boe,
 rigeste Gjemmers troe Bevogtere,
 Huusguder, hører nu vor Bøn!
 stander os bi, at hine Dræbtes Blod
 vorder sonet ud ved Retfærds Hevn!
 Ei meer Blod i dette Huus sig kræve Blod!

(Mesodum).

Dette udgydes med Ret. Du som beboer hiint
 helligste Jordsvælg, giv, at jeg maa Heltens
 Huses Lyksalighed fro atter betragte
 med en Bens lyse Blik, som forlader Sorgslør!

(Tredie Modstrophe)

— Dgsaa Du, Maias Søn,
 høie Gunders hurtigste Ungersvend,
 bistaae ham at fremme Ret! —
 Prophet er han, og hvad end er skjult,
 frem Du drager. Slører Du dit Ord,
 hyller det natligt Mørke for vort Blik; —
 oprandt din Dag, blev det lyst, soleklart.

(Fjerde Strophe).

Da skal vi vældelig
 sende vidt ud over By
 Friheds høie Dvindeqvad,
 som alt længe stille gjenlød
 inden Borgens skumle Bæg.
 Da skal, o herligt! min

Lykke fremvøxe, Sorgen bortile
fra mine Venner flux.

(Anden Modstrophe).

Rjæf skal Du staae, naar den kommer
Daadens Stund! anraabe skal Du din Faders Hjelp,
høre din Faders Røst, talende til Dig, Søn!
Da vil Du ende forsmædelig Banfred!

(Fjerde Modstrophe).

Ja! som Perseus skal Du staae
stærk med Mandemod!
og hos dine Venner,
dem paa Jord — under Jord, Du
mætter, for Kjærlighed, grusomme Had,
over i Borgen en blodig Fordærv,
dræbende mordskyldig Mand.

Ægisthos (kommer).

Jeg kommer ei ukaldet; mig et Bud blev sendt.
Jeg hører, nogle hidankomne Fremmede
har bragt en Nyhed med sig høist ulystelig,
Drestes' Død, — ja, trænger den i Borgen ind,
da vil den atter jage blodig Angst og Dval
i min alt længe saarede dybt piinte Sjæl.
Men skal jeg troe, at det er sandt og virkelig,
hvad heller, at det bange Dvinderygter er,
som springe flux i Veiret — og strax døe igjen?
Hvad veed Du vel at sige mig, som sikkert er?

Chor.

Vi har vel hørt, — men gaa dog indenfor, og spørg
de Fremmede; thi Bud har ei den Sikkerhed,
som naar man selv adspørger Dievidnet selv.

Ægisthos.

Ja jeg vil see, og jeg vil spørge Budet strax,
om selv det var tilstede ved den Døende,

hvad heller det har hørt et dunkelt Rygte kun.
 Nei, nei! de skal ei stufte dette skarpe Blik. (gaaer ind i Borgen).

Chor.

Zeus! Zeus! hvad skal jeg sige, hvorhelft begynde
 med mit Dnske, min brændende Bøn?

Ja hvad Ord kunne vel
 ret udtrykke mit Hjertes Trostfab?

thi nu vil det skee, at enten mandflængende
 blodstænkte Sværdeslinger

skal forøde plat og aldeles Agamemnons herlige Huus,
 eller han selv, vor Drest, fri skal tænde

paa egen Arne den flammende Rue,
 og tage Herskermagten i Landet,

Fædrenes Herlighed.

Saadan Dyst mod to Fjender
 skal alene bestaae hin Hævner,

Drestes den høie — ham følge Seir!

Ægisthos (i Borgen).

Vee mig! vee mig!

Chor.

O vee! o vee!

Hvad er det? hvad skeer der i Borgen?

Mens Gjerningen fuldbyrdes, lader os gaae bort,
 at vi maae skyldfrie synes i, hvad Ondt der skeer,

thi denne Kamp er nu bragt til sit Endemaal.

(Choret drager sig til Side).

En Huusslave (styrter ud af Borgen).

O vee! o grumme Skjebne! Herren myrdet er;

o vee mig atter! tredje Gang jeg raaber vee!

Ægisthos er ei mere. Løfter op, løf op!

nu skynd Jer — hurtig! Slaaen fra — og Døren op
 til Dvindehuset! — (prøver forgjæves paa at bryde Døren op) Ja

dertil behøves Kraft —

dog ei for ham at hjælpe — thi med ham det er

forbi — det nytter ei — o Gud! o Gud! —
 til Døve raaber jeg omsonst, til Sovende
 jeg taler — men, hvor er dog Klytæmnestra? hvor?
 thi nu det synes, som om Hevnens hvassse Kniv
 alt spiller nær om hendes Hals til Retsærds Straf.

Klytæmnestra (kommer fra Dvindehuset).
 Hvad er der skeet? Hvi skriger Du i Huset ind?

Huusslaven.

Alt død Mand dræber levende, det siger jeg.

Klytæmnestra.

Bee mig! endog i Gaader jeg forstaaer dit Ord.
 Ved List vi dræbes — som vi selv ved List har dræbt.
 Ræk mig nu hid en Morderøre skarp! afsted! —
 saa lad os see — det gjelde Seier eller Død! —
 Saavidt er jeg da kommen i min bittere Nød!

(Drestes og Pylades komme fra Borgen. Slaven gaaer ud).

Drestes.

Just Dig jeg søger — thi med ham det er forbi.

Klytæmnestra.

Bee, mig! saa er Du død, Megisth! høielseste Ven!

Drestes.

Du elsker ham? — velan, saa skal i samme Grav
 Du ligge, saa forraader ei den Døde Du.

Klytæmnestra.

Stand's dog, min Søn! hav Agt for dette Bryst, mit Barn,
 ved hvilket Du saa mangen Gang indslumred sødt
 med Læben sugende den nærerige Mælk!

Drestes.

O! Pylades! hvad skal jeg? — grumt er Modermord!

Pylades.

Har Du forglemt Apollons sidste Barselsord
 det pythogivne? og den Ed, Du svor saa dyrt? —
 Vær Alles Fjende heller — kun ei Gudernes!

Orestes.

Ja Du har Ret; Du maner mig med skjellig Grund.

(til Klytæmnestra).

Følg mig! Med ham jeg ogsaa Dig nu dræbe vil.

I Livet var fremfor min Fader han Dig kjær;

saa sov da hos ham i din Død, thi denne Mand

Du elsker: hiin, din Egtemand, ham hader Du.

Klytæmnestra.

Jeg har dig fostret; nu hos Dig jeg ældes vil.

Orestes.

Min Faders Morderfæ — ha! Du skulde boe hos mig?

Klytæmnestra.

I Alt hvad der er skeet, o Søn, er Moera Skyld.

Orestes.

Ja saa fremkalder Moera ogsaa dette Drab.

Klytæmnestra.

Søn! agter Du ei moderlig Forbandelse?

Orestes.

Du, som mig fødte, kasted mig i Trængsler ud.

Klytæmnestra.

Ei kasted jeg i Gjestevennens Huus Dig ud.

Orestes.

To Gange har Du solgt mig, frie Faders Søn.

Klytæmnestra.

Hvor er da den Betaling, som jeg fik for Dig?

Orestes.

Jeg blues, Moder, ved at nævne høit din Skam.

Klytæmnestra.

O nei! — men tal desligest om din Faders Feil.

Orestes.

Han kæmped, mens Du hjemme sad: bebreid ei ham!

Klytæmnestra.

O Søn! med Sorg kun stilles Dvinden fra sin Mand.

Orestes.

Men Mandens Arbeid nærer Kvinden i sit Hjem.

Klytæmnestra.

Det synes, Son, at Du din Moder dræbe vil.

Orestes.

Det er ei mig, det er Dig selv, som dræber Dig.

Klytæmnestra.

Din Moders vrede Hunde bide . . . vogt Dig vel!

Orestes.

Undflyer jeg da min Faders, naar jeg skaaner Dig?

Klytæmnestra.

Saa græder levende ved min Grav jeg her omsonst!

Orestes.

Min Faders Skjebne bringer Døden over Dig.

Klytæmnestra.

Og denne Slange har jeg født og fostret — vee!

Orestes.

En tro Sandfiger var Dig dine Drømmes Frygt.

Mod Ret og Skjel Du dræbte — lid nu samme Skjel!

(han drager hende med sig).

Chor.

O! lad os sukke dybt ved dette Dobbeltmord!

Men da Orestes dristigen har tømmet ud

al Blodskylds Maal, saa lad os alle bede dog,

at dette Husets Die brat ei slukkes ud!

(Første Strophe.)

Ind brød forlængst alt Straf i Priamiders Slægt,
knusende Straffedom.

Ind brød nu blodiggrum i Agamemnons Huus
en dobbelt Kamp, et dobbelt Mord.

B. 910 „vrede Hunde“, Hevngubinder.

B. 921 „Priamider“, den trojanske Kongestamme.

Klart har han talt sin Sag
 den pythoraadspørgende Flygtning.
 Ved Gudens Wiisdomsvarsler kommen atter
 juble han høit med Lyst, at nu hans Hersterborg
 frelst fra det Onde staaer, Gudsset forødes ei
 af et frækt Forræder-Par, —
 ullyksalige Lod!

(Første Modstrophe).

Ind brød i Borgens Hal over hiint lumste Mord
 lurende Hevnerstraf.
 Haanden i Rampen ret styred hiint ægte Skud
 af Fader Zeus: Retfærdighed
 falde vi Menneſker
 hende med Ret og Skjel,
 hun som snyser mod Fjender
 fortærende Brede.
 Saaledes Loxias,
 som har en vældig Hal dybt udi Klippens Bo,
 skifter nu seent, med svigløs Svig,
 Straf over Dvinden til
 Død og Fordærvelse.

(Anden Strophe).

Høit til Guddommen hæver sig Manden, som
 vil for Nidinger ei være Træl.
 Himlens Magt kun det bør sig at hylde:
 da vorder Lys at see!
 og fra hiint Trældoms-Nag er jeg i Huset fri!

(Anden Modstrophe).

Op da i Borgen! og ligger ei stedse der
 styrtede ned i Støvet dybt.
 Snart skal nu Tiden, den altingsfuldbyrdende,
 Borghallens Tærffel betræde, naar luttrende,

sonende Rensning

jager bort fra vor Arne hver Syndeskuld.

Og Lykken med det milde Blif

vil da smile til hver som græder,

og atter besøge Borgen i Fred:

da vorder Lys at see!

(Borgporten aabnes, og man seer Egisthos' og Rlytæmnestras Liig).

Drestes (træder frem).

See! der I see de to Tyranner af vort Land,

som myrdede min Fader, ødede hans Huus.

I Høiheds Glands engang de sad paa Thronen her,

og elste jo endnu hinanden, som man seer

af Skjebnens Slag; og deres Ed de bleve troe:

tilsammen svore de min Faders grumme Død,

og at forgaae tilsammen: Eden har de holdt.

Seer atter her, I Vidner til vor bittre Harm,

det Kunstnet, som omsnærede min Fader fast,

og bandt hans Haand, og kuede hans Fod med Magt.

Udbred det vidt, og viser rundt i Kredsen her

en saadan Skjændselsdragt for Mænd, at Fader hist, —

dog ikke min, men han, som skuer Alt hvad skeer,

hin Sol maa see min Moders syndefulde Færd,

og worde Vidne mig engang for Retfærds Dom,

at jeg med Ret og Skjel min Moder har forfulgt

til Døden; — Drabet af Egisth er dadelfrit:

som Grestkænder lidt han har jo Lovens Straf; —

og hun, som opspandt Helvedsværket mod sin Mand,

af hvem hun under Bælte bar en Byrde kjær,

et Barn, engang høielsket, nu en Fjende grum —

er det ei sandt? — en Gistaal, Hugorm var hun, som

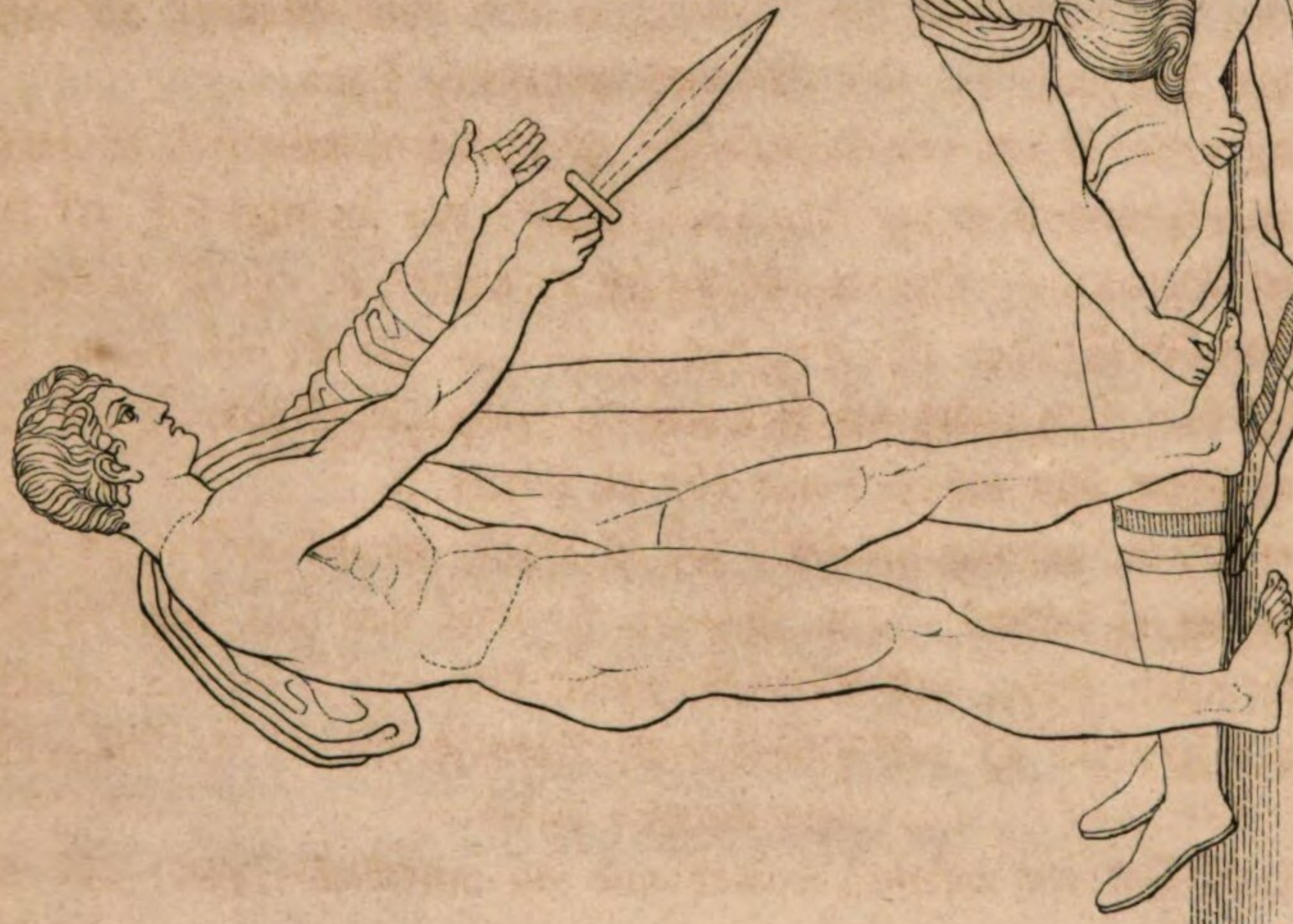
forpested Andre ved Berøren, uden Bid,

ved Frækhed og ved Hjertets Uretfærdighed.

(tager Rettet i Haanden).

Hvad skal jeg nævne det med nok saa mildt et Ord?

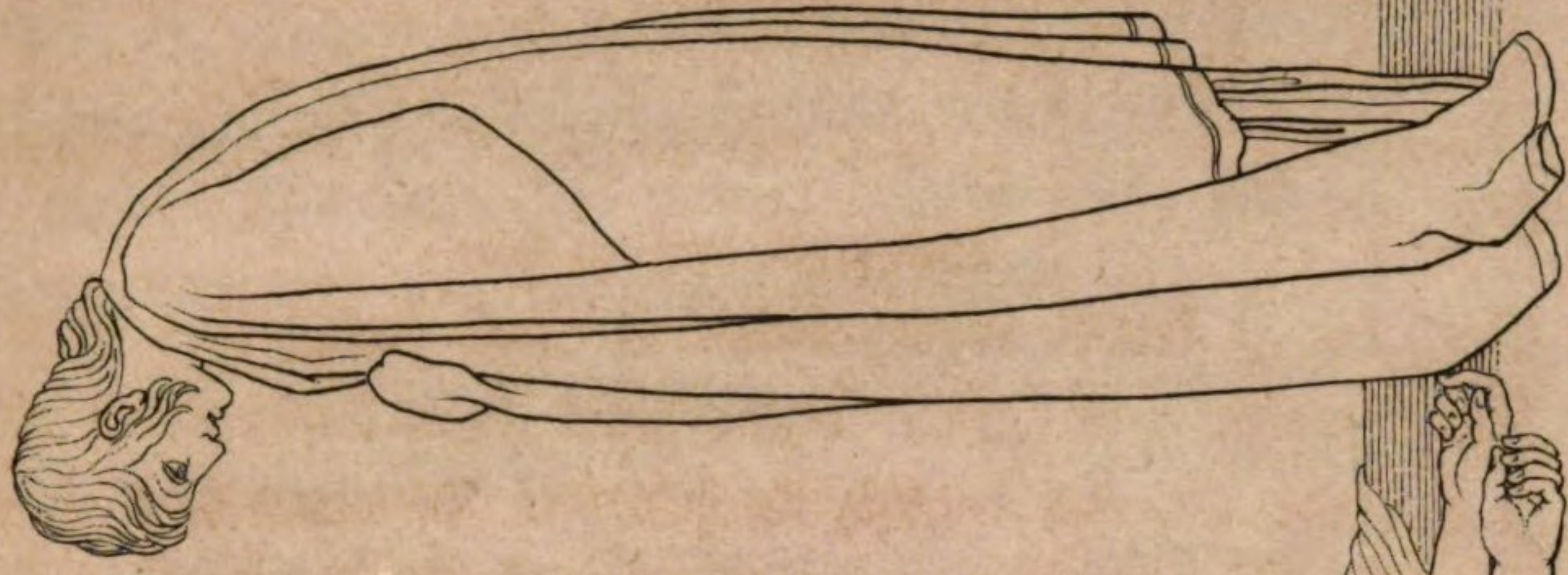

Orestes

Klytemnestra

Aegisthos

Chor

See! der I see vort Lands de te Tyranner, som
min Fader myrdded, og forvædte hans Huus.

Sonofffortællerinderne. V. 958.

Et Garn for Bilddyr, eller fodindhyllende
 Ligbænkflæde, som et listigt Fangenet, —
 en Snare Irmst, et fodforviklende Klædebon —
 Nei, slikt et Paafund er kun en Forræders, som
 udplyndrer Gjestevenner, pleier Livet vildt
 ved Rov og Ran, — og lad da ham ved Stimandslist
 ved Mord paa Mord forlyste Hjertets brændende Blod!
 Men saadan Dvinder skal ei boe i Huus med mig;
 før sende Guderne mig barnløs i min Død!

Chor.

Alt! alt! ulyksalige Daad!
 ved en græsselig Død er Du ombragt! — Vee! vee!
 ogsaa ham, Livets Mand, skyder Sorgen sin Blomst.

Orestes.

Siig: er hun skyldig, eller ei? — Den Kappe her
 mig vidner, at Egisthos' Sværd har vædet den:
 Blodpletten see! den tyder hen paa lange Tid,
 den har fortæret Purpurkjortlens Farveglands.
 Nu er jeg glad — nu græder jeg — ved her at staae, —
 ved her at tale til min Faders Mordernet —
 Vee Alt hvad jeg har gjort og lidt! — vee al min Slægt! —
 jeg har mig svart besmittet ved en frydløs Seir!

Chor.

Ingen Dødelig, før han er prøvet skarpt,
 indtræder i et fredfuldt Liv.
 Sjælsqval omspænder Dig nu, men snart vil den vige.

Orestes.

Nei, nei! jeg veed, hvad der mig forestaaer, heel vel:
 Som paa en Kendebane med mit Hestespand
 jeg bryder Skranken — vee! vildt jage Tanterne
 min syge Sjæl — min Hjertensangst er færdig nu
 at synge høit — og føre Galstabsbanden op! —

Mens jeg endnu er mig bevidst, bevidner jeg,
at jeg med Rette har min Moder dræbt, som var
besudlet med min Faders Blod og gudforhadt;
og Driftighedens Trylledrik jeg skylder ham,
Apol den pythospaaende, som varsled mig:
at, hvis jeg øved Daaden, var jeg brødefri;
men hvis jeg undlød — nei, jeg nævner ei min Straf, —
med Piil kan Ingen række denne Jammers Maal.

J see, hvorledes fuldudrustet jeg nu staaer,
og vil med denne Blomstergreen henvandre til
Jordnavlens faste Sæde hist, Apollons Bo,
til Ildens Flamme, som er kaldt den evige,
for bort at flye fra Moderblod, og Phoebos ei
tillod, jeg drog til nogen anden Arne hen.

Seer dette, samtlig Argosmænd! og vidner mig
engang i Tiden om, hvad Ondt jeg her har lidt! —

Om vilde min Fod i fremmed Land skal gaae, hvad om
jeg lever, eller om jeg døer, huff vel mit Ord!

Chor.

Du ret har handlet; lad da Munden aabnes ei
til Vanhelds-Varsel! og brug Tungen ei til Ondt!

Du har jo kjæf befriet nu vort hele Land,
og begge hine Slangers Hoved knust i Støv.

Drestes.

Al! Al!

J Terner! see! — der staae de hist — Gorgoner lig, —
forthyllede — see! ud af Haaret bugter sig
en Slangevrimmel — nei! jeg kan ei dvæle her!

Chor.

Hvad Syner skrække Dig, som meest af Alle var
din Fader kjær? — Frygt ei midt i dit Seiersheld!

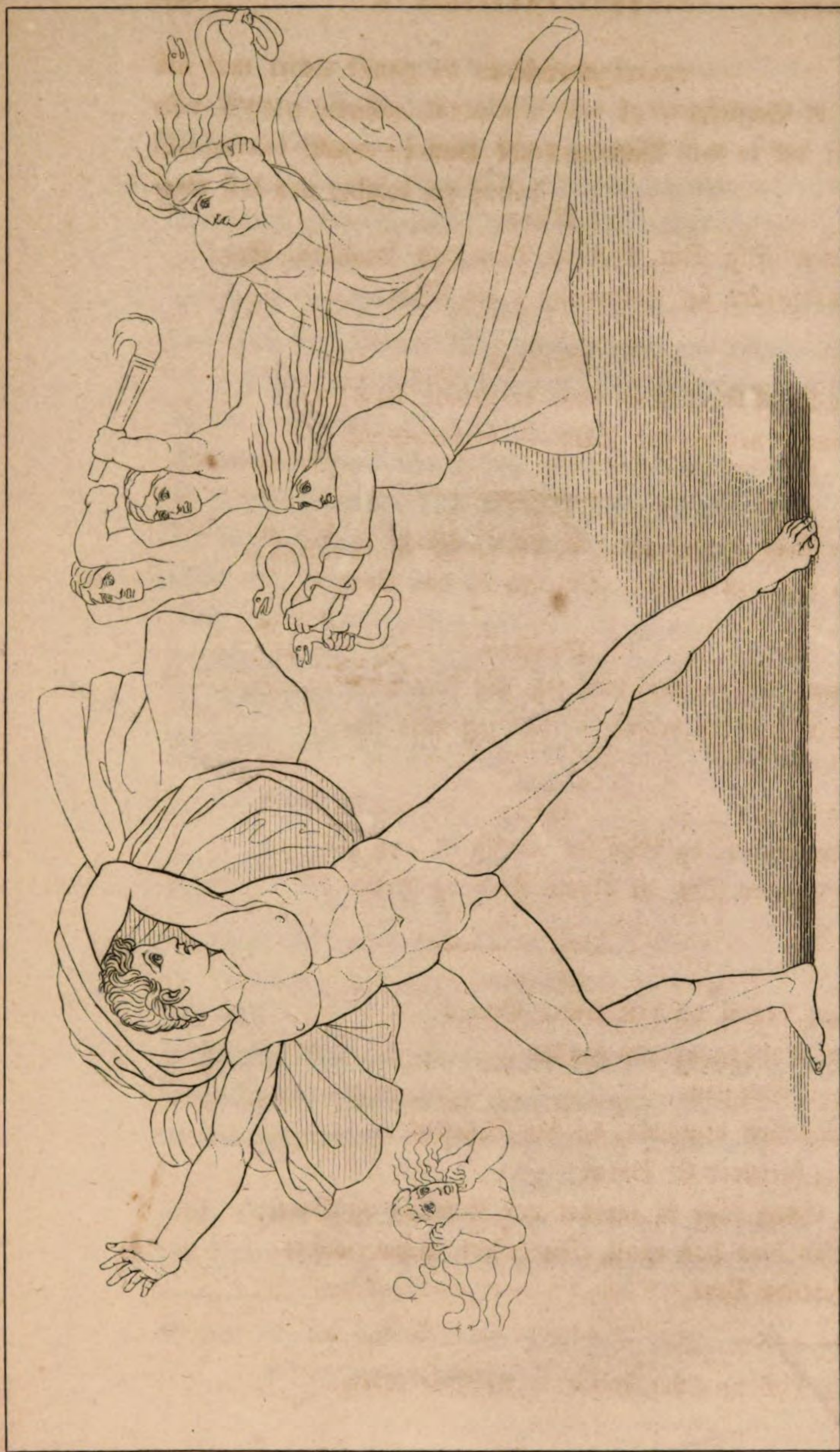

B. 1036 G o r g o n e r n e vare slangehaarede Dvindestabninger med
skrækindjagende Ansigter.

Orpheus.

Eumeniderne

Jeg seer dem der—

de jage mig afsted herfra—jeg flygte maa!

Sonoffbarerinderne. V. 1047.

Orestes.

Det er ei Gøglesyner af min Sjøleqval, —
nei, nei! det er min Moders vrede Hunde — vee!

Chor.

End klæber Dig Din Moders Blod paa Haanden, Søn!
derfra nedsænker sig Forvirring i din Sjæl.

Orestes.

O store Drot Apollon — hvor de vrimle frem! —
Fra Dinene neddrypper Blod — forfærdeligt!

Chor.

Derinde skeer Forsoning. Knæfald Loxias!
Da skal han vist frigjøre Dig fra al din Sorg.

Orestes.

J see dem ikke — nei! men jeg, jeg seer dem, — der, —
de jage mig afsted herfra — ha! jeg maa flye!

(styrter ud).

Chor.

Saa far da vel! og Gud see naadig til Dig ned,
og han bevare Dig til Livets Fred og Held!

Saa har bruuft nu den tredie Storm
gjennem Kongsgaardens Haller
hen over Slægten.

Først Rædslen begyndte, da hin Thyestes
ulykksalig fortæred sit Barn.

Anden Gang saae vi myrdet vor Konning og Herre:
i sit Bad blev han qvalt, sønderslidt, Achæerfolkets
hærbefalende Drot.

Nu kom tredie Gang os en Redningsmand —

eller Døden maaskee.

Banfredens Magt o! naar skal den ende?

naar skal den dulmes og hvile?

L u m e n i d e r n e .

Die Welt ist ein Theater
Und wir sind nur Spieler
Die Rolle spielen
Die uns der Herr gegeben hat
Und wir müssen sie spielen
Bis wir den Vorhang sehen
Der uns von allem trennt
Und wir in die Ewigkeit gehn
Dort wird uns unser Lohn
Und Strafe gegeben sein
Und wir werden dann
In die Ewigkeit gehn
Und dort wird uns unser Lohn
Und Strafe gegeben sein
Und wir werden dann
In die Ewigkeit gehn
Und dort wird uns unser Lohn
Und Strafe gegeben sein

Die Welt ist ein Theater
Und wir sind nur Spieler
Die Rolle spielen
Die uns der Herr gegeben hat
Und wir müssen sie spielen
Bis wir den Vorhang sehen
Der uns von allem trennt
Und wir in die Ewigkeit gehn
Dort wird uns unser Lohn
Und Strafe gegeben sein
Und wir werden dann
In die Ewigkeit gehn
Und dort wird uns unser Lohn
Und Strafe gegeben sein
Und wir werden dann
In die Ewigkeit gehn
Und dort wird uns unser Lohn
Und Strafe gegeben sein

Personerne.

Pythias, Apollons Ipperstepræstinde.

Apollon.

Orestes.

Klytæmnestras Gjenfærd.

Chor af Cumenider.

Athene.

(Scenen forestiller det Indre af Apollons Tempel i Delphi. Man seer i Baggrunden Nedgangen, skjult med et Forhæng, til det Allerhelligste eller Spaadomsgrotten, hvor den apolliniske Religions Symboler, især den gyldne Trefod og Jordnavlen vare).

Pythias,

Gudens gamle Ypperstepræstinde, fremgaaer i Forhallen (Pronaos) og fremstiger følgende Bøn som Prolog:

Af alle Guder først paakalde skal min Bøn
hiin første Prophetinde Gæa; hende næst
Themis, som paa sin Moder fulgte, og besteed
det høie Spaadomsfæde — helligt Sagn det er.
Af egen Drift og uden Evang afstod hun det
til Jordens anden Dotter af Titaneslægt:
til Phoebæ; men hun gav det som en Fødselsstjensk
til Phoebos, som derfor af Phoebæ Tilnavn tog.

Der Delos' Sø og Klippestrand han nu forlod,
han stævned først til Pallas' vidtomsejlede Kyst,
hvorfra han kom til dette Høiland om Parnass:
Ham yder Leide hid, bereder fro hans Bei

B. 3 „Themis“, Gudinde for lovbestemt Orden.

B. 7 Fødselsgaver stjenkedes sædvanligen paa den 8de Dag efter
Fødselen, da Barnet fik Navn.

B. 9 „Delos“ var Phoebos Apollons Fødested.

B. 10 „Pallas' Kyst“, Attika.

med Priis og Urefrygt Hephæstos' Folk, som flux
 det vilde Jordstrøg baner, jævner overalt;
 og der han kommer, hylder ham det ganske Folk,
 samt Konning Delphos, dette Lands udkaarne Drot.
 Af Zeus, sin Fader, gjennemtrængt med Spaadomsaand,
 som fjerde Seer sattes han paa denne Stol;
 saalunde Korias er vorden Zeus' Prophet.

Til disse Guder hæver sig min fromme Bøn —
 dog ogsaa Tempelhallens Pallas hylder jeg,
 og hine Nympher, hvor Korycias hule Fjeld,
 det fuglomsuste, Guder selv besøge tidt;
 hvor Bakchos har sin Tumbleplads — jeg mindes vel,
 hvorlunde med Bakchanter Guden drog tilfældts
 og fanged Pentheus, Haren liig, i Jægergarn —
 Jeg ogsaa Plistos' Kilder og Poseidons Magt
 anraaber, samt hiin høie Zeus Fuldbyrderen.

Derpaa bestiger jeg den gyldne Spaadomsstol;
 og nu, I Guder, fremfor nogen Sinde før,
 mig skjenker Held, og ere Græker her, da maae
 de komme efter Lodkast, som sædvanligt er;
 thi jeg forkynder hvad mig Guden byder selv.
 (Den gamle Præstinde nedstiger i Drakelgrotten, men kommer strax
 igjen forfærdet tilbage, holdende sig fast med Hænderne, da hun skjæl-
 ver over hele Legemet).

O rædsomt Budskab! rædselsfulde Syn, som mig
 tilbage sender brat fra Phoebos' Helligdom,
 saa neppe jeg formaaer at flytte Foden frem,

B. 13 „Hephæstos' Folk“, Athenerne.

B. 21 Foran Apollons Tempel stod Pallas Athenes Alter.

B. 22 Den koryciske Grotte paa Barnas.

B. 26 Kong Pentheus vilde ikke indføre Bakchosdyrkelsen i sit
 Land Boeotien.

B. 27 „Plistos“, Flod, som udspringer paa Barnasset.

og Haandens Hjelp maa støtte mine svage Fjed;
i Angst er gamle Dvinde Intet — kun et Barn:

Jeg træder ind i laurbærfrandske Helligdom —
hvad seer jeg der! paa Navlen just har leiret sig
en ureen Mand, en Flygtling, vederstyggelig,
med blodbestænkte Hænder, med et blodigt Sværd;
dog ogsaa høit fremvorte Oliegreen han bær'
omhyggelig omvunden med langhaarig Uds
sneehvide Fletning; saa vidt ham jeg grant har seet.
Men foran denne Mand — forunderligt! — en Hob
Dvinder paa Stole sidde rundt om sovende;
dog Dvinder ei — Gorgoner bør jeg kalde dem,
skjøndt heller ei Gorgoner disse ligne ret;
jeg visse Udyr saae engang asmalede
at rane Phineus' Føde; disse derimod
er' uden Binger, sorte, skræffelig' at see,
de snorke overlydt med rædsomt Aandepust,
fra deres Dien æfel Vædske flyder ned;
usømmelig er deres Dragt i Gunders Huus,
ei heller den til daglig Brug anstændig er;
jeg aldrig saae en Slægt af saadan Sæd og Skik,
og sli' en Yngel vist ei voved noget Land
at fostre, uden bitterligt at angre det.

Hvad heraf vorde skal — kun han det raade kan,
den vise Phoebos, disse Hallers stærke Drot:
han er jo Rægedomsprophet og Barselstolt,
han er jo, selv for Andres Huse, Soningsgud.

(Pythias forlader Scenen, hvilken for saa vidt forandres,
at det store Forhæng for Portalen til Spaadomsgrotten i Bag-
grunden drages tilside. Man seer det Indre af Grotten med

B. 40 „Navlen“, Jordnavlen.

B. 60 „Udyr“, Harpyerne, som bortranede Maden fra den af Gu-
derne forhadte Kong Phineus.

dens helligste Symboler: den store Trefod og, foran denne, Jordnavlestenen, paa hvilken den syge, udmattede Drestes ligger med det dragne Sværd i den ene, og de nys, af Præstinden nævnte Bønsaldsymboler i den anden Haand. Drestes er omgivet af Erinyernes Chor (rimeligvis 15 Personer, nemlig 14 foruden deres Anførerinde), som sidde eller ligge søvndyssede (ved Apollons Magt) paa Rænestole grupperede omkring Jordnavlestenen. Apollon selv staaer Drestes nær, og i nogen Afstand Hermes, som er tilstede paa sin guddommelige Broders, Apollons, Dpfordring):

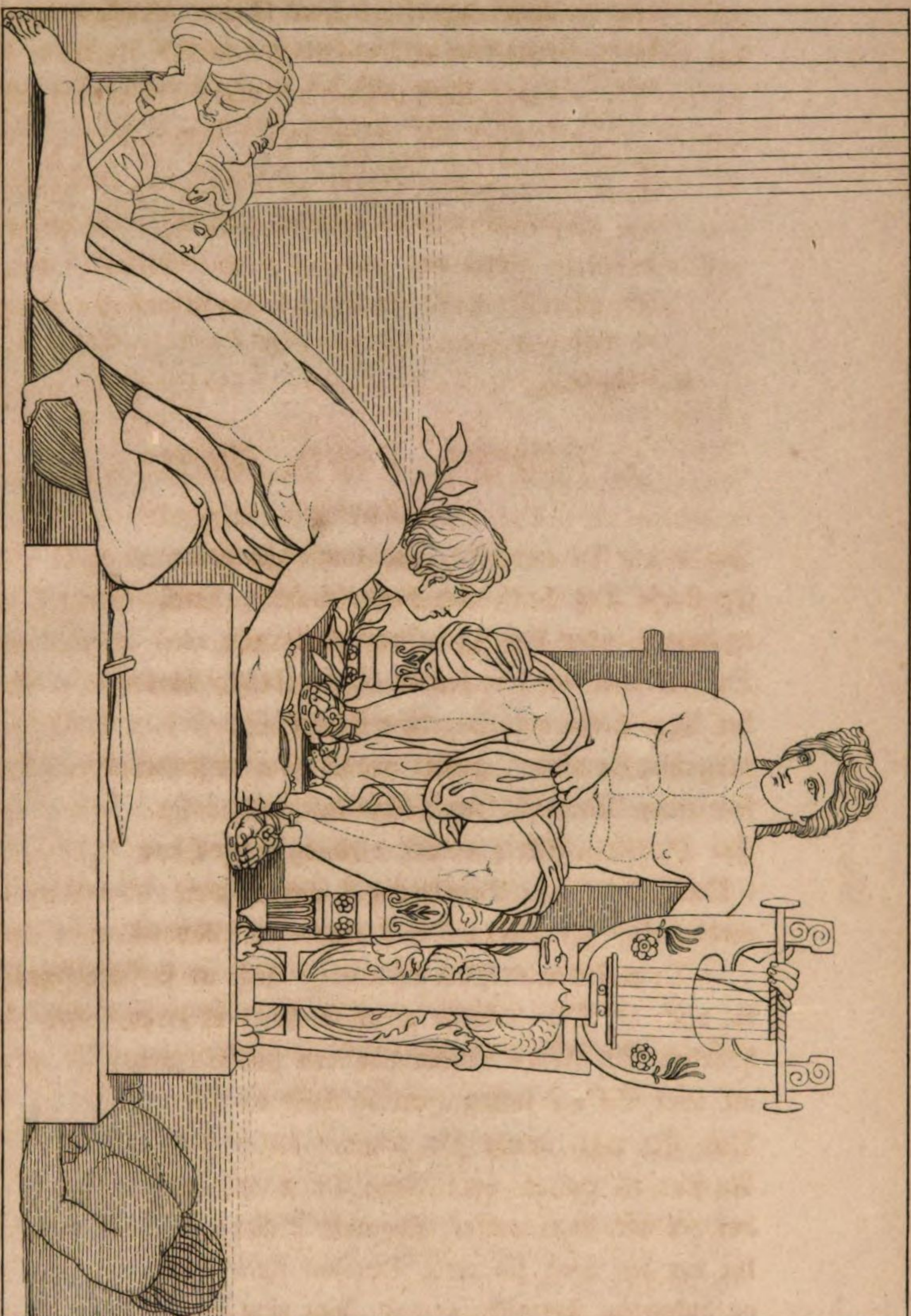
Apollon. Drestes. Hermes.

Apollon.

Jeg ei dig skal undfalde, nei, som faste Borg
jeg stedse Dig bestjermer baade nær og fjern,
og dine Fjender skal jeg aldrig worde god.
Du seer dem her søvngrebne denne glubste Flok —
her ligge disse vederstyggelige Møer,
ældgamle Jomfruer, gustne graae, som ingen Gud,
som intet Menneske, intet Dyr kan nærme sig.
For Ondskabs Skyld de bleve til og derfor boe
i Ondskabs Nat, i Tartaros hist under Jord,
modbydelig' for Mennesket, for hver en Gud —.

Dog Du maa flye, men vogt Dig at forsage feig!
thi viid, de Dig forfølge gjennem hvert et Land,
hvorhen Du Foden vender paa den ganske Jord,
alt over Sø og saltet Hav og hver en D.
Bliv ikke mat, imens Du tømmer bittre Kalk!
Nu flux til Pallas' høie Borg Du vandre maa;
bøi der dit Kne, omfat ældgamle Billede,
thi der din Sag sin rette Domstol finde skal
og dulmende Formildningsord, som give Haab
om varig Trøst og Lægedom mod al din Nød,
thi jeg har selv dig skyndet til din Moders Drab.

Orestes

Apollo

O hvide Phoebe!

Din Maagt er Borgen, at Du kan beskytte mig.

Eumenidesne 1. 85.

Drestes.

O høie Phoebos! fjern fra Dig al Uret er —
i denne din Bevidsthed føi nu Omhu til!
Din Magt er Borgen, at Du kan beskytte mig.

Apollon.

Mærk vel, at aldrig Frygt betage maa dit Sind!

(til Hermes):

Men Du min egen Broder, fælles Faders Blod,
Hermes, bevar ham vel! Du svare til dit Navn
som leidegød — bevogt mig da min Yndling vel!
thi Zeus, som gav Dig denne Hæderspost, især
vil hædre Dig, naar Held du bringer Jordens Børn.
(Hermes gaaer bort med Drestes; Apollon træder i Baggrunden af Spaadomsgrotten).

Klytæmnestras Gjenfærd

(fremtræder i Forgrunden).

Saa! sover J! o vee! hvad Gavn gjør Eders Søn? —
da mig saalunde times Eders værste Haan
fremfor de andre Døde — skjøndt min Skjændsel ei
udslettes hisset af det Mord som jeg begik —
jeg nu maa rastløs slække hid, forkynde selv,
at rædsom Skyld af Hine forekastes mig.
Men da Forsmædeligt jeg leed af egen Slægt,
slet ingen Guddom vredes for min Skyld, o nei!
enddog forvorpen Modermorderhaand mig vog;
og dog dit eget Hjerter disse Bunder seer,
thi Sjælens Die just i Sønne skuer grant,
mens det om Dagen agter ei paa Jordens Børn.

Forvist J dog af Mit annammed mangelund
viinløse Dfferstjent, ædrulig Soningsdrik;
og Nadver nathøitidelig ved Arnens Jld
beredtes Eder, ikke deelt af anden Gud.
Alt dette nu jeg seer i Støvet traadt med Fod,
thi han slap ud og flygter bort som Hjorten snar;
ha! just som Jærgergarnet ham omspændte, brat

han svang sig løs og hen til Eder skeled haant —
 o hører mig! det gjelder om min arme Sjæl!
 befind Dig dog, Du Gudenhob fra Alfgrunds Dyb,
 Jeg, Klytæmnestra, raaber til Dig i din Drøm.

Choret (stønner).

Klytæmnestras Gjenfærd.

Ja stønner kun! men han er flygtet, borte, fjern,
 thi mine Fjender savner ei Beshytttere —

Choret (stønner).

Klytæmnestra.

Hvor haardt Du sover! ei min Jammer rører Dig —
 Drestes, min, sin Moders, Morder, flygter bort —

Choret (sukker).

Klytæmnestra.

Du sukker og Du sover — op! som snarest op!
 hvad er din Gjerning, uden den, at gjøre Ondt?

Choret (sukker).

Klytæmnestra.

Træthed og Søvn, to mægtig Sammensvorne, her
 har svækket denne frygtelige Drages Magt.

Choret (sukker dobbelt stærkt).

Chorførerinden

(udraaber, endnu halvt i Søvn).

Giv Agt! — (hvorpaa det følgende Ord gaaer fra Mund til Mund
 af den opvaagnende Skare):

Tag fat! tag fat! tag fat! tag fat! tag fat!

Klytæmnestra.

I Søvn kun Du jager Bildtet, giver som Hund,
 der aldrig lader af fra hidsig Jagen — dog
 hvad gjør Du? staa dog op! bekæmp din Modighed!
 forgjæet ei, døsiggjort ved Søvn, din fule Skam!
 Piin selv dit Hjerte med fortjent Bebreidelse!
 ved Eftertanke føles den som hvassse Braad.
 Op! send din Linges vamløse Blodpust efter ham!

udtør ham med din Aande, med din Indvolds Ild!
 afsted! læg nu ham øde paa din anden Jagt!

(Gjenfærdet forsvinder).

Chorførerinden

(som springer op fra sit Sæde).

Væk, væk, o væk Du hende dér, som jeg nu Dig! —
 Du sover — — op! stat op! ryst hurtig Sønnen af!
 lad see, om det var Blendværk eller Barselstegn.

(Alle Grinnyer hæve sig iilsomt og indtage hver sin Plads
 paa Scenen i to modsatte Grupper, som affhænge vekselsvis
 den følgende Chorsang, hvis Strofer og Modstrofer synes
 indrettede til særskilt Udførelse, efter de enkelte Tanker og
 Sætninger (*νοματικῶς*), af Chorpersonalets mindre Afdelinger).

Chor.

(Første Strophe).

O vee! o Jammer! Kjære, Vanheld traf os her —
 ja svare Vanheld leed jeg her og uforstyldt;
 den bitterste Modgang, I Guder! fristed jeg,
 af! utaalelig —!

Al Jærgergarnet undslap Bildtet, flygter bort —
 søvnovervældet jeg af min Fængst gif glip.

(Første Modstrophe).

O Du, Zeus' Søn, Du listig est og snild,
 Du, Ungling, os de gamle Guder træder ned,
 thi Du beskytter hiin skjændige grumme Søn,
 Forældres Afsty.

Den Modermorder os Du raned, Du en Gud!
 Med saadan Daad hvor kan Retfærd bestaae?

(Anden Strophe).

Til mig Bebreiderspot i Drømme traadte hen
 og slog, fast som hidsig Kjoresvend,
 mig med grusom Pidsst
 paa Bryst og Side — o! jeg føler dybt den Svøbesvingers

bøddelgrumme Straffehaands
min Sjæl gjennemtsnende Svøbesnert.

(Anden Modstrophe).

Saalunde handler denne yngre Gudeslægt,
som Alt over uden Ret og Lov.

Blodbestænkter heel

fra Fod og indtil Isse vi nu skue Jordnavlen her,
thi rædsom Blodsfylde

fule Besmittelse nu den har deelt.

(Tredie Strophe).

Du har, endskjøndt Prophet, din egen Helligdom
paasat skjændig Plet; fremfusende, uopfordret

Du togst til Naade ham, tvertimod Guders Lov,

og krænker Moeras Oldguddoms magt.

(Tredie Modstrophe).

Skjøndt mig han harmer, skal han ham dog ej befrie;

selv udi Jordens Indvold ei for ham er Fristed:

Misdæder her, han hist ogsaa til Plageaand

det skyldtunge Hoved hengive skal.

Apollon,

(som, medens denne Chorsang udførtes, var traadt til-
side, kommer atter frem i al sin Majestæt og med den store
gylde Bue i sin venstre Haand. Guden er hestigen fortørnet
over den Dadel og Bebreidelse, som Erinyernes Chor for-
dristede sig til, og i selve Gudens Helligdom, at udstøde imod
ham. I Henseende til Kostumet maatte det bemærkes, at af
de to, i Konsten hyppige Forestillinger af Apollon, enten
med Sølvbue (*ἀργυρότοξος*, som hos Homer) og gylde Pile,
eller med gylde Bue og Sølvpile, har Æschylos valgt sidst-
nævnte Typus og lader Guden selv pege hen derpaa i Begyn-
nelsen af sin heftige Replique).

Bort! jeg befaler, ud af dette Tempel! flux

forføier Eder bort fra denne Spaadomshal!

Bogt Dig, at ei min lyse vingede Slange brat
 fremsuser fra den gyldne Stræng og rammer Dig,
 saa Du i Smerte Fraade sort af Dræbtes Blod
 og Klumper spyer af de Liig, Du suged ud.
 For dig er intet, intet Sted i min Paulun —
 Afsted med Dig til Retterstedet, hvor man Hals
 afhugger, Dine blender, slagter —; hist, hvor man
 udøver skjændig Gildningsdaad, Lemlæstelse;
 hist, hvor man stener Mænd, hvor ynkelige Hyl
 af Spiddede gjenlyder — hører J? — en Fest,
 en Høitid Saadant er for Eder, hveden J
 er worden Gunders Afsty. D! forraader dog
 Gestalt og Afsyn din Bedrift! kun Lovens Hi,
 det grumme Rovdyrs Hule passer sig for Dig,
 ei her at bringe Pest udi min rene Hal —
 Afsted, Du fule Hjord foruden Hyrde! bort!
 en saadan Yngel laaner ingen Guddom Huus.

Chor.

Apollon, Herre, hør nu ogsaa os engang!
 Du est jo selv ei blot deelagtig herudi,
 o nei! Du hele Skylden bær' som Gjerningsmand.

Apollon.

Hvorlunde? — — tø — — udlæg os kort din Gaades Ord.

Chor.

Du skyndte jo din Gjesteven til Modermord —

Apollon.

Jeg skyndte ham til Faderhevn — naturligviis!

Chor.

Du gavst derpaa en blodig Morder Fristed her —

Apollon.

Jeg bød ham soningspligtig tye til min Paulun.

Chor (pegende paa sig selv).

Dg denne hans Ledfagertrop forhaaner Du!

Apollon.

Vistnok, thi denne Borg J bringer intet Held.

Chor.

Dog er det os befaleet saa — et helligt Hverv!

Apollon.

Dg hvilket Hverv? lad høre denne Hæderspost — —

Chor.

Hver Modermorder vi fra Hjemmet jage bort.

Apollon.

Hvordan? endog naar Kvinden selv sin Husbond vog?

Chor.

Dog bør hun ikke falde for en Slægtnings Haand.

Apollon.

Saa er og plat forhaanet og tilintetgjort
den Pagt, som Zeus forbandt med Hera Hustruen;
og Kypris selv din Paastand haanlig støder bort,
enddog hun skjenker Jordens Børn Livsalighed;
thi Mands og Kvindes Egteseng er Helligdom,
den gaaer for Eden selv, hvor Retfærd holder Pagt;
hvis nu, naar de hinanden myrde, Du est mat
og giver efter, skuer ei fortørnet did,
da mener jeg: Du ham forfølger uden Grund —
thi dette, seer jeg, lægger Du dig stærkt paa Sind,
men hiint Du bærer aabenbart med bedre Taal —
Hvad heri Ret er, Pallas snart udforske vil.

Chor.

Fra ham jeg aldrig, ingen Sinde lader af.

Apollon.

Nu vel, forfølg ham, vold Dig selv kun større Dval!

Chor.

Lad af at haane med dit Ord mit ædle Hverv!

Apollon.

Dit ædle Hverv jeg aldrig vilde ønske mig —

Chor.

Naturligt! Du est fornem Gjest i Zeus' Palads,
men jeg, som hører Moderblod at raabe, flux
maa ile, jage, gribe hiin forvorpne Søn —

Apollon.

Og jeg skal hjælpe, skjærme, udfrie ham med Magt;
thi rædsom er, for Gud og Mand, den Bedendes
Fortørnelse, hvis jeg godvillig gav ham hen.

(Baade Erinnernes Chor og Apollon forlade, men til
modsatte Sider, Skuepladsen).

(Skuepladsen forvandles til Athene-Polias' Tempel paa Borgen i Athen).

Drestes.

Athene, Hersterinde, paa Apollons Bud
jeg kommer hid: modtag i Naade Flygtlingen,
ei mordbesudlet mere, med urenset Haand,
men længe tilvant alt og heel forsøgt i mangt
et fremmed Huus ved Andres Dmgang mangelund.

Saaledes har jeg fareet over Land og Hav,
og lydig mod Apollons Barsel kommer jeg,
Gudinde, til dit Huus og til dit Billed her.
Her vil jeg vente paa min endelige Dom.

Chorførerinden

(træder ind i Midten af alle Erinnernes, hvilke ordne sig paa begge
Sider af Skuepladsen, uden at see Drestes).

See her! see det er aabenbarligen hans Spor!

Følg nu kun dette tause Vidnes sikker Raad!

thi ligerviis som Hunden anstodt Hjortekalo,

saalunde vi ved blodigt Spor udforske ham.

Af mange Dvaler haardt bespændes Hjertet i

mit Bryst. Hver Kroq paa Landet gjennemstrefed jeg,

og over Hav og Sø i vingeløse Flugt
 jeg foer forfølgende saa rapt som Skibet gaaer.
 Nu er han her, hvor han har fjælet sig et Sted.
 Mig lokker Duften liffligen af Menneskeblod.
 See til, see nøie til!
 Skuer Alt! at ei undslipper hemmelig
 Modermorderen ustraffet!

Rogle af Erinnerne.

Her er han! her han altsaa atter Tilflugt fandt,
 omfavnende Gudindens hvide Billed:
 Dømmes han vil for sin Gjerning.

Den Første af Choret.

Men det kan aldrig stee! — Moderblod paa Jord er spildt —

Den Anden.

Bender aldrig meer tilbage — o vee!

Den Tredie.

Blod paa Jorden udgydt er forloren.

Den Fjerde.

Du skalst det vel undgjelde, thi af dine levende Lemmer
 jeg udsuger dit røde Blod.

Den Femte.

Fra Dig jeg mig henter en Drik som ei drickes af Andre.

Den Sjette.

Naar jeg dit Liv har udpriint, jager jeg Dig ned —

Den Syvende.

Saa bøder Du ved Gjengjeldsqual for Modermord.

Den Ottende.

Der skalst Du see, hvo sig mod Andre har forbrudt —

Den Niende.

Hvad enten mod Gud eller Gjesteven han var
 eller imod Forældre ugudelig —

Den Tiende.

Hver lidende for Brøden den bestemte Straf.

Den Ellevte.

Thi Hades skarpt randsager Menneſker
hiſt under Jorden.

Den Tolvte.

Dg randsager Alting med dybtſſuende Blik.

Oreſtes.

Belært i Modgangs Skole kjender jeg ſaa mangt
et Soningsmiddel, og at tale, hvor jeg bør,
deſligelt og at tie; men paa dette Sted
en retviis Lærer har at tale mig beſalt.

Alt dulmer Blodet og fra Haanden tørres bort,
og Modermordets Skjændſelsplet er vaſket af;
thi friſt endnu ved Phoebos' Guddoms-Arne blev
den ſlettet ud ved Offerdyrets Reſningsblod;
og Mange kunde nævne jeg fra forſte Færd,
ſom jeg i ubesmített Dmgang nærmed mig:

Ja Tiden Alt udfletter, mens den ſvinder hen.

Saalunde nu med rene Læber ſømmelig
paakalder jeg Athene, Landets Dronning, at
hun ſtaaer mig bi: ſaa ſkal hun uden Landſe ſaae
mig ſelv, mit Fædreland, og ſamtlig Argos' Folk
ſom trohengiven Bundsforvandt til evig Tid.

Dg nu hvad enten hun i Lybiens Egne hiſt
ved hjemlig kjendte Bred af Tritonſlodens Strøm
til Fods fremſtrider, eller paa ſin Stridsvogn høit
til Bennerſ Hjelſp, hvad heller hun paa Phlegras Mark
med driſtigt Mod, ſom Mand, raſt ſtyrer Slagets Gang —
hun komme! — fjern endog mig hører Guden jo,
at hun min Frelſer worde maa i denne Nød!

B. 263 „Hades“, Underverdenens Herſker.

B. 285 „Phlegras Mark“, hvor Giganterne overvandedes af Gu-
derne.

Chor.

Dig aldrig skal Apollon eller Pallas' Magt
 beskytte saa i Livet, at Du dog engang
 maa knuses, uden Glædesgnist udi din Sjæl,
 Dæmoners blodudtømte Krov, en Skygge kun.
 Du taler ikke fræk imod, men tier brat,
 for mig blot næret, viet ind til Dfferdyr;
 ja levende, uslagtet, Du skal mætte mig.
 Og hør nu denne Hymne som skal binde Dig!

Nu velan! lad os slynge vor Chordands,
 da Beslutning er tagen,
 høit at forkynde rædsomme Dvad,
 og kundgjøre vore Idrætter for Menneffens Børn,
 som mit Hverv dem monne tildele;
 dog retfærdigt at dømme fryder os.
 Hvo ustraffelig Haand fremviser,
 ham hjem søger aldrig vor Brede;
 uskadt gjennemvandrers han Livet:
 men hvo Udaad bedrev, som her denne Ungling,
 og skjuler blodstænkte Hænder,
 ham aabenbare vi os som retvise Vidner,
 de Døde til Bistand,
 i Tidens Fylde indkrævende Blodskyld.

(Første Strophe).

Moder Nat, o Du som mig fødte
 til Hevn for Døde og Levende,
 hør mig! thi Letos Søn min Hæder fordunkler,
 i det han berøver mig
 dette flygtige Bildt, fuldt Soningsoffer for Modermord.
 Nu til hans Dffring

Denne Sang til Sindsforvirring, til Sands- og Forstands-
Forvildelse,

Erinnyers Høitidsfang,

et Sjælen bindende lyriløst Barselsraab til Menneffens Børn!

(Første Modstrophe).

Thi et saadant Hverv har gjennemgribende Møera
os tildeelt for stedse at røgte:

hver Dødelig som henfaldt til dumdriftige Udaad,

dem at forfølge, indtil under Jorden han synker,

hvor, selv død, han Frihed ikke skal finde.

Men til hans Dffring

denne Sang, til Sindsforvirring, til Sands- og Forstands-
Forvildelse,

Erinnyers Høitidsfang,

et Sjælen bindende lyriløst Barselsraab til Menneffens Børn

(Anden Strophe).

Os, der vi fødtes, saadan Lod blev bestæret:

fjernt os at holde fra salige Guder, og Ingen

deler vort Gilde.

Snehvide Klæder

faldd ei i min Lod, jeg skjotter dem ikke.

Huses Omvæltning

jeg fik at bevirke, naarsomhelst Voldsmand,

Mildhed strømtende, dræber sin Slægtning;

mod ham flux styrte vi løs,

og er han end stærk,

dog vi ham kue under sin Blodsfyld.

(Anden Modstrophe).

Hin Høie stræbe vi her at betage Besværing,

og ved min Bistand at udfrie Guder fra Møie,

at ei selv de komme til Doms.

Zeus har vor blodstænfte,

forhadte Slægt
 ei sin Høisal værdiget.
 Thi fremfarer jeg hurtig,
 og nedsender ovenfra
 min Fods tungtfaldende Kraft,
 lammende Lem for iilsomme Flygtling —
 skrækkelig Banfred!

(Tredie Strophe).

Menneskers høie Tanker, omog mod Himlen svulmende,
 smelte da bort og forsvinde uhædred' i Støvet,
 naar vi monne os nærme i sorte Bevandter,
 med hurtige Fodskridt, som affkyes.

(Tredie Modstrophe).

Dog, selv styrrende veed han det ei i affindige Daarstab;
 i saadan Taage indhyller ham Syndesskyld,
 og det Bælmørke, som omgiver hans Huus,
 forkynnder ynkeligt Rygte.

(Fjerde Strophe).

Thi med Kraft ere vi baade opfindsomme
 og bestandige; i det vi drage det Dnde
 til Minde, indgyde vi Urefrygt,
 og ikke os bøie ved Bønner Menneskens Børn;
 uhævnnet Udaad forfølgende —
 et Hver, fjernt fra Guder
 i solløst Mulm, svært at bestride
 baade for dem, som see, og deslige for dem, som famle i
 Blindhed.

(Fjerde Modstrophe).

Hvo er nu den Menneskers Søn,
 som ei derved bevæges og skjælver,
 naar han hører den Standret, som mig
 af Moera blev tildeelt, af Guderne
 heel mig overantvordet — ? Mig tilfaldt
 denne ældgamle Hæderspost, og aldrig

times Forhaanelse mig, skjøndt under Jorden
i søløst Mørke jeg haver mit Sæde.

Athene.

En Stemmes Raab jeg hørte fra det Fjerne, fra
Skamandros hisset, hvor jeg Landet tog i Arv,
som nys Achæerhærens høie Drotter, en
fortrinlig Lod af krigerhvervet Eiendom,
tildeelte mig med Jord og Grund til evig Tid,
en udsøgt Hædersskjænk for Theseus' Esterslægt.
Derfra, med iilsom og utrættet Fod, jeg hid
kom vingeløs, udfoldende min Ægis' Barm,
med væligunge Heste spændte for min Vogn.
Dg naar jeg seer nu disse Gjester i mit Land,
forfærdes jeg vel ikke, men forundrer mig.
Hvo er I dog? Jer allesammen spørger jeg:
hin Fremmede, der ved mit Billed knæler ned,
og Jer, der ligner ingen Slægt af Alt hvad er,
Gudinder ei, som de blandt Gudestæren sees,
ei heller Menneſtegeſtalter ligner I.
Dog — Noget at forhaane uopfordret, er
langtfra retfærdigt, Themis affhyer ſaadan Tid.

Chor.

Du Alt i Korthed, o Gudinde! høre ſkal:
Vi ere Nattens ſkrækkelige Døttre, ſom
hiſt hjemme kaldes under Jord Forbandeſer.

Athene.

Jeg kjender Slægten og det Navn, I nævnes med.

Eumeniderne.

Deſligelte mit Hverd Du ſkalſt erfare ſnart.

Athene.

Jeg gjerne hører, hvis man det forkynde vil.

B. 380 „Theseus Esterslægt“, Athenerne.

B. 382 „Ægis“, Athenes Skjold.

Eumeniderne.

Vi Mordere blandt Mennesker forjage brat.

Athene.

Og hvor er Maalet for dens Flugt, som Mord bedrev?

Eumeniderne.

Der hvor man ikke har for Skik at fryde sig —

Athene.

Tilraaber Du nu ogsaa ham en saadan Flugt?

Eumeniderne.

Bistnok, thi han formasted sig til Mordermord —

Athene.

Mon ei han frygted anden Magts Fortørnelse?

Eumeniderne.

Hvor er saa skarp en Braad, at Morder dræbes kan?

Athene.

Uf tvende Parter Hælvten dog kun hortes end.

Eumeniderne.

Han vil ei lade mig til Eed, ei sværge selv.

Athene.

Du vil da heller høre Ret end øve den —

Eumeniderne.

Hvorlunde? siig, thi vise Ord Du mangler ei.

Athene.

Jeg siger: Eed bør aldrig give Uret Seir.

Eumeniderne.

Saa tving ham Du! døm Du ham efter strenge Ret!

Athene.

Og overlader I mig Sagens Kjendelse?

Eumeniderne.

Og hvorfor ei? vi hædre Dig som Hæder værd.

Athene.

Hvad har Du herpaa, Ungling, til dit Forsvar? tal,

B. 406 flgg. Den Anklagede opfordredes til at sværge, at Klagen var usand; Klageren tvertimod.

siig frem Dit Hjem, Din Slægt og Dine Hændelser,
 og derpaa afvælt fra Dig denne Syndeskuld,
 hvis Du, i Tillid til Din Ret, mit Billed har
 omfavnet, og nedladt Dig ved mit Arnested
 som hellig Flygtling her paa Ixions Bæis med Bøn —
 Alt dette Du besvare mig med klare Ord.

Orestes.

O naadigste Gudinde! først jeg hæve maa
 en stor Betyrning, som Dit sidste Ord har nævnt:
 Jeg er ei længer soningspligtig; denne Haand,
 som hviler ved Dit Billed, alt er plettefri;
 et sikkert Vidnesbyrd herfor jeg kundgør Dig:
 Det er en Lov, at Morderen maa være stum,
 indtil han, ved en Andens Hjelp, med Soningsblod
 besprængtes fra et ungt og feilfrit Offerdyr;
 forlængst er jeg paa andre Steder sonet ud
 ved Offerlagtning og ved Vandbad mangelund,
 saa dette Anstød strax mit Ord kan rydde bort;
 og om min Herkomst skalst Du Alt erfare strax:
 Argiver er jeg, vel min Fader kjender Du,
 hiin Agamemnon, Krigerflaadens høie Drot,
 ved hvem Du Ilion, Trojas Borg, har ødelagt.
 Der hjem han stævned, fandt han ei en værdig Død,
 o nei! thi ham min skræffelige Moder vog,
 idet hun undersundigt Net paalisted ham, —
 o! selve Badefamret vidner om hans Drab.
 Der jeg nu hjemkom, jeg som før landsflygtig var,
 da dræbte jeg min Moder — ei jeg dette nægte kan —
 og æstet Gjengjeldsblod for elskte Faders Mord;
 dog Loxias har Skyld med mig i denne Daad,
 i det han truede mit Sind med bitter Dval,

B. 419 „Ixion“, som havde dræbt sin Svigerfader, flygtede til Zeus' Altar, og blev af ham rensat for sin Syndeskuld.

hvis ei saalunde jeg hiin Udaad hevned selv.
 Har jeg nu Ret, hvad heller Uret? døm mig Du!
 Med Alt hvad skeer mig paa dit Bud, er jeg tilfreds.

Athene.

For stor er denne Sag, at nogen enkelt Mand
 her kunde dømme — dog ei heller mig tilfaldt
 en Ret at fælde Dom i Sag om voldsomt Mord.
 Alligevel, da Du, som renset Flygtling, Dig
 har nærmet dette Tempel reen og lydeløs,
 jeg uden Meen Dig steder til min Borgs Paulun.
 Dog ogsaa disse have hellig Adgangsret,
 og hvis ei Ret og Seier monne times dem,
 da vorder deres Brede's Wedder, brat udgydt,
 for dette Land en frygtelig, en rædsom Pest.
 Saalunde vorder hvad jeg vælger: blive, gaae,
 for mig en vanskelig og uheldsvanger Daad.
 Men da nu denne Sag hos os har slaget Rod,
 saa vælger jeg paa Stand eedsvorne Dommere,
 en Ret, som Mord skal dømme indtil evig Tid.
 Men I, fremkalder Vidner, søger Vidnesbyrd,
 som monne kraftigt understytte Eders Sag!
 Naar jeg har valgt de bedste Mænd udaf mit Folk,
 saa fører jeg dem hid at dømme uden Sviig
 ifølge deres Eed, som Ret og Pligt besol.

(Første Strophe).

Nu Omvæltning følge vil ved nye Love,
 hvis denne Mordermorders
 Forsvar og hans Brøde seire skal.
 Saadan Dom alle Dødelige
 vil indgive Dristighed.
 Mangt et blodigt Stød
 af Børn venter rede
 paa Forældre nu og siden.

(Første Modstrophe).

Thi ei meer fra denne heftige menneskevoigtende Skare
vil følge nogen kuende Hevn.

Hvert Manddrab vil jeg tilstede.

Da vil den Ene spørge den Anden,
i det han fortæller sine Nærmestes Middingsdaad,
om hvorlunde at lindre og ende sine Lidelser;
ei dog ere forhaanden kraftige Lindringsmidler;
forgjæves trøster hvo selv er elendig.

(Anden Strophe).

At da ei Nogen mig paafalde,
i det han træffes af Bamsfred,
dette Udraab udstødende:

„O Retfærd! o Erinnyers hellige Sæde!“
Saalunde snarlig forvift en Fader
eller en Moder nys saaret
smerteligt Suk vil udsukke,
efterdi Retfærds Borg styrter sammen.

(Anden Modstrophe).

Ja, det er fornødent, at Grefrygt
dybt indpræntet og Sandserne beherskende
maa indjage Rædsel —;
ja det gavner, Sindighed at øve under Suk.
Hvo er den, der udi Hjertets Gjemme
ikke nærer Frygten,
enten Stad, eller deslige enkelt Borger,
som end Retfærd hylkede?

(Tredie Strophe).

Derfor prise Du
hverken herreløst
ei heller trælbundet Liv!
Middelveien i Alt skjenker Gud Held og Fremgang,
dog forlehner han Andre med Andet.
Sindrigt Ord udsiger jeg:

Forvist Ugudelighedens Datter er Hovmod;
 men af Sjælens Sundhed fremgaaer
 det Held, som elstes og
 ivrigt attraaes af Alle.

(Tredie Modstrophe).

Dg for evig gjelder mit Ord:
 Hold udi Grefrygt Retsfærds Alter!
 og, om end Fordeel Du seer,
 ingensinde Du det med vanhellige Fod forhaane!
 thi Straffen er rede —
 velfortjent Ende bier Dig vis.
 Derfor rettelig hædre Enhver Forældres Værdighed,
 og med Erbødighed hylde han
 Gjesternes Ret, naar hans Huus
 af dennem monne besøges!

(Fjerde Strophe).

Saalunde hvo uden Tvang ustraffelig vandrer,
 ikke skal han uden Velsignelse blive, —
 ei, i det mindste, kan han ganske ulykkelig vorde.
 Men den dumdriftige Forbryder,
 som Alt forvirret river hen foruden Retsfærd,
 han, siger jeg, i Tidens Fylde skal nødes til at minke Seilet,
 naar Stormen det griber,
 og Raaen splintres.

(Fjerde Modstrophe).

Til døve Dren raaber han
 i Midten af den frygtelige Hvirvelstrøm,
 og Gudn leer over den hidlige Dødelige,
 i det den skuer ham, som broutede af aldrig at frygte,
 sluttet til uafvendeligt Uheld aldrig at opseile Forbjerget.
 Fortids Held, om endog det varede længe,
 han stødte i Sænk paa Retsfærds Klippe,
 og forgik ubegrædt og forglemmt.

Pallas Athene kommer tilbage, fulgt af de tolv Areopagiter,
Athens øverste Criminaldommere, i høitideligt Optog.

Athene.

Forkynd, Herold, og kald tilhobe nu mit Folk!
Tyrsens Basun, med mandig Styrke lustopfyldt,
lad gjalde høit mod Himlen, gennemtrængende,
at vorde lydelige Varsel for mit Folk!
thi medens denne Raadsal fyldes, bør Enhver
i Tausshed høre mine Lovbud, hvilke nu
og stedse følge skal min Stad som Rettesnor.
Saalunde ogsaa denne Sag paakjendes bedst.

(Apollon fremtræder paa Scenen).

Chor.

Apollon, Drot, behersk din egen Herreborg!
Med denne Sag hvad har Du her at gjøre? sig!

Apollon.

Jeg først som Bidne kommer, thi bønfoldende
har denne Ungling først sig nærmet til min Borg,
og af hans Blodskuld har jeg da ham renset selv —
dernæst som Part i Sagen, thi jeg selv er Skyld
i dette Modermord — Befal kun, høie Mo,
at Retten vorder sat og Sagen stedt til Doms!

Athene.

Jeg nu indleder Sagen: — Ordet haver J —
hvo anden Mand indstævner, han bør tale først,
thi han bør vise Sagens rette Sammenhæng.

Chor.

Skjøndt talrig er min Skare, dog mit Ord er kort.
Gjensvar Du, Ord for Ord, som jeg adspørger Dig!
og først gjensvar: har Du din egen Moder dræbt?

Orestes.

Jeg hende dræbte — ei jeg det benægte kan —

Chor.

Saa vandt af tre Ringgange alt den ene jeg.

Orestes.

Du praler alt, dog har Du ei mig kastet ned.

Chor.

Paa hvilken Maade dræbte Du Din Moder? siig!

Orestes.

Jeg siger det: mit skarpe Sværd traf hendes Hals.

Chor.

Af hvem beraadt, af hvem tilskyndt til denne Daad?

Orestes.

Af denne Guddoms Ord — for mig han vidner selv —

Chor.

Dig Spaadomsguden bød bedrive Modermord!

Orestes.

Dog hidtil ei min Skjebne jeg beklage bør.

Chor.

Ret snart, som domfældt, vil Du faae et andet Sind.

Orestes.

O nei! min Fader fra sin Grav mig sender Hjælp.

Chor.

Ja stol paa Døde — Du, din Moders Banemand.

Orestes.

Med dobbelt Udaads Syndeskyld var hun beladt.

Chor.

Hvorledes? o! fortæl dog Saadant Retten her!

Orestes.

Manddrabersten min egen Fader myrdede.

Chor.

I hans Sted lever Du, og hun er fri for Straf.

Orestes.

Hvi har Du hende dog, i Livet, ei forfulgt?

B. 559 Der udfordredes i Bryde- eller Fægte-Skolen tre Medkæstelser, inden nogen af Bryderne var Seierherre.

Chor.
Hun ei var blodsforvandt til den Mand, som hun vog.

Orestes.
Men derimod er jeg vel hendes Blodsforvandt?

Chor.
Hvad andet! har hun ei, Forvorpne, fostret dig
ret under Hjertet? Moderblod fornægter Du?

Orestes (til Apollon).
Nu Du mig bære Vidnesbyrd! beviis det Du,
Apollon, om med Ret jeg hende har ombragt!
thi at jeg gjorde hvad som skeet er, tilstaaer jeg —
men om med Uret eller Ret jeg tykkes Dig
at have handlet, dom, lad disse have Svar.

Apollon.

Til Eder, Athenæas høie Domstol, jeg
skal sandt forkynde, Spaadomsguden lyver ei:
Jeg ingensinde, fra min høie Spaadomsstol
af nogen Mand, af Qvinde, eller By adspurgt,
har andet sagt end det, Zeus Faderen besol.
betænker vel, hvorvidt hans Retfærd monne naae,
og følger troe min Faders Raad, saa byder jeg,
thi Eden selv har ikke Magt som Fader Zeus.

Chor.

Zeus altsaa, siger Du, det Spaadomsord ved dig
Orestes lod forkynde, at sin Faders Drab
han skulde hevne, uden Agt for Moderen.

Apollon.

Thi det er ei det samme, naar en ædel Mand,
benaadet med en gudforlehnet Herfkerstav,
hensegner, og for Qvindehaand, — ei udi Kamp,
som for en buedyndig Amazones Pii, —
men — som jeg nu forkynde skal, o Pallas, Dig
og dine Mænd, som skulle fælde retviis Dom:
thi der han kom fra seierrige Feldttog hjem,

beladt med herligt Bytte, bød hun ham til Gjest,
 og tilberedte selv for ham et Bad — tilsidst
 hun breder Heltens Kappe ud, indvikler ham
 i endeløse konstig Bæv og dræber ham —.
 Saalunde være Eder fundbar denne Helts,
 den vidberømte, høie Overkonges Drab!
 og hende jeg betegned, at af Harme Hver,
 som Sæde fik i denne Ret, bevæges maa.

Chor.

Zeus, siger Du, skal hædre Faderlobden meest,
 og dog han selv sin gamle Fader Kronos bandt — —
 Hvorledes skal jeg dette rime med dit Ord?
 Alt agte derpaa, Eder jeg opfordre bør.

Apollon.

Forhadte Flok, en Affky selv for Guderne!
 Man lænker løse kan, derfor er Lægedom,
 og Løsemiddel findes kan saa mangelund,
 men har først Jordens Støv indsuget Mandens Blod,
 da vækker ingen meer ham fra de Døde op —
 dertil min Fader skabte intet Trylleord,
 enddog Alt andet han bevæger hid og did
 og styrer det med Magt, men aldrig trættes selv.

Chor.

Hvorlunde kan det Forsvar redde ham? betænk,
 han har sin kjædelige Moders Blod udøst,
 og han sin Faders Borg i Argos skal beboe!
 Til hvilke fælleds Altre tør han nærme sig?
 og hvilken Stammes Bieftaal modtager ham?

Apollon.

Her er mit Svar — Du mærke vel mit sande Ord:
 Ei Moderen er selv for den, hun kalder Søn,
 Livskilden, nei, hun nærer kun et nedlagt Frø;
 hvo Livet gav, er Faderen; som Fremmed hun
 sin Ven bevarer spæde Skud, hvis Skjebnen vil;

et Vidnesbyrd herfor jeg her vil vise Dig:
 Man Fader vorde kan foruden Moder — see!
 mit Vidne er Olympens Herskers holde Mø,
 som ei i Moderlivets Mulm blev fostret op —
 og dog — Gudinde fødte aldrig saadant Barn.

Forvist, o Pallas, jeg ved Alt hvad jeg formaaer,
 vil hæve høit din egen Stad, dit ædle Folk,
 jeg ogsaa derfor den Forfulgte sendte hid,
 at han for stedse Dig hengiven vorde maa,
 og Du, Gudinde, faae i ham en Bundsforvandt,
 i ham og i hans Afkom — denne Pagt bestaae,
 og deres Slægt i fjerne Led besegle den!

Athene (til Dommerne).

Jeg Eder nu befaler, efter bedste Skjøn
 retfærdigen at stemme — nok er talet alt.

Chor.

Al os er hver en Pål udsendt som ramme skal,
 jeg venter paa at høre Sagen stedt til Doms.

Athene.

Hvorlunde nu skal Eders Dadel jeg undgaae?

Chor.

J hørte hvad J hørte; nu paa Hjertets Raad
 hengive hver sin Stemmesteen, eedsvorne Mænd!

Athene.

Saa hører nu Indstiftelsen, Athenæs Folk,
 og J, som først skal dømme over udgydt Blod:
 J Fremtid dette Dommersæde skal bestaae
 blandt Ægeus' Folk med Raad og Daad til evig Tid,
 og det skal hædre Høien hist, der fordum var
 en Leir for Amazoner, som i Ledingsfærd

B. 634 „Olympens Herskers holde Mø“, Athene, født af Zeus' Hoved.

B. 654 „Ægeus' Folk“, Athenerne.

mod Theseus vare dragne hid, hans unge Stads
Befæstning fra en Modbefæstning truede,
og offred der til Ares, hvoraf Klippens Navn
er Ares' Hvi; fra den skal udgaae Grefrygt,
og Blusel, Frygtens Frænde, fra al Uret skal
ved Dag, ved Nat, afholde mine Borgere,
blot ikke disse selv forandre Lovens Bud.

Thi hvis Du blander klare Kildes rene Strøm
med mudret Tillob, faaer Du intet Drifkevand.

Derfor med Alvor raader jeg mit eget Folk,
hverken at hylde Trældom eller Lovløshed.

ei heller Frygten vorde blandt det landsforvilt;
thi hvo slet Intet frygter, han gjør neppe Ret.

Men hvis I hylde denne Domstols Majestæt,
da vorder den for dette Land en Frelses Havn,
som ikke noget andet Folk har Mage til,
hverken blandt Skyther eller udi Pelops' Land.

Thi byder og befaler jeg, at dette Raad
skal vorde ubestikkelig, ærværdig, streng,
aarvaagen Vægter for hver skyldløs Borgers Ro.
Saalunde har jeg givet mit Formaningsord
til Dig, mit Folk, for stedse — hæver Eder nu,
udvælger Stemmestenen, fælder retviis Dom!
Betænker Edens Hellighed! — Jeg haver talt.

(Nu hæver sig den første Areopagit, tager sin
Stemmesteen paa Alteret og lægger den i Urnen, og hele
Afstemningen af alle tolv Areopagiter gaaer for sig
under den følgende Samtale imellem Apollon og Eume-
nidernes Chor).

Chor.

Jeg raader Eder dog, at ei min strenge Flok,
som gjæster Eders Land, I lader times Haan.

(Den anden Areopagit gaaer frem).

Apollon.

Dg jeg paaminder: Zeus' og mine Spaadomsord
at frygte, ei at tage dem forfængelig'.

(Den tredje Areopagit gaaer frem).

Chor (til Apollon).

En Bloddom over Du, som ikke er dit Rald.
Besmittet er din Trefod, hvis Du tøver end —

(Den fjerde Areopagit gaaer frem).

Apollon.

Mon og min Fader vildsoer i sit Viisdomsord,
der han Ixions Blodskyld selv afvættede?

(Den femte Areopagit gaaer frem).

Chor.

Du taler — — dog hvis ei jeg vinder her min Sag,
jeg atter denne Stad hjemføge vil til Havn —

(Den sjette Areopagit gaaer frem).

Apollon.

Din Trusel ei beagter nogen Guddom meer,
ei ung ei heller gammel; mig er Seiren vis.

(Den syvende Areopagit gaaer frem).

Chor.

Du ogsaa fordum Sligt bedrev i Pheres' Huus,
aflokked Moerer evigt Liv for Mennesker.

(Den ottende Areopagit gaaer frem).

Apollon.

Er det ei ret, at lønne den Gudfrygtige,
især naar denne beder om din Hjælp i Nød?

(Den niende Areopagit gaaer frem).

Chor.

Du hine gamle Guddomsvæsner har forhaant,
bedaaaret har du Oldgudinderne med Viin.

(Den tiende Areopagit gaaer frem).

B. 693—94 Da Pheres' Søn, Admetos, Apollons Yndling, engang
var Døden nær, overtalte Apollon Moernerne (Parcerne) til
at lade en Anden døe i hans Sted.

Apollon.

Maaskee Du snart, naar Dommen her gaaer dig imod,
udspyer en Gift som — ei din Fjende skader meer.

(Den ellefte Areopagit gaaer frem).

Chor.

Da Du, skjøndt Ungling, mig den Gamle træder ned,
jeg venter blot at høre Rettens Kjendelse,
uvis, om Breden min skal ramme denne Stad.

(Den tolvte Areopagit stemmer, hvorpaa **Pallas**
Athene selv tager en hvid Stemmesteen fra Alteret
og beholder den i Haanden, medens hun fremsiger føl-
gende Ord):

Min Pligt det er, at gjøre Sagens Udslag ret;
og for Drestes jeg min Stemme lægger til,
thi ingen Moder er, som mig til Verden bar;
til Manddom staaer min Hu, dog uden Ægteskab,
og til min Fader, hans jeg er med Sind og Sjæl —
og jeg maa dømme mindre skyldig Dwindens Drab,
der myrded sin Gemal, sin egen Arnes Drot:
Drestes vandt, enddog med lige Stemmetæl;
og nu udkaster flux af Urnen Ruglerne,
I Dommere, hvem dette Hverv befalet er.

Drestes.

Phoebos Apollon, hvilket Udfald faaer min Sag?

Chor.

O Nat, o mørke Moder, seer Du denne Daad?

Drestes.

Nu gjelder det om Dødens Mulm, om Livets Lys —

Chor.

Os venter enten Skjændsel eller Urefrygt.

(Her blive Stemmerne fremfaste af Urnen og talte).

Apollon.

Nu, Venner, tæller Ruglerne som kastes ud,
og flyer al Uret, agter paa Afsondringen!

Chor.

En Stemme mindre er et uheldsvangert Savn;
 een Steen kan styrte, den kan redde selv et Huus.

Athene.

Friskjendt er denne Ungling fra Blodskuld og Straf,
 thi lige Antal Stemmer see vi her fremlagt.

(hun lægger sin Stemmesteen til de friskjendende).

Orestes.

O høie Pallas, o Du reddet har mit Huus;
 mig selv, den arme Fædrelandsforviiiste, Du
 har ført tilbage; vidt og bredt i Hellas Land
 det skal forkyndes: Argos' Fyrste atter boer
 paa sine Fædres Borg; ham Pallas naadig var
 og Loxias og Frelsens høie Dphav Zeus —
 thi han bevæges ved min ædle Faders Drab,
 han seer min Moders Bødler her — og frelser mig.

Nu vandrer jeg til Hjemmet; dog til dette Land
 og til dit Folk jeg først aflægger hellig Eed
 for nu, for stedse, indtil fjernest Afkoms Tid,
 at ingensinde Argos' Drot til Ledingsfærd
 skal sende nogen væbnet Mand til denne Stad.
 Thi selv skal jeg fra Graven, som jeg da beboer,
 mod hver, som vover fræk at bryde denne Eed,
 fremsende Banfred, uheldbringende Fortred,
 og gjøre dennem Veien tung og Barslet ondt,
 at selv de skulle snart fortryde saadan Færd.
 Dog — hvis min Bøn opfyldes, hvis de Pallas' Stad
 med trofast Landse bistaaer, hædre uafbrudt,
 da ville vi dem ogsaa worde huld og troe —.

Dg nu Hil være dig, Gudinde! Held dit Folk!
 til dine Fjenders Rædsel worde hver din Kamp!
 Dig selv til Held, til Seirens Krone for dit Sværd!

Chor.

(Første Strophe).

I unge Guder, o! I have traadt under Fod
de gamle Love, ja, dem vristet af min Haand!

(Anden Strophe).

Men jeg den arme, haanede, fortørnet nu,
i dette Land — o Bee! af, o Bee! —
vil udgyde paa Jorden mit Hjertes bittreste Vædder
hiin vælende! og deraf bladløse, golde
Svampmos — o Hevn! — udbredende sig over Sletten,
skal Landet bedække med folkudhungrende Tuer.

(Tredie Strophe).

Jeg sukker! hvad gjør jeg? — ja lad mig vorde
Menneskers Plage!

Af! de lede vistnok det Bittre,
Nattens arme haanforværmede Døttre!

Athene.

O hører mig! og sukker ei fortørnede!
I blev ei overvundne; lige Stemmetal
afgjorde Sagen ei til Ederes Haan og Meen!
men høie Vidnesbyrd kom til fra selve Zeus,
og Spaadomsguden traadte selv som Vidne frem,
at ei Drest, skjøndt Gjerningsmand, var Skyld deri.
O, kaster ikke bittert Had paa dette Land,
fortørnes ei, bevirker ei Ufrugtbarhed,
ved at udgyde uheldsvangre Draaber her,
som vorde dødelige Pii! for hvert et Frø;
thi jeg tilsiger Eder i oprigtig Hu
et Sæde her, som det sig bør, med dybe Svælg,
hvor I ved egen hæderlige Arne skal
modtage Skjænk og Hyldest af mit eget Folk.

Chor.

(Første Strophe).

I unge Guder, o! I have traadt under Fod

de gamle Love, ja, dem vristet af min Haand!

(Anden Strophe).

Men jeg den arme, haanede, fortørnet nu,
i dette Land — o Bee! af, o Bee!

vil udgyde paa Jorden mit Hjertes bittreste Vædder
hiin vælende; og deraf bladløse, golde
Svampmos — o Hevn! — udbredende sig over Sletten,
skal Landet bedække med folkudhungrende Tuer.

(Tredie Strophe).

Jeg sukker! hvad gjør jeg? — ja lad mig vorde
Menneskers Plage!

Al, de lede vistnok det Bittre,
Nattens arme hånforværmede Døtre!

Athene.

Nei J er ei forhaanede, Gudinder, o!
forvandler ei i Harme dette Land til Drk!
Mig Zeus gav ogsaa Mod, og — skal jeg sige det —
kunns jeg af alle Guder kjender Nøglerne
til det Rønkammer, hvor han gjemmer Tordenen —
dog ei behøves det — Du følge blot mit Raad:
Ei udstrøe Du lettsindig Tunges bedste Frugt,
som gjør, at Alt vantrives, over dette Land —
o stands den mørke Stormflod af din Brede's Magt;
da Du hos mig skal boe og bygge hæderfront.
Naar Førstegrøden Du engang af dette Land
modtager, offret Dig for Held i Ægteffab,
da vil Du vist, forsonet, prise dette Raad.

Chor.

At jeg saadant maa lide, Bee!

At jeg, den fra Hedenold Vise, skal boe under Jorden
uhevnet, forhadet, Bee!

jeg snyser af Brede, fyldest med Harme!

Al, af, Jord! o Bee!

O, hvilken Smerte gjennembæver mit Hjerter!

Agt paa min Brede, o Moder Nat!
thi mig har Follenes Hyldest røvet omsonst
Guders underfundige Argelist.

Athene.

Din Brede bør jeg taale, thi Du er jo ældst,
enddog Du jo, just derved, meer Erfaring har;
dog mig gav ogsaa Zeus Besindighed og Kløgt,
og vist jeg veed, at hvis I drage bort herfra,
Forlængsel vil I føle efter dette Land;
thi større Magt og Hæder skal paa Tidens Strøm
mit eget Folk tilflyde; og naar din Paulun
Du Dig har valgt i Skyggen af Erechtheus' Borg,
da skulle Mænds og Kvinders Fæsttog hædre den
med saadan Hyldest, som hos Andre ei Du fandt.
Thi udkast ei udi mit Land hin Hvæssesteen,
som ægger kun til blodig Strid, til Raseri,
og som beruser uden Viin det unge Sind.
Opblæs ei mine Borg'ers Sind, som Hanernes,
med daarlig Hovmod, der ophidser kun til Strid,
til Borgertvedragt, til gjensidig, ussel Trods.
Ei hjemme, hist i Fjenders Land lad være Krig,
hvori sig ivrig Hædersattraa vise kan —
Baggaardens Hanekamp forsmaaer, foragter jeg.

See, disse Tilbud freidigen jeg yder dig:
At Du veldædig, yndet, hædret høit med mig
maa have Deel i dette himmelsignte Land —!

Chor.

At jeg saadant maa lide, vee!
At jeg, den fra Hedenold Vise, skal boe under Jorden
uhevnet, forhadet, Vee!
jeg snyser af Brede, fyldes med Harme!

Af, af, Jord! o vee!

O, hvilken Smerte gjennembæver mit Hjerte

Agt paa min Brede, o Moder Nat!

thi mig har Folkenes Hyldest røvet omsonst

Guders underfundige Argelist.

Athene.

Ei skal jeg trættes ved at tale til din Fred;

med Føie skalst Du ikke sige, at af mig,

den Yngre, Du, den gamle Guddom, blev forhaant,

ei heller ved mit Lands Ugjestsfrihed forskudt.

O hvis dig Pithos milde Guddom hellig er,

som paa min Læbe god sin Honnings Tryllesaft,

da bliver Du hos os; dog — vil Du drage bort,

da bør dit Had dog ikke ramme denne Stad

til Banfred og Fordærv for et uskyldigt Folk,

thi det beroer paa dig at dele Jordens Frugt,

at nyde Held og Hæder her til evig Tid.

Chor.

Gudinde Pallas, hvilket Sæde bydes mig

Athene.

Et skjønt, et lydeløst, — o, gid Du det modtog!

Chor.

Og hvis jeg det modtog, hvad Hæder venter mig?

Athene.

Forvist, ei noget Huus skal blomstre uden Dig.

Chor.

Vil Du tildele mig en saadan Kraft og Magt?

Athene.

Og hver din Dyrfers Skjebner leder jeg til Held.

Chor.

Og vil Du være Borgen for Bestandighed?

Athene.

Mig sommer ei at love det, jeg ikke holdt.

Chor.

Du fast bevæger mig — og Breden svinder hen —

Athene.

Derfor Du Venskab finde skalst i dette Land.

Chor.

Og hvilket Held skal jeg nedbede over det?

Athene.

Alt hvad en skøn og ædel Seir tilsigte kan,
 saavel af Jorden som af Havets Bølgestrøm,
 desligeste fra Himlen —: milde Lustninger
 i kraftigt Solskin vederqvæge dette Land —
 Lad Jordens Frugt, og Dvægets, her i Overflod
 fremblomstre skønt og aldrig savnes i min Stad!
 tag Menneskenes Sæd udi din Baretægt,
 men ryd kun Riddingernes Slægt med Roden ud!
 Thi, som en Gartner luger Urtebedet reent,
 saa værner jeg om mine Edles Fred og Held.

Din Gjerning være Saadant — min det være skal,
 ved Krigsdaads glimrende Bedrift at hæve høit
 min Stad, som Seirens Sæde iblandt Jordens Børn!

Guldstændig Chorsang.**Chor.**

(Første Strophe).

Ja jeg vil imodtage Sambolig med Pallas;
 ei vil jeg forsmaae den Stad,
 som og Zeus Alstyreren, samt
 Ares beboer, en Guders Borg,
 Hellenernes Guddommes
 tempelbeskyttende Smykke.

Denne tilønsker jeg
 naadig forkyndende:
 at i Fremtid velgjørende Skjebner i Livet
 skal fremlokke af Jordens Skjød
 Solens herlige Straale.

Athene.

Saadant Held jeg mine Borgere
 yder, idet jeg hine store og svært tilfredsstillede
 Guddomme til her at boe og bygge bevæged:
 thi dennem tilfaldt, alle Menneffers
 Daad at randsage; og hvo som fandt dem
 vrede i Hu, ei vidste han, hvorfra
 Modgangs Slag monne komme;
 thi Forfædres Synder, som maaløs Forbandelse,
 føre ham disse i Vold
 og, skjøndt han raaber om Hjelp,
 sønderknuse ham i hevnende Brede.

Chor.

(Første Modstrophe).

Aldrig blæse Træfrugt skadelig Storm
 (see, jeg tolker min Gunst);
 Brand, som Planternes Hjerte fordærver,
 ei overskride disse Egnes Grændse!
 ei heller nærme sig frugtfortærende,
 gyselig Pestfot!
 Saar, som ønskelig trives
 med Tvillingelam, skal Jorden
 fostre til rette Tid; og alt Afkom,
 Rigdom skjenkende, prise
 Gunders velgjørende Gave!

Athene.

Hører I dette, I Stadens Vogtere,
 som hun forkynder? — meget formaaer hoi-
 værdig Erinnyss saavel udi Gunders Kreds
 som i de Dødes Land; men iblandt Menneffer
 aabenbar fuldeste Magt hun udøver,
 bringende Nogle Glædesfange, men Andre
 Liv omtaaget af Taarer.

Chor.

(Anden Strophe).

Manddoms utidige Visnen afbeder jeg --
 Indigt blomstrende Piger
 lader Brudgommes Kjærlighed finde, o I Gudinder!
 som hvers Lod bestemme,
 I, Moerernes Søstre,
 viist uddelende Diser,
 venlige Gjester i hvert Huus,
 hver Tid skjenkende gavmild
 retvise Gjestegaver,
 I, overalt høilovede Guddomme!

Athene.

At saalunde mit Land velvilligen
 ønskes af dennem, mig fryder; jeg kysser
 Pithos Dine, thi hun min Tunge,
 hun min Læbe udrustet at mildne
 denne heftig fortørnede Skare —
 thi har Zeus, Bøltalenheds Giver, vundet, deslige
 seire stedse hos os de Odles Kamp!

Chor.

(Anden Modstrophe).

Aldrig, saa beder jeg, rase Evedragts Forvirring,
 rig paa Banfred, i denne Stad!
 Aldrig fortnende Borgerblod drifkes af Jorden!
 Ei Jorden, fortørnet, Hevn,
 blodig Gjengjæld
 fordre af denne Stad!
 Gid blot Glæder udverles her
 af velvillige Sindelag!
 eet Sind, selv til at affkye!
 Saadant er paa Jorden kraftig Lægedom.

Athene.

(Anden Modstrophe).

Mon hun nu finder til Forstandige
 velvillig Tales Bei? — o, vistnok skuer jeg:
 af denne rædsomme Skare skal stort Held
 times mit Land, thi naar J, vel findede,
 disse vel findede stedse høit hædre,
 da skulle Land og Stad J med Retfærdighed
 hæve til varig Hæder for Alle.

Chor.

Held dig, o Held dig i Lyffens Belsignelser!
 Held dig, Folk af denne Stad!
 selve Zeus Du sidder nær,
 yndet af hans høie Mø
 est Du viis til rette Tid.
 Under Pallas' Varetægt
 Eder hædrer Faderen.

Athene, (som nedstiger i Orchestret og
 træder i Spidsen for Choret, hvorpaa ogsaa Processions-
 anføreriinderne med brændende Fakler i Hænderne ind-
 træde i Orchestret).

Held ogsaa Eder! nu foran jeg vandre bør,
 Eder at vise de lovede Boliger —
 følger nu dette Leidens hellige Lys og,
 medens ærværdige Dffre dig bringes,
 nedfarer under Jorden og maner hid
 Banfred fra dette Land, men Alt hvad gavner det,
 sender hid op til Stadens Belsignelse!

Nu ganger foran, J, mine Borgere
 Kranaos' Afkom, for vore Gjester!
 velvilligt Sindelag
 skjenke min Stad Velvillies Frugter! —

Chor.

(Tredie Modstroph)e.

Held Dig og atter Held — jeg to Gange Ordet udsiger —
 Eder Alle i denne Stad,
 baade Guder og Menneſker!
 I ſom Pallas' Borg beboe,
 hvis I min Indvandring
 holde høit i Ære, da ſkal aldrig
 Klage lyde over Livets Trængſel!

Athene.

Jeg priſer diſſe ædle Dnſkers milde Ord,
 og vil nu ſende Fakkeltogets Straaleglands
 til hine dunkle Grotter dybt i Jordens Skjød,
 ſamt Tjenerinder, ſom med prøvet Troſkab her
 mit Billed vogte; kommer derfor Alle frem,
 I, Theſeuslandets beſte Pryd, en ædel Hob
 af Piger, Koner, ældre Qvinder — hædrer dem
 i purpurfarvede Gevandters Høitidsdragt,
 og lader Faklens Lue blusſe høit til Tegn
 paa den Beſſignelſe, hiin Guddomsſkare os
 har bragt til Folkets beſte Held evindeligt!

Leideſkaren.

(Førſte Strophe).

Følg nu til Hjemmet, høilovede Skare,
 afkomloſe Afkom af Natten, følg redebont Leide —
 Hellig Stilhed, Medborgere!

(Førſte Modſtrophe).

Dybt udi Jordens ældgamle Huler
 Eder, Høilovede, Hæder og Dffring ſkal vorde —
 Hellig Stilhed herſke blandt Folket!

(Anden Strophe).

Naadige mod vort Land og med trofaſt Hu
 vandrer frem, I Ærværdige, under

Dionysus

Ceres

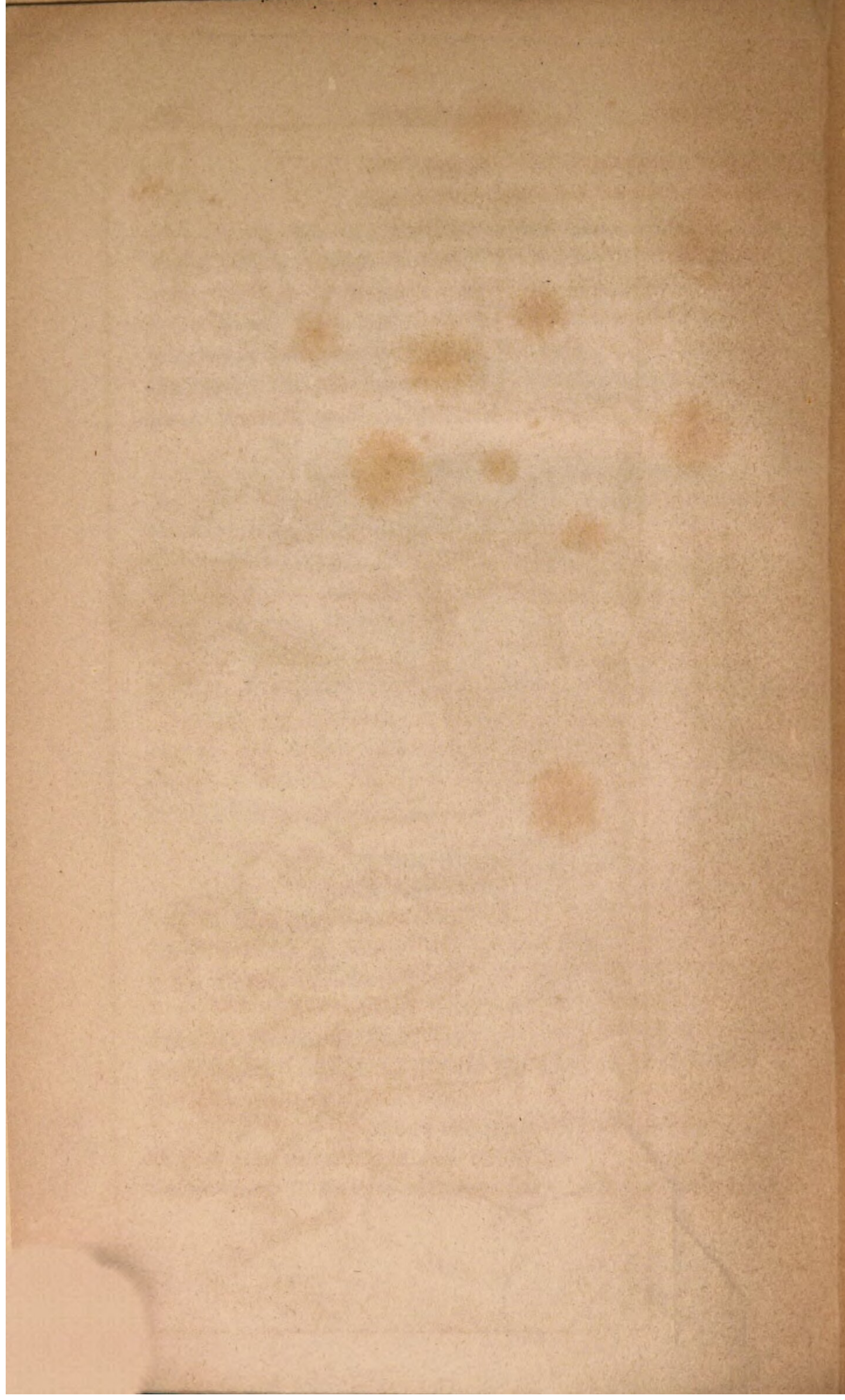
Minerva Apollo

Eumenides

*Naadige med vest Land og med trofast Hu
vender frem, I Erverdige!*

Eumenidesne. V. 992.

Faklers opmuntrende Blus, og paa Veien
istemmer selv nu glade vort Festsqvad!

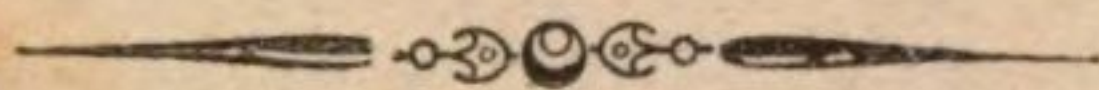
(Anden Modstrophe).

Stedse fakkelsbelyst Drikoffret vorde!

dette besluttede Zeus, alskende,

Moera deslige, med Pallas' Stad.

Istemmer selv nu glade vort Festsqvad!

THE HISTORY OF THE CITY OF BOSTON

FROM THE FIRST SETTLEMENT TO THE PRESENT TIME

(SEVEN VOLUMES)

VOLUME THE FIRST

THE FOUNDATION OF THE CITY

FROM 1630 TO 1693

BY JAMES OSGOOD

Samfundet til den danske Litteratur's Fremme, stræber til det Maal, som dets Navn betegner, deels umiddelbart ved at bestynde Udgivelsen af Bærker af Betydning for Litteraturen, navnlig saadanne, hvis Udgivelse ad anden Veie maa antages at være forbunden med Vanskelighed, og deels umiddelbart ved Foretagender, sigtende til at fremme Kundskab til Litteraturens Frembringelser og befordre Udbredelsen af disse.

Hvert Medlem betaler halvaarligen 1 Rbd. For dette Contingent erholder han uden videre Betaling et Exemplar af de, efter hans Indtrædelse, ved Samfundet udgivne Skrifter.

Samfundet tæller nu (December 1843) over 500 Medlemmer. Det har desuden i de sidste Aar ved Tilskud fra det Classenske Fideicommiss og ved Renter af en Capital havt en aarlig Indtægt af 280 Rb.

Samfundet har paa sit Forlag udgivet:

1. **Christian Falsters Satirer** med en Afhandling om Digterens Levnet og Skrifter, udgivne og med Anmærkninger oplyste af Christian Thaarup. XXXVI og 214 S. Koster 1 Rbd.

2. **Niels Klims** underjordiske Reise af L. Holberg. Fra Latin oversat af Professor N. B. Dorph, med historiske og literariske Oplysninger af Conferenceraad E. C. Werlauff. VIII og 320 S. Koster 1 Rbd.

3. **Schack-Staffeldts** Samlede Digte udgivne af F. L. Liebenberg. 2 Dele, 1ste Deel XXVI og 636 S. 2den Deel X og 656 S. Koster 3 Rbd.

4. **Hellenisk Nytaarsgave** for 1844, indeholdende Drestias, Trilogie af Eschylus, metrisk oversat af Brøndsted. Udgivet af Professor N. B. Dorph, med 6 Omrids efter Glarman. XVIII og 159 S. Koster 1 Rbd.

Paa Samfundets Forlag kan ventes at udkomme:

1. Historiske Efterretninger om det store Kongelige Bibliothek af Conferenceraad Werlauff. Skriftet, omtrent 28 Ark stort, vil blive prydet med en Tegning af den store Bibliotheksal og tvende Grundplaner.

2. Den danske Lydlære og Bøiningslære, tvende Monographier hørende til den danske Sproglære af Cand. philos. J. Levin. Skriftet vil omtrent udgjøre 12 Ark.

Begge disse Skrifter, hvis Trykning er rykket langt frem, ville udkomme inden to Maanedes.

3. B. D. Brøndsted's Forelæsninger over Grækenland, udgivne ved Prof. N. B. Dorph, tilligemed Brøndsted's Biographie, forfattet af Biskop Dr. Nynter. Paa Trykningen af dette Skrift vil der snart blive begyndt.

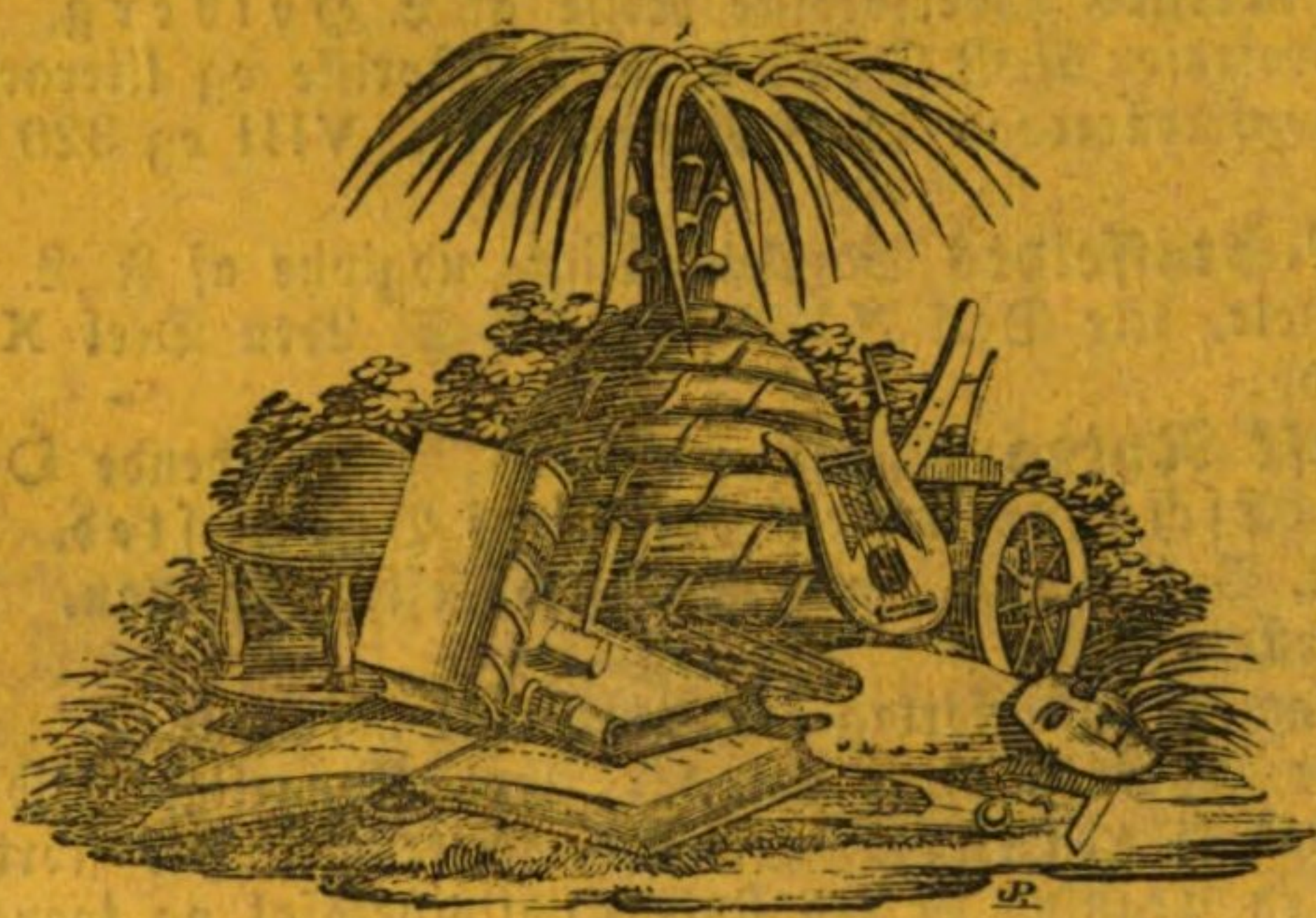
4. Schack Staffeldts Biographie af F. L. Liebenberg. Dette Arbejde har Forfatteren lovet at fuldende kort efter Nytaar.

5. Holbergs Epistler med historiske Anmærkninger af Conferenceraad Werlauff.

6. En kritisk Udgave af danske Rjæmpeviser ved Underbibliothekar B. Thorsen.

Anmeldelser om dem, der ønske at optages som Medlemmer af Samfundet, modtages i Kjøbenhavn af den Gyldeendalske Boghandel (Klareboderne Nr. 8) og udenfor Hovedstaden af denne Boghandels Commissionairer. Sammesteds erholdes de af Samfundet udgivne Skrifter for den ovenfor angivne Priis.

Aeschylus

Orestias Trilogie of Aeschylos metwisk oversat af Peter Oluf Bronsted

Kjobenhavn 1844

A.gr.a. 67

urn:nbn:de:bvb:12-bsb10232273-6